

Cuồng Luyện Pharaoh Vương

Contents

Cuồng Luyện Pharaoh Vương	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	14
8. Chương 7	17
9. Chương 8	19
10. Chương 9	21
11. Chương 10	23
12. Chương 11	25
13. Chương 12	27
14. Chương 13	29
15. Chương 14	31
16. Chương 15	33
17. Chương 16	35
18. Chương 17	37
19. Chương 18	40
20. Chương 19	41
21. Chương 20	43
22. Chương 21	45
23. Chương 22	47
24. Chương 23	49
25. Chương 24	51
26. Chương 25	52
27. Chương 26	54
28. Chương 27	56
29. Chương 28	57
30. Chương 29	59
31. Chương 30	61
32. Chương 31	63
33. Chương 32	65
34. Chương 33	66
35. Chương 34	67
36. Chương 35	69
37. Chương 36	70
38. Chương 37	72
39. Chương 38	74
40. Chương 39	75
41. Chương 40	77

42. Chương 41	79
43. Chương 42	81
44. Chương 43	84
45. Chương 44	85
46. Chương 45	87
47. Chương 46	89
48. Chương 47	91
49. Chương 48	93
50. Chương 49	95
51. Chương 50	97
52. Chương 51	100

Cuồng Luyến Pharaoh Vương

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, bá đạo si tình cường công, cường thụ, cường thủ hào đoạt, 1×1, HE. Edit: Rim.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-luyen-pharaoh-vuong>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Khải Hoành Tư ! Trở về !

“Là ai vậy...”

Khải Hoành Tư ! Người yêu của ta, mau trở về, trở về !

“Không phải, không phải...”

Người yêu của ta Khải Hoành Tư, ta dùng danh nghĩa thiên thần thề, sẽ truy tìm em vĩnh viễn, nếu như không có em, cho dù ta sẽ rơi vào địa ngục vô tận cũng sẽ đem em trở lại... Khải Hoành Tư...

“Không phải, tôi không phải Khải Hoành Tư, đừng dây dưa với tôi nữa ! Tôi không phải...”

Khải Hoành Tư... Khải Hoành Tư...

“Không phải! Không phải, rốt cuộc anh là ai?”

Khải Hoành Tư, người yêu của ta, ta là...

“Khải Nhạc Khải Nhạc mau tỉnh lại” Trong kí túc xá, một nam sinh đang cực lực lay tỉnh bạn cùng phòng đang gặp ác mộng.

“Không muốn thả tôi ra, anh rốt cuộc là ai ?” Một tiếng la thê lương phá tan màn đêm yên lặng, nam sinh tên Khải Nhạc đầu đầy mồ hôi từ trong mộng tỉnh lại, thân thể kịch liệt run rẩy tựa hồ kể rõ cơn mộng đáng sợ kia.

“Tôi là Ô Nạp Tư đây, Khải Nhạc, cậu xảy ra chuyện gì? Lại gặp ác mộng sao?” Bị kinh hãi, tưởng cậu ấy đang hỏi mình nên y đã nói rõ tên mình, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

“Tôi... Tôi không sao thực xin lỗi, lại đánh thức cậu rồi.” Khải Nhạc ngồi dậy, cúi đầu xuống đất nhắm mắt lại, suy nghĩ hồi lâu mới thanh tỉnh, nhàn nhạt nhìn về phía bạn cùng phòng xin lỗi, trấn định thân thể đã không còn run rẩy, nhưng trong đôi mắt sáng ngời kia lại lập loè sự bất an, yếu ớt.

“Cậu thật sự không có chuyện gì sao? Nhưng mà... Những ngày gần đây hầu như đêm nào cậu cũng gặp ác mộng, hơn nữa hình như bắt đầu từ ngày đó, còn có chiếc nhẫn kia, cậu không thấy kì lạ sao?” Ô Nạp Tư cảm thấy áy náy trong lòng, càng nói âm thanh càng nhỏ “Đều là tôi không tốt, tôi không nên đề nghị đến lãng mộ.”

“Thực sự không có chuyện gì đâu, không liên quan đến cậu.” Cậu vỗ bả vai an ủi Ô Nạp Tư.

“Thật sự không có chuyện gì sao? Nhưng mà cậu...” Ô Nạp Tư vẫn còn rất lo lắng, nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, lúc nào cậu cũng tỏ ra kiên cường như thế.

“Thật sự không có việc gì, cậu mau đi ngủ đi.” Để chứng minh mình ổn, Khải Nhạc nhúc nhích khóe miệng, mỉm cười.

“Vậy được rồi, cậu cũng ngủ đi, không được ngồi cả đêm đâu.” Đã ở cùng nhau hai năm, y hiểu rõ tính cách Khải Nhạc nhất, có chuyện gì, cậu ta cũng sẽ không nói cho người khác, cậu ấy luôn muốn ở một mình, không thích cùng ai quá thân cận, nếu như người khác đối với cậu ta quá quan tâm sẽ khiến cậu kinh sợ, cho nên y cũng không tiện nói chuyện nhiều.

Nhìn Khải Nhạc một lúc, Ô Nạp Tư mới trở về giường. Kỳ thật... Cậu có phải rất muốn tâm sự? Nhưng tại sao cậu lại không chịu mở lòng? Khải Nhạc như vậy thật khiến cho y đau lòng, tình cảm của y, đến một lúc nào đó cậu biết được thì sao? Y cũng không muốn cậu thương hại mình.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu” mặc dù ngoài miệng nói như thế, kỳ thật cậu căn bản không thể ngủ được nữa.

Ô Nạp Tư nói không sai, từ khi bắt đầu vào cái cổ mộ kia, cậu mấy ngày liền đều gặp ác mộng, trong mộng cậu giống như đang ở thời đại Ai Cập cổ, có một nam nhân không rõ tướng mạo không ngừng đuổi theo cậu, cậu dốc sức liều mạng mà chạy, nhưng mà trước mắt lại không có điểm dừng, chỉ có một người với đôi mắt đỏ rực đáng sợ, cậu không biết tại sao lại muốn chạy, chỉ biết có một cảm giác sợ hãi sồn hết cả gai ốc, đó là một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Tối nay trong mộng, nam nhân nói những lời thâm tình khiến cho tâm của cậu không khỏi cảm thấy đau đớn, những lời nói rõ ràng như khắc sâu tận xương tủy, chân thật đến mức làm cho cậu cảm thấy giống

như hắn đang ở ngay bên cạnh mình. Nhưng mà... Tại sao có thể như vậy?

”Khải Hoành Tư... Không phải là thần mặt trắng của Ai Cập cổ đại sao? Hắn là đang gọi mình sao? Sao lại có khả năng này được? Còn hắn là ai?” Khải Nhạc đưa mắt xuống ngón giữa tay phải nhìn chiếc nhẫn kì lạ kia, thì thào tự hỏi.

Chiếc nhẫn này chỉ là cậu tìm thấy trong cổ mộ, khi ở trong mộ trong lúc vô tình đeo cái nhẫn này, nó dường như nhận thức được cậu, mặc cho cậu cố gắng bao nhiêu đều không gỡ xuống được, từng thử qua rất nhiều biện pháp gỡ nó xuống, nhưng kết quả đều phí công.

Cẩn thận xem kỹ cái nhẫn này, nó hắn là dùng vàng chế tạo, chế tác phi thường cẩn thận, chạm khắc hình một con mắt, mắt là biểu hiện cho vương quyền, chung quanh nhẫn là một con chim ưng và một con rắn, ưng cùng rắn là biểu tượng vương quyền Ai Cập cổ, tượng trưng cho một quyền thế tối cao, chủ nhân của chiếc nhẫn này là... Là Pharaoh?

Nhưng mà... Tại sao cậu cảm thấy chiếc nhẫn này thiếu cái gì đó?

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, những suy nghĩ của Khải Nhạc chậm rãi rơi vào vô định.

2. Chương 1-2

Nửa tháng trước, trường đại học Cairo Ai Cập.

“Đinh linh linh linh... Đinh linh linh linh...”

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, trong hội trường sinh viên đều lục đục ra về. Bởi vì Khải Nhạc ngồi ở hàng thứ nhất, lại gần cửa ra vào, cho nên cậu là người ra khỏi lớp đầu tiên.

“Khải Nhạc! Khải Nhạc, cậu chờ tôi với!” Ở phía sau Ô Nạp Tư vừa lớn tiếng gọi vừa đuổi theo Khải Nhạc.

Nghe thấy phía sau có người gọi cậu, Khải Nhạc chỉ hơi hơi nghiêng người, nhìn thoáng qua, không dừng bước, tiếp tục bước đi.

“Hò! Khải Nhạc... cậu lại không đợi tôi?” Cuối cùng cũng đuổi kịp Khải Nhạc, Ô Nạp Tư thở hồng hộc phàn nàn nói.

“Không phải cậu đã đuổi kịp rồi sao?” Khải Nhạc thản nhiên trả lời.

“Cậu thật là vô tình, đừng lúc nào cũng lạnh như băng được không, chúng ta không phải là bạn tốt của

nhau sao?” Ô Nạp Tư mỉm cười vừa định để tay lên vai cậu, lại bị cậu gạt ra.

“Đó là cậu tự nghĩ thôi, tôi không có thừa nhận.” Xin cậu, đừng đối với tôi nhiệt tình như thế.

“Cậu thật quá đáng, tốt xấu gì chúng ta cũng đã học cùng nhau hai năm rồi, hơn nữa còn là bạn cùng phòng.” Ô Nạp Tư xấu hổ thả tay xuống, khoe miệng co rút, vẻ mặt bị thương.

Khải Nhạc không chịu được nét mặt của Nạp Tư, tiếp tục bước về trước, không để ý tới y nữa.

Lâu Khải Nhạc là du học sinh đến từ Trung Quốc, còn y là người Ai Cập, hai năm trước kể từ khi Nạp Tư nhìn Khải Nhạc, y đã bị tướng mạo tuấn mỹ, khí chất phương đông thần bí của Khải Nhạc hấp dẫn y, y đã dùng nhiều biện pháp để cho cậu có thể hiểu được tâm ý của y, nhưng cậu ngoại trừ si mê lịch sử Ai Cập ra, đối với chuyện khác cơ hồ chẳng thèm ngó tới, hơn nữa tính cách cậu lại lạnh lùng, y có cảm giác xung quanh Khải Nhạc tựa hồ có nhiều bức tường ngăn cách, không cho bất kì ai đến gần, điều này khiến cho y rất khổ sở.

Cũng may y hôm nay có pháp bảo trong người, không lo Khải Nhạc không để ý. Ô Nạp Tư nhìn bóng lưng thon dài của Khải Nhạc, suy nghĩ điều gì đó rồi mỉm cười, lập tức đuổi theo cậu.

“Khải Nhạc, tại sao cậu lại đi nhanh như vậy! Tôi có việc quan trọng muốn nói với cậu này! Khải Nhạc !” Ô Nạp Tư chưa từ bỏ ý định mà đuổi theo.

Thật sự chịu không được Nạp Tư, Khải Nhạc đột nhiên quay người, vẻ mặt không kiên nhẫn mở miệng: “Ô Nạp Tư, cậu có chuyện gì muốn nói với tôi thì nói nhanh lên. Tôi còn phải trở về làm bài tập, không có thời gian đùa với cậu đâu.”

Hai năm trước cậu đã bất hạnh trở thành bạn học của Nạp Tư, đã vậy còn trở thành bạn cùng phòng, Ô Nạp Tư càng không ngừng muốn thân thiết với cậu, cậu cũng đã từng nghĩ sẽ thân với người này, nhưng mà, nói về thân phận, cậu chẳng qua chỉ là một cô nhi; nói về tiền tài, cậu chỉ dựa vào học bổng toàn phần mới có cơ hội lên đại học; còn về mặt khác, cậu cơ hồ không có gì.

Ô Nạp Tư thì ngược lại, hoàn cảnh của cậu quả thực kém y cả ngàn dặm, y là một nam sinh anh tuấn, nghe nói còn là hậu duệ của một Vương tộc ở Ai Cập, phụ thân y là phú thương đứng thứ hai ở địa phương, có thể nói là nôm na là một công tử nhà giàu.

Cậu thật sự không hiểu người như Ô Nạp Tư tại sao muốn thân thiết với cậu, chẳng lẽ đơn thuần chỉ làm bạn bè thôi sao? Bất quá, đáng tiếc chính là, cậu từ nhỏ chỉ thích một mình, không thích có quan hệ cùng ai. Có lẽ trong lòng của cậu luôn luôn tồn tại sự tự ti cho nên sự nhiệt tình của y, chỉ khiến cậu thêm phiền não.

“Cậu không nên lúc nào cũng trưng vẻ mặt phòng bị đó với tôi, hôm nay thật sự có chuyện nghiêm túc mới tìm cậu.” Đối với vẻ mặt không kiên nhẫn Khải Nhạc, Ô Nạp Tư đã quen rồi, cho nên vẫn vui vẻ nói.

“Có chuyện gì?” Khải Nhạc nhìn về mặt Ô Nạp Tư, rất hoài nghi những lời y sắp nói.

“Đương nhiên là chuyện sẽ khiến cho cậu cảm thấy hứng thú.” Ô Nạp Tư ra vẻ thần bí nói, nhưng lại rất nghiêm túc.

“Nói rõ hơn một chút.” Đối với Ô Nạp Tư lời mà nói..., Khải Nhạc khó có thể kiên nhẫn trả lời y.

“Không phải cậu đối với Ai Cập cổ rất si mê sao? Cậu biết Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ đại không?” Ô Nạp Tư đi đến bên cạnh cậu.

“Vương Triều thứ tám? Là chỗ trống duy nhất trong lịch sử Ai Cập sao?” Đối với lịch sử Ai Cập cổ, cậu đương nhiên cảm thấy hứng thú, cậu cơ hồ đã nghiên cứu kỹ lịch sử Ai Cập cổ, nhưng mà duy nhất Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ, căn bản không có sách báo nào ghi lại, có thể nói khoảng thời gian ấy rất kì lạ. Đây chính là chủ đề gần đây cậu muốn nghiên cứu, nhưng mà... Ô Nạp Tư sao lại đột nhiên nhắc tới?

“Đúng vậy! Vậy cậu có muốn tìm hiểu rõ hơn không?” Xem ra có hi vọng, y biết Khải Nhạc nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, Ô Nạp Tư không nhịn được ở trong lòng mừng thầm.

“Dĩ nhiên muốn! Nhưng mà... Bằng cách nào?” Đối với Vương Triều thứ tám, cậu, đương nhiên rất muốn biết, thậm chí là vô cùng muốn biết, nhưng cậu vẫn còn không tin rằng Ô Nạp Tư sẽ biết điều gì đó, bởi vì điều này cơ hồ là không thể nào.

“Tôi biết rõ cậu không tin, nhưng mà, chờ cậu xem qua vật này, cậu nhất định sẽ tin tôi.” Ô Nạp Tư đã biết trước điều này, sau đó đi vào rừng ” Muốn biết thì theo tôi.”

Cũng không cần lo lắng Khải Nhạc đi theo hay không, Ô Nạp Tư căn bản không quay đầu lại xem, trực tiếp đi thẳng về phía trước. Mà Khải Nhạc vì tò mò nên cũng theo sau Nạp Tư.

3. Chương 2

Cho đến khi hai người đi đến gần cuối khu rừng, Ô Nạp Tư quay người mỉm cười nhìn về mặt đang không vui nhưng vẫn đi theo của Khải Nhạc.

“Rốt cuộc cậu muốn đưa tôi đi đâu?” Tuy cậu không hoàn toàn tin tưởng Ô Nạp Tư..., nhưng Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ thật sự quá hấp dẫn cậu, cho dù cậu chẳng mong đợi gì nhưng vẫn theo đến đây, hiện tại xung quanh vắng tanh, Khải Nhạc bắt đầu tức giận.

“Ha ha, quả nhiên chỉ có cái này mới khiến cậu cảm thấy hứng thú.” Đối với sự gấp gáp Khải Nhạc, Ô Nạp Tư vô tư cười đùa, sau đó từ trong cuốn sách sử Trung lấy ra một mảnh giấy cũ kỹ.” Cậu xem đi đây là gì?”

Khải Nhạc khiếp sợ nhìn mảnh giấy cũ nát, cậu có thể nhận ra nó được làm từ cỏ gấu, do người Ai Cập và người Trung Đông chế tạo thành, tất cả văn hiến Ai Cập cổ đều ghi chép trên loại giấy này, nhưng bảo tồn được đến nay lại rất hiếm.

Khải Nhạc tiếp nhận tờ giấy kia cảm giác tay run nhẹ,.... Nhưng điều làm cậu khiếp sợ hơn là nội dung trong mảnh giấy. "Đây là..." Cậu không thể tin nổi, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt vui vẻ Ô Nạp Tư, giọng nói có chút run rẩy, máu trong cơ thể như nghẹn lại.

"Xem đi, tôi biết cậu sẽ cảm thấy hứng thú mà, đúng không?" Ô Nạp Tư vẻ mặt vui tươi nhìn cậu.

Trên mặt giấy là văn tượng hình dùng mực màu đỏ ghi lên, viết theo trình tự từ phải qua trái, bởi vì đã trải qua thời gian rất lâu nên chữ viết đã có chút mờ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn được. Ở góc trái trang giấy có vẽ một cái hình quái dị, cậu đã nghiên cứu không ít chữ tượng hình, "Đây là... Bản đồ lăng mộ Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ." Khải Nhạc cả kinh mở miệng. Đúng là không thể tin được đây là thật, quả thực thật giống đang nằm mơ.

"Đúng rồi, đây thật sự là bản đồ dẫn đến lăng mộ Vương Triều thứ tám."

"Ô Nạp Tư, cậu... sao cậu tìm được cái này?" Khải Nhạc ngẩng đầu nhìn y, trên mặt đầy nghi hoặc, vui sướng khó tả.

"Điều này cậu không cần biết, nếu như cậu tin tôi, chúng ta cùng nhau đi tìm lăng mộ." Ô Nạp Tư hào hứng đề nghị.

"Bây giờ? Không phải quá gấp gáp sao?" Khải Nhạc do dự nói, nhưng bản thân cậu thật sự rất muốn đến lăng mộ này.

"Lăng mộ nằm ngay vùng Giza, cách chúng ta bất quá chỉ hơn mười km, nếu chúng ta hiện tại xuất phát..., trời tối có thể đến nơi rồi." Nhìn ra cậu đang do dự, Ô Nạp Tư cố gắng thuyết phục, đây chính là cơ hội tốt y có thể gắn kết tình cảm với Khải Nhạc, y không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

"Đúng là vậy, Giza tôi đã đi qua không dưới mười lần, nhưng cũng không phát hiện lăng mộ nào như bản đồ?" Khải Nhạc nhìn kỹ tấm bản đồ, trong đầu hồi tưởng về nơi này lúc trước cậu đi khảo sát.

"Ha ha, nếu như dễ dàng tìm được thì Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ đã không là chỗ trống trong lịch sử rồi." Ô Nạp Tư nhìn Khải Nhạc đang do dự mà trêu chọc, sau đó cầm lấy mảnh giấy nâng cao lên, ánh nắng mặt trời chiếu xuống, trang giấy mờ ảo hiện ra, Ô Nạp Tư hướng vẫy tay ý bảo Khải Nhạc tới gần chút nữa."Khải Nhạc, cậu xem đây là cái gì?"

Khải Nhạc nghi hoặc bước đến, hồ nghi ngẩng đầu nhìn lên xem có gì đó hiện ra trên mảnh giấy, khi cậu nhìn được ý nghĩa của nó khiến cho cậu không dám tin mà trừng lớn hai mắt, trên giấy mờ hồ có thể thấy được hai hàng chữ: Khi ánh nắng mặt trời cuối cùng biến mất ở đường chân trời, khi ánh trăng sáng chói sẽ thấy được kỳ tích!

Hai hàng chữ kia dùng chữ hiện đại của Ai Cập ghi, tại sao có thể như vậy? Chuyện này... Thật sự quá kì lạ.

“Cân nhắc kĩ như vậy, cậu rốt cuộc có đi hay là không? Tôi chuẩn bị xong tất cả rồi, chỉ chờ một câu của cậu.” Ô Nạp Tư cẩn thận cuộn mảnh giấy lại, một lần nữa hỏi ý kiến của cậu.

Khải Nhạc nhìn hẩn thật lâu, tâm lý đấu tranh dữ dội, nhưng kết quả cậu vẫn gật đầu, đồng ý đi cùng Nạp Tư.

“Thật tốt quá, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!” Ô Nạp Tư vui vẻ, kéo tay Khải Nhạc đi đến cổng trường.

4. Chương 3

Hiện tại Khải Nhạc đang ở hạ lưu bờ tây sông Nile, đã đến Giza, ở đây có lời đồn đại đến buổi tối sẽ xuất hiện những tiếng khóc thê lương, người Ai Cập cho rằng đó là những hồn ma đang tác oai tác oái, ban đêm không một ai dám tới gần nơi này. Cho nên hiện tại trừ cậu và Ô Nạp Tư ra, xung quanh không có một bóng người.

Chân trời lưu lại ánh mặt trời cuối cùng một màu ửng hồng, trời chiều đã gần như ngã tối, Khải Nhạc giờ phút này đang đứng trước chân một pho tượng vô cùng lớn, nhìn quanh bốn phía là biển cát, cậu đột nhiên cảm giác nơi đây hình như có cái gì đó đã thay đổi.

Đến tột cùng là cái gì? Cậu không thể xác định được. Trong lòng của cậu cảm thấy bất an lo sợ, dáng người thon gầy của Khải Nhạc thoáng căng cứng lại, khuôn mặt anh tuấn, cùng đôi mắt sáng ngời đang xem xét pho tượng kia.

Cái chỗ này là cậu và Ô Nạp Tư dựa vào bản đồ mà tìm được, cậu thậm chí không biết được tại đây có một pho tượng lớn như thế này, toàn thân pho tượng được điêu khắc thô sơ, đã không nhìn rõ được cái mũi, cũng nhìn không ra lỗ tai, chỉ có cặp mắt cùng cặp chân mày đậm là rõ ràng nhất, hai tay giao nhau với trước ngực, một tay cầm một cái cây phía trên giống như một cái lưới riu và tay còn lại cầm roi, nhìn hình dáng này, hẳn là vị vua Pharaoh trẻ tuổi.

Nhưng điều khiến cho cậu hoang mang chính là, trên bản đồ rõ ràng có hai pho tượng, một pho tượng khác nằm ở phía Tây, nhưng mà tại sao pho tượng phía Tây hiện tại chỉ còn lại một trụ đá, chẳng lẽ đã có người đến trước bọn cậu sao?

Lúc này, Ô Nạp Tư đã cắt đứt suy nghĩ của cậu.

“Khải Nhạc, chúng ta tìm đúng nơi không?” Ô Nạp Tư cầm bản đồ hỏi Khải Nhạc, y thậm chí đã mang theo công cụ đào mộ.

“Tôi nghĩ... Hẳn là đúng, pho tượng này đúng rồi, nhưng mà... hình như không có cửa vào.” Khải Nhạc đứng bên cạnh nhìn bản đồ, rồi lại nhìn quanh bốn phía, nghi hoặc đáp.

“Đúng vậy, thật kỳ quái.” Ô Nạp Tư nhìn vào bản đồ, nghi hoặc nghiêng đầu, chỉ chốc lát, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hưng phấn mở miệng: “Đúng rồi, trên giấy không phải ghi là khi ánh nắng mặt trời cuối cùng biến mất ở đường chân trời, khi ánh trắng ánh sáng chói sẽ thấy được kỳ tích!”

Khải Nhạc đến đây vẫn hoài nghi tính chân thực của hai câu này, nhưng đã đến đây, sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhìn về mặt chờ mong của Ô Nạp Tư, cậu nâng khóe miệng, thản nhiên nói: “Có lẽ đúng như vậy.”

“Hay là chúng ta ở đây đợi một lát? Dù sao mặt trời cũng sắp lặn hẳn rồi.” Ô Nạp Tư khẽ nhú mày nhìn Khải Nhạc, cẩn thận hỏi.

Khải Nhạc khẽ gật đầu một cái, ánh mắt bất giác chuyển đến pho tượng trước mặt.

Kỳ thật pho tượng này cũng giống như những pho tượng khác ở Ai Cập mà chúng ta thường thấy, cũng không hiếm và kỳ lạ gì. Nhưng mà, pho tượng này sao lại chạm trổ thô sơ như thế, trong lịch sử Ai Cập cũng chưa từng nhắc tới, nó thuộc về văn hóa, thời đại nào? Là Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ đại sao?

Tại sao cậu lại cảm thấy pho tượng này làm cho người khác có một cảm giác tịch mịch, cô độc, nó đã từng từng đứng ở nơi này bao lâu rồi? Mà bên cạnh tại sao không thấy pho tượng nào khác? Khải Nhạc cảm giác có một loại đau đớn không rõ nguyên nhân cứ âm ỉ trong lòng cứ.

“Khải Nhạc, mặt trời đã lặn hẳn rồi kìa.” Ô Nạp Tư đẩy chờ mong nói, cầm lấy công cụ trên tay.

“Ừ!” Khải Nhạc không đếm xỉa tới mà ừ một tiếng, tiến lại gần pho tượng trước mắt.

Giờ phút này, đột nhiên cậu cảm thấy hô hấp dồn dập, không thể chuyển dời ánh mắt của mình, cậu giống như đã bị một nhân tố nào đó điều khiển, duỗi hai tay ra, giống như đang mộng du đến gần pho tượng hơn.

“Khải Nhạc! Cậu đang làm gì vậy?” Phát giác có điều không bình thường Ô Nạp Tư lớn tiếng la lên đưa tay ra muốn kéo cậu lại.

Mà Khải Nhạc tựa hồ không nghe được, không dừng lại, cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Khải Nhạc ! Quay lại đây, Khải Nhạc !” Ô Nạp Tư chậm một bước còn chưa giữ được cậu, đột nhiên bão cát lại kéo đến mãnh liệt, cát thổi làm y mở mắt không nổi, đồng thời cũng cản trở y, không còn cách nào chống đỡ y chỉ có thể đóng chặt hai mắt nằm sấp trên mặt cát, không ngừng cầu nguyện cho Khải Nhạc mong cậu ấy sẽ không gặp chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, bão cát đã kết thúc, chỉ còn hơi gió nhẹ nhàng, Ô Nạp Tư nâng mắt lên, nhưng

không thấy bóng dáng Khải Nhạc đâu, dưới tình thế cấp bách y nhanh chóng đứng dậy nhìn bốn phía, toàn bộ chỉ có sa mạc màu trắng bạc dưới ánh trăng chiếu xuống, đặc biệt âm lãnh, trước mắt ngoại trừ pho tượng còn lại chỉ có biển cát mênh mông, Khải Nhạc tựa hồ tan biến vào hư không.

5. Chương 4

“Ách!”

Cậu từ từ mở mắt, một không gian đen kịt bao phủ.

“Khải... Hoành... Tư... Khải... Hoành... Tư...”

Tiếng kêu bên tai liên tiếp vang lên, nhưng cậu không nghe rõ nội dung là gì. Đột nhiên, một đường sáng chiếu thẳng vào mắt, cậu không tự chủ được mà nhắm mắt lại, trong lúc hoảng hốt có vật gì đó hiện lên trước mắt.

“Khải...”

Cậu lần nữa mở mắt, cảnh tượng xung quanh dần dần trở nên rõ ràng, tường và trần nhà được làm bằng đá thạch anh, trong đầu như một mớ hỗn độn cậu không suy nghĩ được gì.

“Ừm... Đây là nơi nào?” Âm thanh cậu yếu ớt lắm bậm nói, bắt đầu trấn tĩnh lại.

Vừa nãy cậu cùng Ô Nạp Tư đứng ở chỗ pho tượng đợi mặt trời lặn, đột nhiên cảm thấy chân đã không còn chạm đất, cả người như đang rơi, sau một lúc hoa mắt và chóng váng thì... Đã xảy ra chuyện gì? Còn Ô Nạp Tư đâu? Đây là ở nơi nào?

Cậu trì hoãn đứng dậy, nhìn xung quanh, khung cảnh không khỏi làm cậu kinh ngạc, đây là... Một mộ thất quy mô rất lớn, mà cậu hiện tại hình như đang ở trung tâm mộ thất.

Mộ thất hình chữ nhật, không có một dấu vết trộm nào, bối cảnh khá nguyên vẹn, bốn phía trên tường là những bích họa, vẫn còn rất tinh mỹ; bốn góc của mộ thất đặt bốn pho tượng Beith đầu chó thân người, là biểu tượng thần chết của Ai Cập, biểu tượng canh giữ linh hồn người chết, khắp nơi mộ thất đặt đủ loại vật bồi táng, có rương hòm, cái ghế, đá cẩm thạch và một ít vật phẩm bằng vàng.

Có thể nói đây là một nơi lộng lẫy, đẹp không sao tả nổi, cậu cảm giác giống như đang ở ngàn năm trước, Khải Nhạc trong lòng vui sướng không lời nào có thể diễn tả được, bởi vì hưng phấn mà hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Nhưng mà điều khiến cậu khó hiểu chính là, mộ thất này rõ ràng mật thất kín, ở đây không có bất kỳ thiết

bị chiếu sáng nào, tại sao cậu có thể thấy rõ mọi thứ đồ vật? Còn hô hấp sao có thể thuận lợi như vậy? Có điều gì đó không bình thường.

Còn có, mộ thất không phải cần phải có quan tài sao? Tại sao nhìn mãi không thấy? Cậu không khỏi hoài nghi, hay mộ thất này là một hầm mộ bí mật?

Khải Nhạc chuẩn bị đứng lên, lại phát hiện vị trí của mình so mặt đất cao hơn một mét, cậu không khỏi sợ hãi, thiếu chút nữa là té xuống rồi.

“Hô, nguy hiểm thật.” Võ vớ ngực, trấn an lại nhịp tim, cậu chậm rãi leo xuống khỏi trụ đá hình chữ nhật.

“A?” Khải Nhạc không thể tin vào mắt mình, trụ đá mà cậu vừa ngồi lên lại là một quan tài bằng đá, khó trách lúc này nhìn mãi không thấy.

Cái này chẳng phải gọi là cũi lừa tìm lừa sao? Khải Nhạc chỉ có thể âm thầm cười cười.

Tôn chỉ của ngành khảo cổ, trong huyết mộ thứ đáng giá nhất là chủ nhân của nó, cho nên Khải Nhạc cũng không ngoại lệ đối với chủ nhân của hầm mộ này vô cùng hứng thú, cẩn thận xem kỹ quan tài.

Quan tài này không có chỗ nào đặc biệt, càng không có một chút hoa lệ, chỉ là dùng cả khối đá cẩm thạch bình thường chạm trở thành, đối với vật bồi táng xung quanh thật tương phản, nó thuộc về Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ sao?

Khải Nhạc đi một vòng qua quan tài, vuốt ve phần viền của nó, đột nhiên phát hiện vài chữ tượng hình, cậu ngồi xuống cẩn thận đọc.

“Sau khi ngài chết, chắc chắn sẽ sống lại, linh hồn không rời khỏi xác. Ngài ở nơi nhân thế, giống như một giấc mộng.” Khải Nhạc thì thào mà đọc, cảm thấy nghi hoặc, người Ai Cập chắc chắn là không biết khắc chữ lên trên quan tài, nếu có khắc cũng khắc vào lối vào mộ thất, nội dung cũng chỉ là những lời nguyện rửa.

Khải Nhạc tò mò bên trong quan tài sẽ là người thế nào, muốn nhìn một chút trong quan tài sẽ là cái gì, nhưng mà chỉ một mình cậu muốn đẩy nắp quan tài ra, cơ hồ là không thể, trong nội tâm không khỏi thất vọng, nếu như hiện tại ở Ô Nạp Tư ở có ở đây thì tốt rồi.

Nhưng mà, cậu cũng không từ bỏ, bởi vì không thử mà từ bỏ thì đó không phải là cậu, cho nên cậu quyết định thử một lần.

Cậu đem hai tay chống đỡ ở nắp quan tài, bàn tay truyền đến một cảm giác mát lạnh, hai chân trụ vững, cắn chặt răng, tay chân cùng nhau dùng sức đẩy về phía trước.

“ ” một tiếng ma sát giữa hai khối cẩm thạch vang lên, phía dưới giống như có ròng rọc, tự động mở ra.

“Ah!” Khải Nhạc không ngờ có thể dễ dàng mở ra như thế, theo quán tính, nửa người trên của cậu rơi vào trong quan tài, cậu hét thảm một tiếng.

Chật vật ổn định lại thân thể, cảnh tượng trước mắt lại làm cho cậu khiếp sợ, bên trong không có xác ướp, chỉ có một chiếc nhẫn. Đây rốt cuộc là chuyện gì, nội tâm Khải Nhạc mơ hồ, chẳng lẽ cái mộ thất này là ngục trang sao? Lớn thế này không phải quá phí sao? Thật sự quá kì lạ.

Nhẹ nhàng nhặt cái nhẫn lên, Khải Nhạc tường tận xem xét, trên mặt nhẫn khắc hình một con mắt, mắt là cẩm đoán, xung quanh nhẫn là một con chim ưng cùng một con rắn, chạm khắc vô cùng tinh xảo, hẳn là dùng vàng chế tạo. Cái nhẫn này khá lớn, so ngón tay của cậu hơi rộng một chút, Khải Nhạc tò mò đeo vào ngón giữa tay phải.

Đột nhiên ngón giữa tay phải truyền đến một cơn nóng rất giống như lửa thiêu, Khải Nhạc thống khổ muốn tháo chiếc nhẫn xuống, nhưng mà chiếc nhẫn tựa như đang cùng ngón tay cậu hòa làm một, quần chặt lấy ngón tay của cậu, khi cậu cảm giác như ngón tay của mình muốn đứt rời, thì có một đạo lực truyền đến cơ thể cậu, khiến cho ý thức càng ngày càng mơ hồ, đến khi hoàn toàn mất đi ý thức.

6. Chương 5

Nửa tháng sau! Đại học Cairo.

Khải Nhạc nhìn Ô Nạp Tư, có lẽ y đã ngủ?

Vừa rồi cậu lại gặp ác mộng, nếu Ô Nạp Tư không kéo cậu tỉnh lại thì có lẽ cậu có thể biết được nam nhân mỗi ngày trong mộng đây đưa với cậu rốt cuộc là ai rồi.

Ngày đó ở trong lăng mộ, đã xảy ra chuyện gì, cậu đã không còn nhớ rõ, chỉ biết là lúc tỉnh lại cậu đã ở phòng ngủ rồi.

Theo như Ô Nạp Tư nói, lúc ấy cậu như bị trúng tà cứ đi về phía pho tượng, sau đó một trận bão cát thổi tới, cậu biến mất vào hư không. Mà lúc cậu xuất hiện trở lại, cũng là sau một trận bão cát, sau đó Ô Nạp Tư đem cậu đang hôn mê trở về.

Ô Nạp Tư luôn hỏi cậu đã có chuyện gì, cậu vốn định để chuyện này vào quá khứ, nhưng mà chiếc nhẫn kì lạ này khiến cho cậu không biết nên nói dối thế nào, cuối cùng không thể không nói cho y những gì đã diễn ra.

Sau khi cậu trở về, chiếc nhẫn trở nên bình thường, không làm cậu cảm thấy đau đớn nữa, nhưng không có cách nào tháo nó xuống.

Mọi chuyện trở lại bình thường, bọn họ cũng không muốn suy nghĩ đến ngày hôm đó nữa, bởi vì hôm đó quả thật quá kì lạ. Nhưng kể từ ngày đó cậu mỗi đêm đều gặp cùng một cơn ác mộng, cũng không thể gọi là ác mộng, bởi vì trong mộng cậu không ngừng chạy trốn ánh mắt đỏ rực ấy, mà nam nhân kia ở phía sau đuổi theo cậu chưa từng tổn thương cậu.

Tại sao cậu lại chạy? Chính cậu cũng không biết, trong lòng không ngừng sợ hãi.

Hôm nay trong mộng cậu nghe thấy người nam nhân kia cô tịch gọi cậu, hắn gọi cậu là ‘Khải Hoàn Tư’ Không biết cơn ác mộng này rốt cuộc muốn nói lên điều gì đây?

Giấc mộng và chiếc nhẫn này hình như có quan hệ? Đáng tiếc chính là, cậu đã dùng hết biện pháp cũng không cách nào tháo cái nhẫn xuống được, cho nên suy nghĩ này của cậu cũng không thể chứng minh là đúng.

Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách? Cậu mỗi ngày đều nhờ Ô Nạp Tư kéo cậu khỏi cơn ác mộng, sau khi tỉnh lại cũng không cách nào chìm vào giấc ngủ nữa, cho nên những ngày này cậu bị thiếu ngủ nghiêm trọng, tinh thần cũng bắt đầu mơ hồ, thậm chí có đôi khi không rõ mơ hay thật, đôi lúc còn sinh ra ảo giác, Ô Nạp Tư bởi vì những điều này mà áy náy không thôi.

Ung dung ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay mặt trăng thật sáng, dù sao cũng ngủ không được, không bằng đi dạo một chút. Mắt nhìn Ô Nạp Tư đang ngủ say, Khải Nhạc xoay người xuống giường, nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ.

Hiện tại ánh trăng trên cao rọi xuống, nửa đêm thành phố Cairo vô cùng yên tĩnh, nhiệt độ cũng không khô nóng giống ban ngày, mà hơi se lạnh, hương vị của đất phẳng phất trong không khí, Khải Nhạc chậm rãi đi trên đường, cảm thấy vô cùng dễ chịu, buồn bực cũng tiêu tan không ít.

“Tiên sinh, xin đợi một chút.” Đột nhiên, một âm thanh đằng sau vang lên, âm thanh trầm thấp như tiếng nước chảy, ở khung cảnh yên tĩnh nửa đêm thế này, có vẻ hơi dị thường.

Khải Nhạc cảm thấy hơi sợ, cảm giác lưng có chút rét run, bởi vì Trung Quốc có một truyền thuyết, nếu như nửa đêm có người ở phía sau gọi mình thì không được phản ứng lại, cũng không được quay đầu lại. Mặc dù cậu cũng không tin điều này cho lắm, nhưng mà ngay lúc này, đột nhiên có một giọng nói âm trầm mà lạ lẫm của người đằng sau vang lên, cậu cảm thấy như khủng bố. Hắn... Chắc không phải là đang gọi cậu đâu.

“Tôi đúng là gọi cậu, xin cậu đừng bước.”

“aah !”

Trong lúc Khải Nhạc chuẩn bị bước tiếp, âm thanh lại một lần nữa vang lên, cậu sợ tới mức kêu một tiếng, thân thể theo phản xạ mà quay lại nơi phát ra cái thanh âm kia.

“Xin thứ lỗi, tôi không nghĩ lại làm cậu sợ như vậy.”

Trước mắt là một nam nhân thân hình cao lớn, mặc áo choàng, bởi vì áo choàng có mũ che hơn phân nửa mặt, cho nên Khải Nhạc không thể thấy rõ tướng mạo của người kia.

“Không có... Không có sao, xin hỏi có chuyện gì vậy?” Khải Nhạc nuốt nước miếng, đấu tranh tinh thần, lễ phép trả lời đối phương, lòng bàn tay cậu xuất ra mồ hôi lạnh.

“Cậu không phải sợ, tôi sẽ không làm tổn thương cậu. Tôi chỉ muốn biết cậu gần đây có phải đã đi vào một mộ thất.” Đối phương tựa hồ nhìn ra cậu đang bất an do đó ngữ điệu nhẹ nhàng hơn, giọng nói chẳng còn đáng sợ như trước.

“Anh là ai? Sao anh lại biết?” Khải Nhạc kinh ngạc.

“Tôi có thể giúp cậu.” Nam nhân nhẹ nhàng nâng tay phải Khải Nhạc, tay sờ vào chiếc nhẫn nói: “Là chiếc nhẫn Lluç chi nhẫn đã nói cho tôi biết.”

“Lluç chi nhẫn? Anh đang nói chiếc nhẫn này sao?” Khải Nhạc chỉ chiếc nhẫn trên tay, gấp gáp hỏi.

“Đúng vậy.” Nam nhân buông tay cậu ra, ung dung nói.

“Vậy anh nhất định biết cách tháo nó đúng không? Còn lai lịch của nó?” Khải Nhạc lúc này đã hoàn toàn quên đi sợ hãi, chỉ muốn biết phương pháp gỡ chiếc nhẫn xuống, cùng với lai lịch của nó. Cho dù thấy không rõ tướng mạo đối phương, không biết tại sao, Khải Nhạc cảm thấy ánh mắt đang nhìn mình, trong lòng cậu cảm giác đầy áp lực.

Nam nhân khẽ gật đầu, nói “Chiếc nhẫn này thuộc về đệ nhất Pharaoh của Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ Oropesa Seth...”

7. Chương 6

Hôm sau, bờ tây hạ lưu Sông Nile.

Bọn họ lại đi tới cái chỗ thần bí kia, pho tượng cô độc vẫn sừng sững ở trước mắt, cậu đang chờ đợi ánh mặt trời cuối cùng biến mất trên đường chân trời, đón ánh mặt trăng, có thể lại một lần nữa kỳ tích sẽ xuất hiện.

“Khải Nhạc, cậu xác định muốn làm như thế này sao?” Ô Nạp Tư đưa mắt nhìn Khải Nhạc bên cạnh, lo lắng hỏi.

“Đúng.” Khải Nhạc kiên định gật đầu.

“Nhưng mà... cậu chỉ dựa vào lời nói của một người xa lạ mà mạo hiểm lần nữa, như thế không phải không sáng suốt sao?” Ô Nạp Tư cố gắng thuyết phục cậu, bởi vì y không muốn Khải Nhạc mạo hiểm lần nữa, lần trước bỗng dưng biến mất, mặc dù không có bất cứ thương tổn gì nhưng lại khiến cậu gặp cơn ác mộng kì lạ.

“Đúng như vậy, nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để tôi có thể thoát khỏi cơn ác mộng kia!”

“Cậu nói cũng có lí, nhưng tôi sợ nếu như lần này cậu đi..., sẽ phát sinh thêm chuyện đáng sợ khác, có lẽ còn có cách khác. Chi bằng...” Ô Nạp Tư chưa từ bỏ ý định tiếp tục thuyết phục, y nhớ lần trước Khải Nhạc ở trước mặt y biến mất, y đã có biết bao nhiêu sợ hãi.

“Cảm ơn cậu Ô Nạp Tư, tôi biết cậu quan tâm cho tôi, nhưng tôi quyết tâm rồi.” Khải Nhạc đã cắt ngang lời Ô Nạp Tư nói..., lời cảm ơn từ sâu trong lòng.

“Cậu thật sự không nghĩ lại sao? Hiện tại vẫn còn kịp.” Đây là lần đầu Khải Nhạc nói ra hai chữ cảm ơn, không biết tại sao, điều này lại khiến cho y càng thêm bất an.

“Tôi sẽ không đổi ý, cậu đừng khuyên tôi nữa.” Khải Nhạc lại một lần nữa kiên định nói.

“Cái kia... Tôi cũng chỉ có thể tôn trọng ý kiến của cậu, tôi sẽ cầu nguyện cho cậu, mong thần linh sẽ phù hộ cho cậu.” Ô Nạp Tư ung dung nói, biết rõ nói nữa cũng không ngăn được cậu.

“Cảm ơn!” Khải Nhạc nhìn cậu mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Dư âm ánh hoàng hôn màu vàng chiếu lên sa mạc, gió thổi nhẹ nhàng, tạo nên cảm giác mờ mờ lung lung, Khải Nhạc nghĩ đến lời nói của người thần bí kia.

‘Chiếu nhẫn này thuộc về vị vua cuối cùng đệ nhất Pharaoh của Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ Oropesa Seth. Nó là nhẫn đôi, trên tay cậu là Lluç chỉ nhẫn, cái còn lại là Lluç chỉ châu, muốn tháo nó xuống, cậu nhất định phải trở về mộ thất, tìm cái nhẫn còn lại, sau đó đem nó áp lên chiếc nhẫn cậu đang đeo, chỉ có như vậy mới có thể tháo chiếc nhẫn xuống.’

‘Mỗi đêm tôi mơ thấy ác mộng là do chiếc nhẫn này sao?’ cậu thuận miệng hỏi.

‘Đúng vậy, bởi vì Lluç không tách rời nhau được, như vậy chỉ mang đến cho người đeo nó gặp vận rủi, giống như bị nguyên rửa, cho nên, chỉ có đem hai cái nhẫn về với nhau, sẽ thoát khỏi ác mộng đây đưa.’

‘Anh rốt cuộc là ai, sao lại biết những điều này?’

Khi cậu lần nữa hỏi nam nhân thần bí, hẩn lại như như một cơn gió mà biến mất, điều này thật sự là thật là kì lạ, cậu trước giờ không tin chuyện ma quỷ, nhưng những chuyện đã xảy ra, tựa hồ làm cậu không tin cũng khó.

Từ nhỏ cậu đã si mê lịch sử Ai Cập, mặc dù quốc gia này vô cùng nhiều chuyện thần bí, nhưng cậu chưa từng nghĩ tới mình sẽ đụng phải những chuyện quỷ dị thể này, nếu làm theo những lời người lạ mặt nói, cậu sự thật có thể thoát khỏi cơn ác mộng kia sao?

“Khải Nhạc, mặt trời sắp lặn hẩn rồi?” Ô Nạp Tư nhìn Khải Nhạc đang ngẩng người, cảm thấy thật cô đơn, nhưng vẫn hảo tâm nhắc nhở cậu.

“À?” Đứng trước pho tượng Khải Nhạc sững sốt một chút, quay đầu nhìn Ô Nạp Tư nâng khóe miệng, lên tiếng. ” Tôi biết rồi.”

Mặt trời dần dần theo đường chân trời biến mất, thế gian tựa hồ đang nóng chảy, hình thành một ngọn lửa lớn. Một cơn gió thổi qua, những hạt cát lay động, chỉ có pho tượng không chút sứt mẻ mà đứng ở nơi đó, trang nghiêm giữa sa mạc, Khải Nhạc cảm thấy tại đây đang có cái gì đó thay đổi, nhưng không biết thay đổi ở nơi nào, vì thế, cậu cảm thấy thấy lo sợ và nghi hoặc, cậu vuốt ve chiếc nhẫn ngón giữa tay phải.

Cuối cùng, tia ánh sáng mặt trời cũng đã biến mất, mặt trăng đã lên cao.

“Ah !” Giống như lần trước, Khải Nhạc cảm giác dưới chân mình là một khoảng không, chỉ là lần này cảm giác của cậu vô cùng rõ ràng, cho nên trước lúc biến mất cậu có cơ hội la lên một tiếng.

“Khải Nhạc !” Khiếp sợ với hình ảnh Khải Nhạc trước mắt đột nhiên biến mất, y lần này tận mắt nhìn thấy quá trình Khải Nhạc tiêu biến vào hư không, y cơ hồ theo phản xạ mà nhào tới.

Ầm ầm !

Bầu trời đêm đột nhiên nổi lên sấm chớp, màu xám nhạt phía chân trời sáng lên làm y hoa mắt, không thể tiến lên phía trước nữa, trên bầu trời đột nhiên mây đen kéo đến, cuồng phong nổi lên cuồng cuộn cát bụi bay tứ tán, cơn bão cát giống như phần nộ mà gào thét quần lấy Ô Nạp Tư, y chỉ biết nằm sấp trên mặt cát, cắn răng nhẫn nại.

Một khoảng thời gian trôi qua, bão cát đã dừng lại, Ô Nạp Tư đã bị dính đầy bụi đất, chặt vật không chịu nổi.

Ô Nạp Tư chậm rãi đứng dậy, còn chưa kịp phủ bụi đất trên người xuống, y cơ hồ không thể tin được cảnh tượng trước mắt, nói năng lộn xộn mà lẩm bẩm nói: “Đây là chuyện gì? Tại sao có thể như vậy? Chuyện này không thể...”

Nhất định là sai ở đâu rồi, chẳng lẽ là y hoa mắt? Pho tượng khổng lồ ở đây tại sao không thấy nữa?

Nhất định không thể, y bước một bước, lại lùi vài bước, không, không phải y hoa mắt, pho tượng thực sự đã không thấy, Khải Nhạc biến mất, pho tượng cũng biến mất không thấy bóng dáng, giống như chưa từng tồn tại.

Tại sao có thể như vậy? Còn Khải Nhạc thì sao? Có thể hay không cậu ấy đang gặp chuyện ngoài ý muốn?

Ô Nạp Tư trong lòng đang忐忑 định sợ hãi, hần đứng yên một chỗ, nhìn quanh bốn phía, hy vọng có thể dù là một chút cảnh tượng quen thuộc, đáng tiếc bốn phía ngoại trừ sa mạc cát rộng lớn thì không có gì khác.

“Khải Nhạc Khải Nhạc ” Tiếng gọi thê lương vang lên giữa sa mạc tĩnh mịch.

“Khải Nhạc ”

8. Chương 7

“Mông Thụy Đặc, rốt cuộc cậu ấy khi nào mới tỉnh?”

“Thưa Pharaoh, cậu ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Ồn ào quá, là ai? Là Ô Nạp Tư sao?

“Ta nghe người nói hai chữ ‘Rất nhanh’ này rất nhiều lần rồi. Nếu như người không muốn ta đưa đến chuồng sư tử..., tốt nhất cầu nguyện cho cậu ấy nhanh tỉnh lại đi, đừng cho ta nghe hai chữ rất nhanh này nữa.”

Không, không phải Ô Nạp Tư, âm thanh này... Rất quen thuộc.

Cậu lại nằm mơ sao? Mí mắt nặng trĩu, toàn thân như đang kêu gào, cả người như bị đứt lìa ra từng khúc, khí lực cũng tựa hồ bị kéo ra khỏi thân thể, cậu nhắm chặt hai mắt, giật giật ngón tay.

”Ngài Pharaoh, cậu ấy tỉnh rồi.” Có người đang sờ trán của cậu, lập tức có một luồng khí mát lạnh xông vào trong mũi cậu, khiến tinh thần thanh tỉnh không ít.

Tiếng bước chân liên tiếp ở bên tai, Khải Nhạc chậm rãi mở mắt, nhưng ánh sáng mãnh liệt khiến cho cậu không thể thích ứng được, cậu lại nhắm mắt.

Cậu cố mở mắt lần nữa, trước mắt giống như có một tầng sương mờ hồ bao phủ, có một khuôn mặt xuất hiện trong tầm mắt cậu, là ai?

“Khải Hoàn Tư ”

Âm thanh này... Khải Nhạc kinh hãi trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn nam nhân anh tuấn trước mắt, đôi mắt đen láy, mũi rất đẹp, đôi môi trơn bóng, da màu đồng cổ lộ ra trước ánh sáng, tóc đen óng chạm vai, vài sợi rơi ở trên trán, đầu đội kim quan, toàn thân phát ra khí chất tôn quý cùng lãnh ngạo, cậu... Đang nằm mơ sao?

“Cuối cùng cũng tỉnh” Nam nhân nhìn cậu, lạnh lùng nói.

“Tôi... Anh là?”

Khải Nhạc sững sờ nói. Nhưng mà cái thanh âm này, hoàn toàn giống như người trong mộng, chẳng lẽ cậu không thể thoát khỏi cơn ác mộng dây dưa, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng, chẳng lẽ đây là ảo giác của cậu? Nhưng mà tại sao cậu cảm thấy rất chân thực?

“Vua của Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ Oropesa Seth.” Tiếng nói giống như tiếng nước vang lên, nam nhân nheo mắt nhìn cậu, trong tay cầm quyền trượng, làm cho người khác có cảm giác cao cao tại thượng.

“Vương Triều thứ tám? Pharaoh? Oropesa Seth? Điều này sao có thể? Tôi nhất định là đang nằm mơ, chuyện này... Tuyệt đối không có khả năng.”

Chuyện này không phải là thật, cậu rõ ràng đến cổ mộ tìm chiếc nhẫn còn lại, sao có khả năng nằm mộng vớ vẩn này được, Khải Nhạc thì thào.

“Người cho là mình đang nằm mơ sao? Vậy thì nhìn xung quanh xem, hiện tại đang ở đâu!” Đối phương đưa mắt nhìn cậu, lạnh lùng nhắc nhở, chỉ là nhắc nhở của hắn đối với Khải Nhạc mà nói, tựa hồ có chút tàn khốc.

Khải Nhạc mờ mịt nhìn nam nhân, chậm rãi ngồi dậy, nhìn quanh. Căn phòng trắng lè như thế này cậu chưa từng thấy qua, bốn phía trang bị những vật phẩm xa hoa, trên mặt tường màu trắng vẽ bích họa tinh mỹ của Ai Cập cổ, mà cậu hiện tại đang nằm trên giường có hình song hổ được làm bằng vàng.

Cổng và sân bên cạnh có hai hàng cung lính thủ vệ, cầm trong tay binh khí, toàn thân chỉ mặc vền vền một cái váy ngắn màu trắng, mà ngay cả Pharaoh trước mắt cũng ăn mặc như thế, chỉ là ở bên hông có thêm một đai lưng màu vàng. Điều khiến cậu kinh ngạc hơn là..., bên giường có hai hàng ti nữ cũng mặc váy ngắn màu trắng, phía trên chỉ có một mảnh vải che ngực, tay đang cầm khay thức ăn, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cậu. Cuối cùng điều khiến cậu chú ý nhất chính là bên cạnh đầu giường có một chàng trai đang đứng, cậu ta tựa hồ bị điều gì đó làm cho kinh sợ, toàn thân run rẩy, mồ hôi rơi như mưa.

Cái này... Quả thực là một bức vẽ sống về cung đình Ai Cập cổ.

“Tôi nhất định là đang nằm mơ, nếu không thì... Trong hiện thực sao có thể xảy ra chuyện như thế này

được?”

Khải Nhạc cúi đầu xuống, nhắm chặt hai mắt, vẫn không thể tin được cảnh tượng trước mắt mình. Giờ phút này trong lòng cậu ngập tràn sự sợ hãi, âm thanh trở nên run rẩy.

Đột nhiên, có cái gì đó lạnh băng nâng cằm của cậu, bắt cậu ngẩng đầu lên, cậu lại không dám mở mắt ra.

“Nếu như người không muốn có người vì người mà bị kéo đi làm mồi cho sư tử..., tốt nhất nên mở mắt ra nhìn ta”

Bên tai là thanh âm mà đêm nào cậu cũng nghe, lại một lần nữa lạnh lùng cùng xen lẫn hàm ý cảnh cáo vang lên.

Làm mồi cho sư tử? Khải Nhạc hoảng sợ mà mở mắt ra, lại thấy khuôn mặt của hắn kề bên, hắn mỉm cười, nhưng mà Khải Nhạc nhìn ra được, không có một chút vui vẻ nào trong đôi mắt lạnh như băng của hắn. Mà thứ đang nâng cằm cậu là quyền trượng trên tay của hắn. Ánh mắt theo quyền trượng chậm rãi nhìn tay hắn, đó là... Khải Nhạc kinh ngạc trừng mắt, tay phải hắn đang cầm quyền trượng, không, chiếc nhẫn ngón giữa tay phải, chiếc nhẫn kia không phải là Lluç chi nhẫn sao?

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Khải Nhạc càng nghĩ càng thêm hỗn loạn, người nam nhân đêm đó không phải nói chiếc nhẫn không thể đơn độc sao? Đây rốt cuộc thế nào? Trong đầu đầy nghi vấn, nhưng lại không có đáp án, đến tận cùng ai có thể nói cho cậu biết...

Ông trời, cầu xin ông đừng chơi đùa với tôi như vậy, chỉ mong đây chỉ là mơ, khi tỉnh lại mọi thứ sẽ biến mất, van cầu người, đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Khải Nhạc dùng tia ý thức cuối cùng, hướng lên trời cầu xin, sau đó lại thiếp đi.

Đáng tiếc, mặc kệ trời cao có nghe lời thỉnh cầu của cậu hay không, chuyện này hoàn toàn là thực không phải đang nằm mơ.

9. Chương 8

Đây rốt cuộc là sao?

Cậu nhớ đến lúc cậu đi tới cổ mộ, ở trong đấy cậu đã tìm được chiếc Lluç, đem chiếc nhẫn đeo lên ngón tay.

Trong nháy mắt, cậu cảm giác xung quanh đang dao động, bỗng dưng có một luồng ánh sáng khiến cậu mở mắt không ra, cơ thể giống như bị ngoại lực nào đó xé rách, tế bào trong cơ thể như đang phân giải, không chịu nổi tình huống thống khổ này, cậu dần mất đi ý thức, cho rằng sau khi tỉnh lại sẽ giống lần trước nằm ở kí túc xá, mọi thứ sẽ vẫn như cũ.

Ai có thể nói cho cậu biết, cậu giờ phút này đang nằm mơ, hay ở hiện thực? Nếu như là đang nằm mơ..., tại sao khi cậu véo bắp đùi của mình cảm giác được đau? Nếu như đang ở hiện thực..., vậy người trước mắt cậu là thể nào?

“Ha ha, ngài đã nhìn tôi cũng lâu rồi, chẳng lẽ ngài không biết mệt?”

Trên ghế ngồi ở trước mắt, là một người mặc áo choàng màu đen, rộng thùng thình mũ che đi hơn phân nửa mặt y, cho nên Khải Nhạc chỉ có thể nhìn được đường cao của mũi lộ ra cùng đôi môi mỏng đang cười, âm thanh của y trầm thấp mà dứt khoát.

Đây không phải là người thần bí cậu gặp ở Cairo lúc đang đi dạo sao? Sao người này cũng ở đây?

Nếu là như vậy, có phải chứng minh cậu vẫn còn đang ở thế kỷ hai mươi mốt mà không phải ở trước công nguyên không? Nhưng tại sao cảnh tượng xung quanh vẫn là cung đình Ai Cập cổ? Kì lạ hơn chính là, hiện tại trong căn phòng ngủ này chỉ có hai người bọn họ.

“Anh rốt cuộc là ai?” Vấn đề này cậu đã hỏi không dưới mười lần.

“Ha ha, tiên sinh! Tôi đã trả lời ngài không dưới mười lần rồi. Đây là lần cuối cùng tôi nói cho ngài biết, hi vọng ngài không hỏi lại lần nữa, nghe rõ đây, tôi là Baker, là Đại Tế Tì của Vương Triều thứ tám Ai Cập. Mà ngài hiện tại đang ở đô thành Memphis, còn điều gì ngài muốn hỏi tôi nữa không?” Nam nhân nhàn nhã bắt chéo chân, ưu tư cười, kiên nhẫn giới thiệu lại lần nữa.

“Tôi biết, nhưng điều tôi hỏi anh không phải cái này. Lần trước chúng ta đã nói chuyện với nhau lúc tôi đi dạo đúng không?” Khải Nhạc có chút tức giận mà hỏi, bởi vì y không trả lời điều cậu muốn biết.

“Đúng vậy, còn có điều gì muốn hỏi, tôi liền nói cho ngài biết” Nam nhân lần này đã thừa nhận, cũng bày làm ra một bộ dạng hiền ngang.

“Tôi hiện tại thật sự đang ở Ai Cập cổ sao?” Thấy y thừa nhận, Khải Nhạc nhanh nhẹn hỏi.

“Giống như ngài thấy, ngài hiện tại đúng là ở Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ, hình như là năm 2017 trước công nguyên.” Baker trả lời.

“Nếu như đây đều là sự thật, tại sao tôi lại đến đây?” Mặc dù cậu đã bắt đầu chấp nhận rồi, nhưng đây mới là điều cậu muốn biết nhất.

“Cái này...” Vấn đề này lại để cho Baker một hồi ghen lời.

Khải Nhạc hoài nghi nhìn Baker, thấy bộ dạng y ấp a ấp úng, trong chuyện này nhất định có uỷ khuất. Đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, mớ suy nghĩ hỗn độn dần sáng lên, đúng rồi, là y, chính là y.

Khải Nhạc nhảy mạnh từ trên giường xuống, xông lên trước mặt nắm cổ áo người kia, kích động mà quát: “Đúng vậy, nhất định là anh đang giả vờ quỵ gò đó, tôi nghe lời anh nói, đeo cái nhẫn kia lên, chuyện kỳ quái liên tục diễn ra, khi tỉnh lại thì lại ở nơi này, anh đưa tôi trở về mau.”

“Tôi nói cho tiên sinh nghe, ngài trở lại giường rồi từ từ nói.” câu hỏi của Khải Nhạc và câu trả lời của Baker không liên quan với nhau.

“Cái gì?” Khải Nhạc nhất thời không kịp phản ứng, nhưng vẫn nắm lấy cổ áo của hắn không tha, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Anh lại muốn nói sang chuyện khác!”

“Khục! Khục! Tôi nói, tuy nhiên bộ dáng của ngài vô cùng... Ừm... Mê người, đương nhiên nếu như ngài không ngại..., tôi cũng không sao cả.” Baker giả vờ ho hai tiếng, nhưng lời nói khiến cho Khải Nhạc khó hiểu.

“Anh đến cùng đang nói cái gì?” Trong lời nói của Baker có ý gì, Khải Nhạc không hiểu, y đến cùng đang nói cái gì? Cái gì mê người...

“Ha ha!” Baker chỉ chỉ lên người cậu, cười nhẹ.

“Ah! Quần áo của tôi đâu?” Khải Nhạc theo hướng chỉ của đối phương cúi đầu nhìn, không khỏi quẫn bách mà kêu ra tiếng. Khó trách cậu cứ cảm thấy mát mẻ, bởi vì hiện tại cậu không mảnh vải che thân, tuy nhiên cùng là con trai thì không có gì, Khải Nhạc bẽ bộn quay người kéo tấm vải trên giường vải che lại thân thể.

“Quần áo của ngài bị ướt mưa rồi.” Baker buồn cười mà nhìn động tác của cậu, kéo thấp áo choàng mũ một chút.

10. Chương 9

“Mưa?” Cậu thật sự một chút ấn tượng cũng không có.

“Đúng vậy! Ai Cập quanh năm ít mưa, từ một năm trước đã không còn mưa nữa. Từ ngày Pharaoh lên ngôi, Ai Cập cũng không còn mưa nữa. Có lời đồn đại rằng Oropesa Seth giết Pharaoh đời trước, là phụ thân ngài ấy sau đó mới ngồi lên ngôi vị, cho nên trong cung đình thường xảy ra nội chiến mượn đề tài này làm cớ, nói ngài ấy giết cha đoạt vị vì thế khiến trời không mưa, lời đồn lan rộng nhằm muốn đả đảo người. Những lời đồn này đều bị Oropesa Seth thấu tóm, người tạo ra lời đồn đều trả cái giá đắt. Nhưng mà dù sao những lời đồn ấy đã tạo cho dân chúng Ai Cập sự ảnh hưởng mạnh, cho nên Oropesa Seth phải nghĩ biện pháp ổn định lại lòng dân. Và sự xuất hiện của ngài, đã mang đến cho Ai Cập một cơn mưa lớn nhất từ trước tới nay.” Baker chậm rãi trần thuật lại.

“Anh nói những điều này thì có liên quan gì với tôi? Tôi không muốn biết, hiện tại điều tôi quan tâm nhất chính là làm sao để trở về.” Theo lời của y, Khải Nhạc tựa hồ nghe ra một tí điều gì đó, nhưng mà cậu

không quan tâm, phải nghĩ cách trở về là hơn hết.

“Tôi nói những điều này với ngài đương nhiên là có liên quan đến ngài, bởi vì thời điểm ngài xuất hiện trùng hợp là toàn nhân dân Ai Cập đang làm lễ cầu mưa, tất cả mọi người chứng kiến lúc ấy bầu trời xẹt qua một tia sấm, tiếp theo ngài liền từ trên trời rơi xuống tế đàn, sau đó bầu trời lập tức mưa tầm tã.” Baker miêu tả tình cảnh lúc ấy, đối với Khải Nhạc mà nói, những điều này cậu không đều không quan tâm.

“Đây chẳng qua là trùng hợp thôi, tôi căn bản không có năng lực hô mưa gọi gió gì cả.” Đối với loại suy nghĩ vớ vẩn này, Khải Nhạc không có một chút bận tâm nào.

“Mặc kệ ngài nghĩ gì, dù sao ngài đã vơi bớt bất an trong lòng mọi người, đồng thời cũng vững chắc địa vị của Oropesa Seth. Hiện tại tất cả mọi người cho rằng ngài là thần mặt trăng hóa thân, ba ngày sau Oropesa Seth tuyên bố phong ngài chức vị ”Khải Hoàn Tư“. Đây chính là một chức vị vô cùng vinh dự.”

“Nực cười! Anh muốn trung thành, muốn giúp Pharaoh vững chắc lòng dân, vậy cũng không cần phải lôi tôi vào? Anh biết rất rõ tôi chỉ là một người bình thường. Coi như tôi cầu xin anh, hãy đưa tôi quay về đi!” Khải Nhạc cảm giác mình muốn nổ tung, người cổ đại thật sự ngu xuẩn như thế này sao? Tùy tiện tiện tiện xem cậu là thần, nếu cậu là thần thì cũng chỉ là một vị thần vô dụng, ngay cả bản thân mình làm sao để trở về cũng không biết đây.

“Có phải hay không là do tôi định đoạt không phải sao? Tôi sẽ đưa ngài trở về, nhưng bây giờ không phải lúc.” Ngữ khí Tác Baker ngữ khí trở nên hết sức nghiêm túc, Khải Nhạc cảm thấy như có một cảm giác xiết chặt.

“Ý của anh là, là anh bắt tôi phải ở đây đúng không?” Khải Nhạc cuối cùng đã tìm được mấu chốt, trực giác nói cho cậu biết, tất cả mọi chuyện không đơn giản, cho dù hiện tại cậu không rõ dụng ý thực sự của y. Nhưng mà, nếu như muốn trở về... chỉ có thể nghe người này?

“Nói rất đúng, ngài rất thông minh! Dù sao tất cả sự việc tôi sẽ an bài, ngài chỉ cần làm theo lời tôi nói là được rồi. Còn một chuyện nữa là, ngài tuyệt đối không nên đem thân phận thật của mình nói cho bất luận kẻ nào biết?” Baker ngữ khí dạn dò nói.

“Tôi còn lựa chọn khác sao?” Khải Nhạc cười khổ, y rõ là đang uy hiếp cậu.

“Ha ha, ngài nói gì?” Baker cười hỏi lại.

“Anh đang uy hiếp tôi sao?” Khải Nhạc ngữ khí hơi có chút tức giận.

“Lỡ như một ngày ngài nghĩ lại muốn ở lại mãi mãi thì sao?” Khải Nhạc giống như đã trở thành tấm thẻ vàng trong tay Baker. “Còn có, ngài không cần tự mình nghĩ biện pháp trở về đâu, bởi vì căn bản không có khả năng.”

“Tôi muốn biết, khi nào tôi mới có thể trở về?” Vấn đề này rất quan trọng với cậu, cho nên cậu không thể không hỏi.

“Đến lúc đó tự nhiên tôi sẽ nói cho ngài biết, tôi nghĩ, sẽ không quá lâu đâu. Oropesa Seth cũng sắp trở lại rồi, tôi đi trước!” Baker đứng dậy, phủ phủ áo choàng phía dưới một chút, quay người chuẩn bị rời đi.

“Này! Anh nói Oropesa Seth sắp trở lại là có ý gì?” Khải Nhạc ở phía sau reo lên.

“À, tôi quên nói cho ngài biết, nơi này là phòng ngủ của Pharaoh, cho nên người trở về ngủ là chuyện bình thường, không phải sao?” Baker có chút nghiêng người, tùy ý nói, ở trong lớp áo choàng bờ môi lại không nhìn được, lộ ra nụ cười xấu xa.

“Cái gì? Tôi và nam nhân ở chung một phòng!” Khải Nhạc không thể tin mà quát lên.

“Có điều gì không đúng sao? Đây là vinh hạnh của ngài đó... Nhân đây nói cho ngài biết trước, Pharaoh tính tình rất kì quái, ngài chớ có chọc người tức giận, nếu không thì... Mông Thụy Đặc đáng thương này sẽ bị mang làm thức ăn cho sư tử mất... Thật sự đáng sợ đó!” Baker đi ra ngoài, lời nói không đầu không đuôi..., chỉ chớp mắt một cái liền biến mất.

“Mông Thụy Đặc? Anh nói cái gì? Thật không hiểu nổi!” Đối với cậu xuất quỷ nhập thần đã linh giáo rồi, cho nên cũng không có kinh ngạc.

Nhưng mà lời y nói, làm cho Khải Nhạc cảm thấy hơi sợ hãi.

11. Chương 10

Sao lại có chuyện như vậy, cậu đột nhiên bị cuốn vào lịch sử, còn trở thành thần Mặt Trăng. Cậu sẽ ở lại đây bao nữa? Không phải sẽ ở Ai Cập cổ này mười năm tám năm chứ? Nghĩ đến da đầu đã run lên rồi.

Bây giờ là năm 2117 trước công nguyên, cách Vương Triều thứ tám Ai Cập cổ bị diệt vong chỉ còn ba năm, trong ba năm này sẽ phát sinh chuyện gì sao? Vương Triều thứ tám đã tồn tại, tại sao ở trong sách sử không ghi lại?

Baker đang có mục đích gì lại tốn công sức đem một người bình thường như cậu tới Ai Cập cổ này? Nhìn dáng vẻ của y nhất định có âm mưu, nhưng mà hiện tại cậu kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, còn lo lắng những chuyện này, mặc cho người khác định đoạt thôi, ai bảo Baker cầm trong tay điểm yếu của cậu? Baker chết tiệt đến cùng muốn làm cái gì? Thân phận của y thật sự chỉ là tể tự thời sao?

Bất quá, cậu là người dễ thích ứng trong mọi tình cảnh, từ nhỏ đã là cô nhi, cũng đã tạo cho cậu tính kiên cường, cho nên cậu phải nghĩ cách có thể thuận lợi trở về. Đối với những người không hiểu tính cách của cậu nhất định sẽ cho là cậu lạnh lùng lại ít nói chuyện, kỳ thật đó chỉ là biểu hiện giả dối của cậu, ở cô nhi

viện chờ đợi lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết lòng người dễ thay đổi sao? Người bình thường, nên dùng cách đối xử với từng người, không phải sao? Sống nhiều mặt mới thích hợp với xã hội này!

“Ai! Xem ra chỉ có thể nhận mệnh thôi, trên thế giới ngoại trừ nhận mệnh của bản thân ra không có người thứ hai? Đi một bước tính toán một bước! Đến đâu thì hay đến đó! Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy...”

“Người đang lầm bầm lầu bầu cái gì?” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói, Khải Nhạc cả kinh, mãnh liệt quay đầu lại. Vô tình mặt Oropesa gần kề, khiến cho môi hai người khẽ chạm nhau.

“Anh...”

“...”

Vừa rồi... Đã xảy ra chuyện gì, cậu vô tình hôn một người nam nhân, hơn nữa còn là Pharaoh! Khải Nhạc đưa tay lau lau đôi môi, khiếp sợ mà trừng mắt nhìn nam nhân ở trước mặt, không biết nên phản ứng ra sao.

Đối với sự khiếp sợ của cậu, đối phương chỉ nhún mày, nhếch môi nói: “Hương vị cũng không tệ!”

“Hả?” Khải Nhạc ngây ngốc mà phát ra một tiếng, không rõ ý tứ của hắn.

Oropesa Seth chỉ vào bờ môi của mình nói: “Điều này.”

“Cái gì? Anh...” Cuối cùng Khải Nhạc cũng kịp phản ứng, dùng sức lau bờ môi, không phải cảm thấy chán ghét hay kinh tởm, chỉ là phản ứng tự nhiên thôi.

“Người cảm thấy chán ghét sao?” Oropesa Seth nguy hiểm nheo mắt nhìn chòng chọc cậu.

“Tôi không phải chán ghét, chỉ là không thích cùng người khác đụng chạm thân mật mà thôi.” Khải Nhạc nhìn thẳng vào hắn, bình tĩnh nói ra ý nghĩ của mình.

“Người biết mình đang nói chuyện với ai không?” Bội tát Seth lạnh lùng nắm lấy cằm của cậu. “Đừng tưởng rằng Baker nói người là thần Mặt Trăng, ta sẽ tin.”

“Đừng nói anh không tin, ngay cả tôi còn không tin.” Khải Nhạc nghiêng đầu quét qua mắt hắn một cái, giẫy tay của hắn ra, đứng dậy.

Không biết tại sao, cậu cảm thấy trước ánh mắt này của Oropesa Seth, đối với cậu tồn tại nét địch ý, luôn dùng ánh mắt phòng bị nhìn cậu, khiến cho cậu không được thoải mái.

“Người nói cái gì?” Oropesa Seth nghi ngờ “Không phải người do Baker tìm về sao?”

Baker ở Ai Cập đảm nhiệm chức vụ Đại Tế Ti, địa vị của y nằm dưới quyền của hắc. Baker đối với hắc một mực trung thành và tận tâm, nhưng cho đến bây giờ hắc vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng người này. Cho dù lần trời mưa này, công lao của Baker không thể nào không ghi nhận, nhưng vị trí hiện tại của Pharaoh là vua của Ai Cập, có rất nhiều người nhìn ngó, khó loại bỏ Baker không muốn. Y là nhân vật lợi hại như vậy, không thể không đề phòng.

Người trước mắt này, trong lúc vô tình chẳng những trợ giúp hắc ổn định lòng dân, đồng thời cũng củng cố địa vị của hắc, theo như Baker nói, cậu là trời cao phái tới trợ giúp hắc. Nhưng mà hắc không hoàn toàn tin tưởng Baker, vậy lấy gì tin tưởng cái người lai lịch không rõ ràng trước mắt này đây?

“Ha ha, tìm? Nên gọi là ép buộc hoặc là thân bắt do kỷ thích hợp hơn?” Khải Nhạc tự giễu nói.

“Xem người đến đây rất không tình nguyện! Cũng thú vị, nói ta nghe một chút!” lời nói của Khải Nhạc trong tựa hồ khơi gợi hứng thú của Oropesa Seth.

“Đúng vậy! Tôi có thể tình nguyện sao? Tôi...” Khải Nhạc vốn nghĩ muốn nói hết những điều trong lòng, cậu nghĩ đến những lời Baker cảnh cáo, lập tức đổi chủ đề: “Ý của tôi là, anh cũng thấy đấy, tôi chỉ là người bình thường, căn bản không phải thần Mặt Trăng gì đó, đừng nói đùa nữa.”

Oropesa Seth vốn cho là cậu sẽ tự cho mình là thần Mặt Trăng, dù sao đây cũng là vinh dự ai cũng mơ tưởng, không phải sao? Không nghĩ tới cậu lại phủ nhận chuyện này, thật sự quá kì quái, cậu rốt cuộc là người như thế nào? Cậu sự thật là bất đắc dĩ do Baker tìm đến sao? Hay là bọn cậu đang có âm mưu gì?

12. Chương 11

Người con trai trước mắt này, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tinh tế, người Ai Cập không thể sánh bằng; màu da so với người Ai Cập trắng hơn rất nhiều, dáng người so với người Ai Cập nhỏ gầy hơn một chút, nhưng rất cao, tổng thể mà nói cậu là một nam tử có mị lực, cậu ta hẳn không phải là người Ai Cập! Cậu ta rốt cuộc người ở đâu? Oropesa Seth có chút buồn cười nhìn cậu quần ga giường quanh người, đôi mày nhíu chặt cũng giãn ra.

Sao Oropesa Seth nhìn cậu như thế? Cậu đã làm sai cái gì sao? Nghe nói tính cách của hắc rất kì quái! Khải Nhạc đề phòng nhìn hắc, không biết nên mở miệng nói cái gì thì tiếng nói của đối phương vang lên.

“Người tên gì? Từ đâu tới đây?”

“Tôi tên là...” Khải Nhạc chuẩn bị nói, nhưng mà cậu cảm thấy hiện tại nói ra cũng không tốt, hắc hỏi cái gì cũng trả lời không biết là tốt rồi, giả mất trí nhớ có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết. Quyết định xong, Khải Nhạc làm bộ buồn rầu suy nghĩ, sau đó dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Oropesa Seth nói: “Tôi không biết tôi tên là gì nữa, tôi không nhớ gì cả.”

“Thật vậy sao?” Oropesa Seth hồ nghi mà nhìn hần, bán tín bán nghi.

“Đúng vậy! Đầu của tôi đau quá.” Thấy hần không tin, Khải Nhạc tiếp tục làm bộ, bưng lấy đầu của mình ghé lên trên mặt bàn, sợ đôi mắt kia nhìn thấu lời nói dối của cậu.

“Nghĩ không ra thì thôi, ta mặc kệ người là ai, cũng không cần biết người có pháp lực hay không, càng không cần biết người ở đâu đến. Dù sao lần cầu mưa này người đột nhiên từ trên trời rơi xuống, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Cho nên vì nhân dân Ai Cập, người phải đảm nhiệm thân phận thần Mặt Trăng, ba ngày sau ta sẽ chính thức phong cho người chức vụ ‘Khải Hoàn Tur’. Cho nên hiện tại sẽ gọi người là Khải Hoàn Tur.” Oropesa Seth nói với Khải Nhạc.

Hần cũng không biết tại sao lại giải thích nhiều như thế cho cậu, cũng không biết tại sao lại đối với cậu nhân từ như vậy, nếu đổi lại là người khác, dám dùng kiểu nói chuyện này với hần, có lẽ đã sớm chết không toàn thây rồi. Nhưng mà nhìn bộ dạng thống khổ của cậu, ngữ khí uy nghiêm của hần liền biến mất, hần đang xảy ra chuyện gì chính hần cũng không rõ.

“Thật vậy sao? Cảm ơn!” Không nghĩ tới có thể dễ dàng vượt qua đôi mắt sắc bén kia, Khải Nhạc nhất thời rất vui mừng. Baker không phải nói Pharaoh tính cách kì quái sao? Xem ra cũng không phải thế!

Lúc này trên mặt Khải Nhạc lộ ra nét cười, Oropesa Seth bị nụ cười làm chói mắt, cả khuôn mặt đều tràn đầy sức sống, làm người khác có chút hoa mắt, người nam nhân này cũng có thể xinh đẹp như vậy sao?

“Đúng rồi, ngài Pharaoh!” Khải Nhạc gọi Oropesa Seth đang có chút ngẩn người.

“Ahhh! Cái gì?” Bội tạt Seth không khỏi thất thần, ngữ khí cũng trở nên thấp hơn. Hần lại vì một nam nhân mà ngẩn người, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi có hai yêu cầu nho nhỏ, có thể chứ?” Dù sao đâu cũng là địa bàn của hần, nên Khải Nhạc kính cẩn mà ôn tồn nói.

“Yêu cầu gì? Người nói đi” Vốn cho là cậu sẽ bất đồng với những người khác, không nghĩ tới cảm giác đối với hần có chút cảm tình, cậu không thể chờ đợi được mà đưa ra yêu cầu.

“Được rồi tôi không khách khí nữa, thứ nhất, có thể cho tôi một ít thức ăn được không, tôi thật sự rất đói; thứ hai, có thể cho tôi một bộ quần áo không? Anh xem bộ dạng tôi như vậy...” Khải Nhạc kéo kéo cái chăn trên người, xấu hổ nhìn Oropesa Seth đang có ý cười, đưa ra yêu cầu của mình.

Yêu cầu của cậu như vậy không tính là quá lớn lao gì? Dù sao ăn mặc cũng là yêu cầu cơ bản! Cho dù hiện tại cậu ăn nhờ ở đậu, nhưng yêu cầu này cũng cần phải đáp ứng.

Oropesa Seth không dám tin mà nhìn cậu, nhìn bộ dáng tươi cười kia làm cho tim của hần giống như chậm một nhịp, nụ cười của cậu tựa như có ma pháp.

“Không được sao?” Thấy hắn không trả lời, Khải Nhạc cho rằng hắn không đồng ý, có chút thất vọng. Nghĩ thầm Pharaoh cũng quá keo kiệt đi, mới vừa rồi còn nghĩ hắn là người không tệ, coi như cậu là nô lệ đi cũng nên cho cơm chứ, nếu đói quá thì không chịu được mất, cậu không biết phải nói như thế nào.

“Ọt ọt... Ọt ọt...” Giờ phút này âm thanh chướng tai từ trong bụng Khải Nhạc truyền ra, khiến cho cậu quẫn bách mà mặt đỏ bừng.

“Ha ha, xem ra ngươi thật sự rất đói.” Oropesa Seth nhìn chòng chọc bộ dáng thú vị của cậu, cười ra tiếng.

“Đương....Đương nhiên rồi!” Biết rõ còn hỏi, mặc kệ trước mắt là hoàng đế, Khải Nhạc bĩu môi miệng nói.

“Người đâu!” Oropesa Seth gọi người hầu ngoài cửa.

“Vâng, thưa ngài Pharaoh.”

“Đi gọi phòng bếp lập tức chuẩn bị thức ăn mang tới đây!” Oropesa Seth ra lệnh.

“Vâng!” Oropesa Seth phất tay, người hầu rời đi.

13. Chương 12

“Ồ~!” Một phen ăn như hổ đói đã qua, Khải Nhạc thỏa mãn ợ một tiếng, liếm ngón tay, người Ai Cập ăn cơm chỉ dùng tay để ăn.

Kỳ thật đồ ăn Ai Cập cổ không dễ ăn chút nào, chỉ có thể tạm nuốt xuống, bất quá so với cô nhi viện trước kia, trình độ khó ăn so với Ai Cập thật sự là chỉ có hơn chứ không kém, cho nên cậu mới nói với chính mình, chỉ cần ăn được, cậu đều có thể nuốt được xuống được, hơn nữa còn có thể ăn rất ngon.

“Ăn no rồi sao?” Oropesa Seth nhìn cậu ăn hai ba phần đồ ăn trên bàn, hơn nữa còn dùng hai tay, không khỏi kinh ngạc.

Ở Ai Cập, ăn cơm chỉ dùng tay phải, còn tay trái bị coi là dơ bẩn, nhưng khi nhìn cậu ăn ngon được như vậy, có lẽ cậu không phải người Ai Cập, cho nên Oropesa Seth không buồn nhắc nhở nữa.

“Ừm! Ăn no rồi, cảm ơn, anh thật là một người tốt!” Khải Nhạc từ đáy lòng mà nói cảm tạ.

“Người tốt? Đây lần đầu tiên ta nghe có người nói ta như thế, ta có phải người tốt hay không, hiện tại ngươi vẫn chưa biết được.” Oropesa Seth lười biếng híp đôi mắt lại, bưng cốc rượu từ trên bàn uống một hơi, giờ tay nhắc chân rõ ràng khí phách vương giả.

“Sao anh cảm thấy mình không phải người tốt?” Khải Nhạc không sợ mà nhìn thẳng vào hắn, hỏi ngược lại.

“Ta đã giết vô số người, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, người cảm thấy ta là người tốt sao?”

“Giết người cũng không thể chứng minh anh chính là người xấu? Ở xã hội này, vốn chính là mạnh thắng yếu thua, tôi tin thế giới này, không có quân vương nào không dẫm qua vô số thi thể, đây là quy luật tự nhiên, không phải sao?” Khải Nhạc chân thành nói, cũng không phải cậu cho rằng giết người là một chuyện tốt, cậu chỉ là đứng ở góc nhìn của người khác mà quan sát, cậu có thể cảm nhận được trên người của hắn toát ra một vẻ cô độc.

Cậu chủ động nói chuyện cùng hắn, kỳ thật không có ý đồ gì, cậu cảm thấy người trước mắt này cũng không quá nguy hiểm, mà ở hắn toát ra một vẻ cô đơn tịch mịch.

“Người...” Oropesa Seth đưa mắt nhìn Khải Nhạc thanh tịnh mà tinh khiết, đây là lần đầu tiên có người không bởi vì hai tay dính máu của hắn mà cảm thấy chán ghét, thậm chí là không sợ hãi, ngược lại còn an ủi hắn. Baker rốt cuộc đã mang đến người như thế nào? Cậu ta... Thật sự quá nguy hiểm.

“Được rồi, không cần quá cảm động, tôi chỉ thuận miệng nói.” Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Oropesa Seth kinh, Khải Nhạc lơ đãng nói. “Baker nói đây là tấm cung của anh, đúng không?”

“Đúng vậy, có gì sao?” Oropesa Seth trấn định nói.

“Không, chỉ là tôi muốn biết tôi phải ngủ ở chỗ nào?” Kỳ thật đây mới chính là điều cậu muốn hỏi.

“Người đang ở đây, đương nhiên là ngủ tại đây, có ý kiến gì sao?” Kỳ thật hắn đã sai người chuẩn bị xong phòng ngủ cho cậu, nhưng mà hiện tại, hắn tựa hồ không muốn cậu khuất khỏi tầm mắt của mình, không nghĩ tới lại có loại diễn biến này, thật sự chính hắn cũng không thể lý giải.

“Cái gì? Baker nói thật sao?”

Mặc dù ở trong kí túc xá cũng là hai người một phòng, nhưng mà dù sao cũng là bạn học của cậu, không cần bận tâm quá nhiều. Mà hiện tại trước mặt là vị Pharaoh, có câu nói gần vua như gần cọp, ý nói quân vương hỉ nộ vô cùng bất thường, căn bản ở chung không tốt, mặc dù hắn cũng không tệ lắm, nhưng mà không biết khi nào sẽ trở mặt. Mặt Khải Nhạc bắt đầu có chút giật giật.

“Người không tình nguyện?” Oropesa Seth nhắm mắt lại, có chút không hài lòng.

“Tôi nào dám?”

“Vậy thì được rồi, không cần nghi ngờ lời nói của ta.” trong giọng nói tràn ngập ý cảnh cáo.

“Tôi sẽ ngủ trên ghế nằm sao?” Khải Nhạc chỉ chỉ ghế nằm gần cửa hỏi.

“Không, ta cho phép người ngủ cùng giường với ta.” Đây chính là ân sủng hân dành cho cậu.

“Không... Không cần, tôi ngủ trên ghế nằm là được rồi.” Đùa gì vậy, cùng hân ngủ chung một giường? Trước tiên hân là nam nhân, đương nhiên, không phải nói nữ nhân là được. Hân là một người cao lớn, mặc dù giường rất lớn, nhưng mà hai nam nhân ngủ cùng nhau thật sự không thoải mái. Hơn nữa không khí ở Ai Cập nóng bức, lại còn không có điều hòa, hai người cùng một chỗ ngủ, quả thực là muốn lấy mạng của cậu.

“Ta nói cùng ngủ thì cùng ngủ, không nói nhiều.” Kỳ thật quyết định này thật là ngu xuẩn, dù sao cậu cũng là người lai lịch không rõ ràng, để người như vậy ở bên cạnh rất nguy hiểm, huống chi là ngủ chung. Nhưng mà, khi nhìn cậu muốn xa cách mình, hân lại càng muốn đem cậu ở bên cạnh, mặc kệ có nguy hiểm hay không.

Khẩu khí mang theo mệnh lệnh vang lên: “Nếu không có việc gì thì hãy đi ngủ đi, ngày mai ta mang người ra ngoài làm quen.”

“Cái này...” Khải Nhạc căn bản muốn phản bác, nhưng mà nhìn đến ánh mắt Oropesa Seth, không thể không nhận mệnh, nói: “Được rồi!”

Vẫn là câu nói kia, nhờ cuộc sống ở cô nhi viện, hoàn cảnh ác liệt nào cậu cũng có thể thích ứng được, dù sao cũng chỉ là ngủ cùng nam nhân trên một giường lớn, cũng không chết được. Đáng tiếc chính là cậu không phải là nữ nhân, nếu cậu là nữ nhân cùng Oropesa Seth anh tuấn như thế, một nam nhân có địa vị nói với cậu muốn cùng ngủ một chỗ, cậu không nguyện ý mới lạ ấy, loại suy nghĩ này của cậu có phải có chút biến thái hay không! Mà biến thái lại chính là vị Pharaoh này. Tại sao muốn cậu ngủ cùng một chỗ chứ?

Nhìn bộ dạng Khải Nhạc không tình nguyện bước đến bên giường, Oropesa Seth tâm tình không khỏi cảm thấy hứng thú, khóe miệng cũng không tự giác được mà nở nụ cười.

14. Chương 13

Hôm sau.

Sáng sớm, tâm tình Oropesa Seth rất tốt, cái này có phải là hiện tượng tốt hay không? Có lẽ là thế! Nếu không sẽ không thể thấy hai hàng binh lính hộ tống hân đi dạo.

Ai Cập giữa ban ngày quả nhiên không thích hợp ra ngoài. Bên ngoài nắng gắt như lửa, mồ hôi còn chưa kịp chảy xuống đã bốc hơi, tâm tình hưng phấn ban đầu tựa hồ cũng đã bị bốc hơi.

May mắn thay nhờ phúc của Pharaoh, hiện tại cậu đang nằm ở trong một xe ngựa xa hoa, tay trái cầm một cây quạt, tay phải cầm một túi nước, so với thị vệ hai bên xe ngựa, cậu tựa hồ hạnh phúc hơn trăm lần rồi.

“Chúng ta đi đâu?” Đã đi được một giờ, sao còn chưa tới, Khải Nhạc nằm bên cạnh hần tò mò hỏi, Oropesa Seth đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Đến ngoại thành Giza, sẽ tới ngay thôi!” Oropesa Seth nhàn nhạt mà mở miệng, không có ý định mở mắt.

“Đi đến đó làm gì?”

“Đến sẽ biết.”

“Ồ!” Khải Nhạc liếc mắt qua bên cạnh nhìn Oropesa Seth, hần nằm nghiêng, một tay chống lấy má, lông mi dài đậm, mặt hiện lên nét cương nghị, da màu đồng, dáng người cân đối, thật sự là một mỹ nam, nếu cậu là nữ nhân nhất định đã bị hần làm cho mê hoặc rồi.

Khải Nhạc nuốt nuốt nước miếng, vội vàng di chuyển ánh mắt, vén màn trên xe ngựa lên nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng bên ngoài khiến cho cậu ghen hờn.

Phía trước phải.. Là Kim Tự Tháp của Khufu cùng hai Kim Tự Tháp nhỏ hơn, Kim Tự Tháp đứng vững trên cát vàng, ở thế kỷ hai mươi mốt, mọi người chỉ nhìn thấy bộ dáng đã trải qua 5000 năm tang thương. Mà cậu hiện tại nhìn thấy Kim Tự Tháp chỉ trải qua trên trăm năm, nhìn chúng như còn mới tinh.

Điều đặc biệt chính là tượng Sphinx còn nguyên vẹn không bị sức mẻ, nghĩ đến bộ dáng 5000 sau của nó Khải Nhạc chỉ hận hiện tại không có máy ảnh để chụp lại, chỉ có đôi mắt trông mong mà nhìn, trong nội tâm tiếc hận không thôi. Đến khi đã đi xa, ánh mắt của cậu vẫn còn lưu luyến không muốn quay đầu lại.

Đội quân đi thêm 20 phút, cuối cùng dừng lại bên cạnh một pho tượng cực lớn. Khải Nhạc nhận ra chỗ này là chỗ pho tượng đó, nó chính là pho tượng trên bản đồ, điều đáng chú ý chính là nó hiện tại giống như chưa hoàn thành, đang có trên một trăm người công nhân đang tạo hình cho pho tượng, pho tượng này hần là Oropesa Seth!

Trong lúc còn đang ngẩn người, Oropesa Seth kéo lấy cậu xuống xe.

“Whoa!” Vừa xuống xe ngựa, tầm nhìn rộng hơn rất nhiều, nhìn cảnh tượng trước mắt, Khải Nhạc kinh ngạc thán phục lên tiếng.

“Chuyện gì?” Oropesa Seth ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng lên tiếng hỏi.

“Không có gì, chỉ là lần đầu tiên tôi chứng kiến công trình to lớn như thế này.” Khải Nhạc làm ra một cái dáng cười tươi, khiếp sợ nhìn pho tượng bên cạnh, hình ảnh hơn nghìn người đang kiến tạo thêm một Kim

Tự Tháp khác, ồn ào náo nhiệt hò hét diếc tai nhức óc, Kim Tự Tháp này hẳn là thuộc về Oropesa Seth!

“Có cảm tưởng gì?” Nhìn bộ dạng ngạc nhiên đến si ngốc của cậu, Oropesa Seth hỏi.

“Cảm tưởng là Kim Tự Tháp thật sự là dùng mồ hôi và máu xây thành.” Nhìn những người kia bị cự thạch áp trên lưng làm cho lưng bị khom hẳn đi, bị mặt trời sấy nướng làn da, Khải Nhạc tự đáy lòng mà cảm khái.

Trước kia ở trên TV chứng kiến cảnh tượng này, cảm thấy không chân thực, cũng không có loại cảm giá rung động này, nhưng mà hiện tại cậu tận mắt nhìn thấy, cảm giác vô cùng bi tráng, tựa hồ có một loại chua xót trong lòng dâng lên.

“Người đồng tình với bọn họ?” Oropesa Seth nhú mi nói.

“Không! Tôi không đồng tình với bọn họ, có người từng nói, một người đồng tình với người khác thường chính là may mắn của mình. Tôi chỉ là thấy thổ thẹn cho các đại đế vương, vì tư lợi bản thân, sẵn sàng hi sinh mồ hôi và máu của nhiều người dân như vậy.” Khải Nhạc nhàn nhạt nói, nhìn quanh lấy bốn phía, phát hiện không có Kim Tự Tháp khác, mà tòa Kim Tự Tháp giờ mới bắt đầu kiến tạo, chẳng lẽ Vương Triều thứ tám Ai Cập mặt khác là Pharaoh không xây Kim Tự Tháp sao? (Rim: mình cũng không hiểu đoạn này lắm =))

Cậu cuối cùng cũng hiểu được, Ô Nạp Tư lúc trước tìm được bản đồ có lẽ là một bản vẽ công trình kiến tạo Kim Tự Tháp.

15. Chương 14

“Người đang chỉ trích ta sao?” Oropesa Seth lớn tiếng nói, cầm chặt roi trên tay, khuôn mặt bình tĩnh không biểu lộ ra bất cứ điều gì.

“Tôi không có ý chỉ trích bất kì ai, chỉ nói lên cái nhìn của mình mà thôi. Thân là đế vương, quyền lợi chí cao vô thượng, muốn làm gì, muốn cái gì, tất nhiên không có bất luận kẻ nào dám phản đối, có lẽ đây là nguyên nhân tại sao có nhiều người muốn làm quân vương như vậy!” Khải Nhạc ngẩng đầu liếc nhìn Oropesa Seth, trên mặt hắn tựa hồ có chút run rẩy, sắc mặt cũng càng ngày càng lạnh đậm.

“Rất tốt! Miệng lưỡi thật sắc bén! Bất quá... Người nói không sai, ta muốn làm cái gì đúng là không người nào dám cãi lời.” Oropesa Seth có dụng ý khác mà nhìn Khải Nhạc, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Anh muốn làm gì?” Mặc dù Oropesa Seth không có biểu hiện ra rõ ràng, nhưng mà Khải Nhạc cảm giác được hắn đang tức giận, hơn nữa là rất tức giận.

“Chứng minh quyền lợi chí cao vô thượng của ta cho người xem!” Oropesa Seth dùng roi nâng cầm Khải

Nhạc lên, để mắt của cậu nhìn thẳng vào mặt hắn, từng chữ từng chữ nói.

“Tôi thấy cảnh tượng trước mắt đã đủ để chứng minh quyền lợi của anh rồi.” Mắt nhìn thẳng Oropesa Seth, Khải Nhạc phát giác được trong ánh mắt hắn rõ ràng xuất hiện tơ máu, trong lòng phát ra một tia sợ hãi.

“Ta cảm thấy còn chưa đủ.” Oropesa Seth mỉm cười nhìn cậu, nhưng trong ánh mắt của hắn một chút vui vẻ cũng không có, hắn đột nhiên buông cậu ra quay người, nhìn hai hàng thị vệ lạnh lùng nói:

“Đem toàn bộ nô lệ ngất xỉu vứt xuống Sông Nile.”

“Vâng!” Nghe hắn ra lệnh, bọn thị vệ đồng loạt tuân lệnh mà làm.

“Anh...” Khải Nhạc không thể tin mà trừng mắt nhìn Oropesa Seth bình thản ung dung, cảm giác toàn thân có một trận lạnh từ ót xông lên, trái tim như bị sét đánh, cậu lão đảo lui về sau hai bước, thoáng cái ngã ngồi dưới đất, không biết nên phản ứng làm sao.

Bọn thị vệ đem công nhân bị hôn mê lúc đi ngang qua cậu, cậu quả thực không dám mở to mắt nhìn, cậu sợ hãi nhìn lần lượt từng khuôn mặt hôn mê lướt qua, trong nội tâm có một thanh âm đang nói: “Chính là người, cũng là bởi vì người nhiều chuyện, mới hại chết bọn hắn đấy!”

Muốn nói điều gì đó, trong cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể trở mắt nhìn những công nhân ngất xỉu bị nguyên một đám quân lính kéo đi. Sao có thể như vậy, cậu không muốn mọi chuyện phải như thế...

“Sao vậy? Không phản đối sao?” Oropesa Seth cúi xuống nhìn Khải Nhạc, trong giọng nói mang theo âm điệu đặc ý.

Khải Nhạc cảm hận trừng mắt nhìn nam nhân tàn nhẫn này, muốn nói điều gì đó nhưng lại nói không nên lời. Cậu từ trước đến bây giờ không hận bất kì ai, ngay cả lúc nhỏ bị cha mẹ cậu vứt bỏ cậu cũng chưa một lần oán hận, nhưng mà hiện tại, cậu cảm giác được mình hận người nam nhân trước mắt này, đồng thời... Cũng hận chính mình.

“Đã không còn chuyện gì, chúng ta trở về thôi! Dù sao cũng đã phạt xong đám nô lệ kia.” Oropesa Seth nâng cánh tay Khải Nhạc, muốn kéo cậu từ mặt đất lên.

Khải Nhạc mà dùng sức gạt tay Oropesa Seth ra, thân thể bởi vì chán ghét mà có chút run.

“Tốt! Rất tốt!” Oropesa Seth càng thêm tức giận, lạnh lùng nói: “Vậy người đi bộ cùng bọn hộ vệ về đi!” Nói xong quay người một mình lên xe ngựa.

Mặt trời đang treo trên cao, cát vàng trước mắt tựa hồ không có điểm cuối cùng, dựa vào nghị lực của

chính mình, Khải Nhạc cắn chặt răng mới không làm cho mình ngã xuống, cậu cự tuyệt bất luận người nào đỡ cậu, cuối cùng cũng đi vào đô thành. Tất cả đều được Oropesa Seth trên xe ngựa nhìn thấy.

Hắn là đế vương của Ai Cập, chưa từng có người nào dám phản đối việc hắn làm, vì cái vương vị này, hắn thậm chí còn giết phụ vương của mình, hắn muốn cái gì thì liền có cái đó. Hắn cho rằng quyền lợi của mình chính là chí cao vô thượng, hắn làm gì hết thảy cũng không ai được quyền cãi.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh mà thuần khiết của cậu, hắn lại cảm giác mình làm sai rồi, hắn trở nên bất an, trở nên sợ hãi, lần đầu tiên hắn nghi ngờ quyền lực của mình. Cho nên, chỉ có thể làm chút gì đó để dẹp loạn nỗi lo trong lòng, và những người nô lệ kia dĩ nhiên đã thành vật hi sinh.

Cậu tại sao muốn làm trái ý hắn? Tại sao muốn chọc giận hắn. Hôm nay vốn muốn cho cậu vui vẻ, mới cố ý mang cậu đến đây, nhưng bây giờ lại biến thành như vậy. Cậu tại sao không cười với hắn một cái, chỉ cần cậu như những người khác đồng thuận theo hắn, hắn nhất định sẽ đối tốt với cậu.

Theo ánh mắt của cậu có thể thấy được, cậu hiện tại nhất định rất hận hắn. Có lẽ như vậy cũng tốt, dù sao hắn vốn chỉ lợi dụng cậu, giúp hắn củng cố địa vị và ổn định lòng dân, thân là vua của một nước, không nên bị bất cứ chuyện gì làm phân tâm.

Oropesa Seth nghĩ như vậy để thuyết phục bản thân, không phát hiện khi Khải Nhạc té ngã hắn lại có cảm giác đau xót trong lòng.

16. Chương 15

Trong cung yên tĩnh, Khải Nhạc ngồi một mình bên cạnh hồ nước, tâm tình nặng nề.

Bóng dáng Khải Nhạc cô tịch, mông lung. Có chút gió thổi qua, mép váy màu trắng lay nhẹ trong gió. (Rim: Giống như cái váy nhưng không phải váy của nữ đầu nghe)

Baker chậm rãi đi đến đằng sau Khải Nhạc.

Khải Nhạc nghiêng đầu, hiển nhiên đã phát giác được có người tới gần, nhưng cậu vẫn ngồi bất động không thềm lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn người kia đi đến.

“Nghe nói ngày hôm qua ngài cùng Pharaoh đi giám sát, kết quả ngài ấy hạ lệnh giết rất nhiều người đúng không?” Baker phá vỡ không khí yên tĩnh, nhưng Khải Nhạc vờ như không nghe thấy chuyện Baker vừa nói.

Khải Nhạc không để ý đến Baker, chỉ sững sờ nhìn chòng chọc mặt hồ.

“Không muốn nói chuyện sao?” Baker khẽ thở dài một tiếng. “Kỳ thật ngài không cần phải tự trách bản thân, những nô lệ kia, cho dù không bị ném xuống Sông Nile, dựa theo lẽ thường cũng không sống cho tới hôm nay.”

...

”Pharaoh hôm nay tâm tình không được tốt! Ngài đối với ngài ấy hờ hững như vậy cũng không hay đâu!” Baker cảm thán nói: “Theo tính cách duy ngã độc tôn của ngài ấy, có thể dễ dàng tha thứ cho ngài đến độ này, ngài đã rất may mắn rồi.”

...

Hờ hững? Từ ngày hôm qua trở về đến bây giờ, cậu căn bản còn chưa nhìn thấy mặt Oropesa Seth. Bất quá y nói cũng không sai, cho dù gặp được, cậu cũng không đếm xỉa tới hắn, Khải Nhạc âm thầm nghĩ.

Không biết lặng yên lặng bao lâu, Khải Nhạc cuối cùng thấp giọng nói: “Sau này điều gì tôi cũng không quan tâm đến, tôi chỉ quan tâm duy nhất một chuyện chính là tôi đến khi nào mới có thể trở về?”

“Điều này tôi không thể cam đoan với ngài.”

“Anh đến cùng là đang nghĩ cái gì?” Khải Nhạc quay đầu nhìn y, tiếp tục nói: “Anh đến cùng muốn tôi làm cái gì? Tại sao lại là tôi?”

“Tôi là trưởng tế ti Ai Cập, có trách nhiệm phụ tá Pharaoh, giữ gìn Ai Cập phồn thịnh. Ngài là phúc tinh của Oropesa Seth, là người mà toàn dân Ai Cập đặt hi vọng, cho nên...”

“Cho nên tôi trở thành con cờ của các người, đúng không?” Khải Nhạc giận dữ, cắt ngang lời Baker..., găm nhẹ nói: “Vớ vẩn! Nhảm nhí!”

“Mặc kệ ngài nghĩ gì, mọi người ở Ai Cập đều thấy ngài từ trên trời rơi xuống họ cho rằng ngài là Thần Mặt Trăng, Oropesa Seth đã chuẩn bị tốt hết tất cả rồi, ngày mai sẽ là ngày tổ chức nghi thức, ngài ấy sẽ đứng trước toàn bộ người dân Ai Cập tuyên bố ngài chính là Khải Hoàn Tư!” Baker ôn hòa nói, Khải Nhạc tức giận.

“Ha ha, Khải Hoàn Tư? Thần Mặt Trăng? Thật là vinh dự nha!” Khải Nhạc liếc mắt nhìn y, châm chọc nói: “Nói vậy tôi đây phải cảm kích anh đúng không?”

“Ngài không cần châm chọc tôi, tôi biết chuyện ngày hôm qua đối với ngài là đả kích rất lớn, nhưng mà ngài phải biết rằng, bây giờ là Vương Triều thứ tám, không phải thế kỷ hai mươi mốt, ở nơi này chuyện gì đã xảy ra đều bị lịch sử che giấu. Ngài chẳng qua bắt đầu đi bị đưa đến đây, ngài căn bản không có khả năng thay đổi bất kỳ điều gì, cho nên, ngài không cần phải để ý bất cứ chuyện gì, chỉ cần làm những điều mà tôi đã an bài, đạt yêu cầu của tôi, tôi tự nhiên sẽ đưa ngài trở về.” Baker khẩu khí bình tĩnh, không có

bất kỳ chấn động nào, trong giọng nói không khỏi mang đến cảm giác áp bách.

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện không? Baker.” Khải Nhạc yên lặng nhìn Baker.

“Ngài hỏi đi?” Baker có chút phòng bị.

“Anh không cần khẩn trương, anh thần thông quảng đại như thế, còn sợ tôi có thể làm gì anh sao?” Khải Nhạc có chút đùa cợt nói: “Tôi chỉ là muốn hỏi anh, tại sao anh một mực mặc áo choàng, còn che mặt? Chẳng lẽ tể tự đều ăn mặc thế này sao? Anh không biết nóng sao?” Một bộ y phục như vậy khoác lên cơ thể, buổi tối thì sẽ tốt hơn một chút, nếu là ban ngày, chẳng phải rất nóng sao?

Khải Nhạc phát giác được thân hình Baker cương nghị một chút, đợi một lúc cậu vẫn không nghe y trả lời, y tựa hồ không muốn trả lời.

Khải Nhạc cuối người muốn nhìn rõ mặt y được giấu trong áo choàng, Baker lại nghiêng đi.

“Được rồi, không trả lời cũng không sao cả!” Khải Nhạc kỳ thật cũng không phải thật sự muốn biết đáp án, chỉ là thuận miệng hỏi một chút, y đã không muốn nói, cậu cũng không thèm để ý. Cậu chuẩn bị đứng dậy.

Bởi vì ngồi quá lâu, Khải Nhạc cảm giác chân đã run lên mất đi tri giác, vừa đứng lên cả người mất đi thăng bằng hướng về phía mặt hồ, xuất phát từ phản ứng tự nhiên, hai tay quơ quơ cuồng loạn trên không trung, cậu nghĩ phải nắm được vật gì đó.

“Ah !” Cậu nắm được cái gì đó, đáng tiếc vật này không vững chắc, cậu hét thảm một tiếng, vật bị nắm cũng bị cậu kéo vào trong nước.

“Bịch!”

17. Chương 16

Máy mần hồ nước không sâu, Khải Nhạc đạp vài cái có thể đứng vững, cậu nhìn vật lúc nãy bị cậu kéo xuống nước cùng, phát hiện đó là một người, mắt cậu mờ mịt nhìn thân hình ướt sũng của người kia.

“Anh là... Baker?” Khải Nhạc ngạc nhiên nhìn người trước mắt, đây là lần đầu tiên cậu thấy rõ diện mạo của Baker... Anh tuấn! Không đúng, phải gọi là rất anh tuấn. Tóc đen nhánh, da của y dưới ánh trăng hiện ra màu trắng bóng, ngũ quan rất tuấn tú, nhất là đôi mắt quý dị của y hiện lên một màu tím nhạt, người như vậy, căn bản không giống người thường.

“Anh...”

Thấy Khải Nhạc dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, Baker bối rối kéo áo choàng mũ lên.

“Không cần che, tôi đã thấy hết rồi.” Khải Nhạc không hiểu khuôn mặt đẹp mắt như thế, tại sao muốn che đi. Hay là, bởi vì đẹp, nên mới che?

“Đừng quên ngày mai là ngày tế điện, tôi đi trước!”

Khải Nhạc cảm thấy hoa mắt, Baker dùng tốc độ sét đánh bò lên bờ, chớp mắt một cái liền không thấy bóng dáng.

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Nhìn bộ dạng gấp rút của Baker, Khải Nhạc cười ra tiếng. Không biết tại sao, chứng kiến tác Baker chật vật như vậy, cậu lại thấy buồn cười.

“Ha ha... Cái này sẽ là nhược điểm của anh!” Khải Nhạc nhìn chằm chằm Baker biến mất liền nhỏ giọng nói, quay người lưng tựa ở bờ thêm đá, tạm thời chưa muốn bò lên bờ.

Nước trong hồ thật sự rất mát, Khải Nhạc đặt tay ở trên mặt nước quơ nhẹ nhẹ.

Đột nhiên, trên mặt nước chiếu rọi ra một khuôn mặt anh tuấn, mặc hoàng phục, trong tay cầm quyền trượng, thần nhiên nhìn cậu.

“Người đứng ở trong nước làm gì? Muốn tắm sao?” Vừa rồi trở về phòng ngủ không thấy được người của hắn, cho nên đi ra ngoài tìm, trong lúc đó vô tình nhìn thấy Baker toàn thân ướt sũng từ nơi này chạy ra, thấy hiếu kỳ nên tới đây xem, không ngờ lại trông thấy cậu đứng trong nước cười ngây ngô.

Cậu và Baker vừa mới xảy ra chuyện gì? Nhìn bộ dạng của cậu, không biết tại sao, nhìn cậu vui vẻ như vậy, trong nội tâm có một ngọn lửa vô danh nổi lên, tâm trạng cũng vì thế mà không khá hơn chút nào.

Khải Nhạc có chút nghiêng cơ thể, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Oropesa Seth, không có ý định trả lời hắn.

“Sao vậy? Vẫn còn giận chuyện ngày hôm qua sao?” Thấy cậu không thèm nhìn mình, Oropesa Seth có thêm vài phần tức giận, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng ta phong người chức vị Khải Hoàn Tư, sẽ dễ dàng tha thứ cho người, lúc nào ta cũng có thể hạ lệnh giết người!”

Người này thật khó hiểu, thật sự không thể nói lý, bất nhân còn tàn bạo, cậu căn bản không muốn nghe giọng nói của hắn, nếu cậu biết cách mà không cần nhờ đến Baker, cậu đã lập tức rời khỏi đây rồi. Khải Nhạc trừng mắt nhìn Oropesa Seth, bước đi hai bước.

“Người muốn làm cái gì? Đừng đi nữa, chỗ đó rất sâu!” Oropesa Seth đứng ở trên, trông thấy hành động của cậu, lập tức nổi giận nói.

Khải Nhạc không để ý tới hân, tiếp tục bước về phía trước một bước, bỗng nhiên cả cơ thể rơi vào khoảng không dưới nước, còn chưa kịp kêu cứu, cả người đã chìm với giữa hồ.

Oropesa Seth sững sờ, không cần nghĩ ngợi mà nhanh chóng nhảy vào trong hồ, bơi đến chỗ Khải Nhạc, bắt lấy thân hình của cậu sau đó nổi trên mặt nước, ôm cậu đưa khỏi vùng nước sâu, đặt ở trên bậc thang.

“Khụ khụ... Khụ...” Khải Nhạc ho ra một ngụm nước, có chút ngồi dậy, giọt nước óng ánh theo khuôn mặt chảy xuống, vì thiếu dưỡng khí khiến cho lồng ngực kịch liệt phập phồng, cậu đã quên mất mình không biết bơi.

Nhìn toàn thân ướt đầm của Oropesa Seth, Khải Nhạc không tình nguyện nói: “Cảm ơn!”

Đó là cảm giác gì? Khi thấy cậu chìm với giữa hồ, có loại cảm giác kì lạ ập đến? Gạt bỏ hết mọi suy nghĩ, thân thể giống như phản xạ tự nhiên, nhảy vào trong nước, hân chưa từng có loại cảm giác sợ hãi mất mát này...

“Nếu không có gì làm thì mau trở về ngủ! Ngày mai còn làm lễ.” Trong lời Oropesa Seth nói mang theo cảnh cáo, đưa mắt nhìn Khải Nhạc.

“Sau này đừng để ta phải nhìn những chuyện như vậy lần nữa! Nếu không hậu quả ngươi không nghĩ tới đâu!”

Nói xong hướng thẳng về tấm cung mà đi.

“Anh... Nếu không muốn cứu thì đừng có cứu, còn nói hậu quả cái gì?” Khải Nhạc ngồi dưới đất nhỏ giọng nói, đúng là một người không thể nói lý.

“Còn không đi?” Đi được hai bước Oropesa Seth không thấy Khải Nhạc đi theo, quay người thúc giục nói.

“Đến đây!” Khải Nhạc không thể không đi theo. “Thật là con người kì lạ!”

18. Chương 17

Miếu thần Khải Hoàn Tư.

Hôm nay là ngày tế điện Thần Mặt Trăng, Thần Mặt Trăng hay còn gọi là Khải Hoàn Tư, là một trong ba vị thần của Thebes, biểu tượng của mưa thuận gió hoà, sự bình an, cùng với khỏi ốm đau, địa vị gần với Aton Thái Dương thần.

Sáng sớm, Khải Nhạc đã được chuẩn bị hoa phục, dùng thân phận Thần Mặt Trăng đi đến tế đàn ở miếu thần Khải Hoàn Tư, mọi việc làm đều do Baker trước đó đã bàn giao: nhấn nhủ tỉ mỉ, nghi thức cũng là do Baker chủ trì, cho nên cậu không cần lo lắng một mình phải làm gì, hiện tại, chỉ cần đứng là được rồi.

Khải Nhạc chán nản nhìn xung quanh, đâu đâu cũng đều là người. Thần dân bên trong toàn bộ đều quỳ trước thần miếu, ngoài miếu cũng không ngoại lệ. Bọn thị vệ đóng quân khắp ngõ ngách.

Oropesa Seth hôm nay cách ăn mặc anh tuấn hơn, cao cao tại thượng ngồi trên chiếc ghế hoa lệ ở đầu thần miếu, đôi mắt chim ưng cao ngạo, toát lên vẻ uy quyền.

Nghi thức sao còn chưa chấm dứt? Cậu đã đứng hơn hai giờ rồi! Cậu quả thực giống như những tên lính gác, muốn động cũng không thể động.

Khải Nhạc nhìn Baker bên cạnh đang niệm niệm thần chú gì đó, cậu hi vọng y có thể nhanh một chút, để cậu nhanh được giải thoát, Baker đang niệm cái gì cậu một câu đều nghe không hiểu.

“Mời Pharaoh đeo kim quan lên cho Khải Hoàn Tư của chúng ta.” Baker tuyên bố.

Duy nhất câu này cậu hiểu, dựa theo lời Baker nói, chỉ cần hần mang kim quan của Thần Mặt Trăng đeo lên cho cậu, sau đó mọi thần dân sẽ lạy vài cái, nghi thức sẽ kết thúc.

Giờ phút này, Baker xoay người hướng về phía cậu đưa tay ra, Khải Nhạc nhìn áo choàng che mắt đi khuôn mặt của Baker, không khỏi một hồi đáng tiếc, không chần chờ cậu đem tay của mình đặt lên tay y, dắt về hướng Oropesa Seth.

Khải Nhạc trong nội tâm hiện tại cảm thấy kì lạ, sao nghi thức có điểm giống như nghi thức kết hôn vậy, cậu giống như cô dâu được đưa đến bên chú rể, nghĩ đến điều này cậu có chút buồn cười.

Đã có người mang kim quan đi lên chỗ Oropesa Seth, Khải Nhạc từng bước một bước về phía hần đi, khi khoảng cách cách một bước thì ngừng lại, quỳ một chân trên đất.

Nghi thức đối với người Ai Cập, có lẽ là tuyệt đối thành kính, nhưng mà đối với thế kỷ hai mươi mốt, đơn giản là đang diễn trò. Nghĩ đến thời gian sau này, Khải Nhạc đột nhiên cảm thấy rất mê mang, hần hôm nay bị áp đặt danh hiệu Thần Mặt Trăng, sau này làm sao dễ dàng thoát thân đây? Baker chỉ nói sẽ đưa cậu trở về, còn chưa hứa hẹn thời điểm cụ thể, lỡ như là tám năm mười năm sau, cậu nên lo liệu thế nào đây?..

Lúc này, Oropesa Seth đưa mắt nhìn Khải Nhạc có chút thất thần, cậu mặc một trường bào màu trắng, bên hông quần đai lưng vàng, trên người mang theo các thứ châu báu, cả người cậu có chút chói mắt. Nhớ lúc sáng khi cậu nhìn thấy quần áo này, cả khuôn mặt cơ hồ đều suy sụp, theo truyền thống Ai Cập, tham gia các lễ lớn sẽ phải ăn mặc như vậy.

Oropesa Seth đứng lên, tiếp nhận kim quan trên khay đựng, đặt lên đầu Khải Nhạc, ngón tay vô tình trượt qua sợi tóc mềm mại của cậu, một cảm giác kì lạ chạy lên não, ngón tay tựa hồ tham luyến mà không muốn di chuyển, cho đến khi tiếp xúc đến ánh mắt nghi hoặc của Khải Nhạc mới thức tỉnh, nâng cậu từ mặt đất dậy.

“Khải Hoàn Tư !”

“Khải Hoàn Tư !”

Mọi người hò hét, dân chúng Ai Cập thành kính bái lạy Thần Mặt Trăng, hoàn toàn đem cậu trở thành vị thần cứu thế.

Loại tình cảnh này đối với Khải Nhạc mà nói cũng không xa lạ gì, cậu đã từng xem trên TV rất nhiều, nhưng vì đây là hiện thực, cậu quả thật có hơi sợ, đang lưỡng lự nhìn mọi người, thì phía bên phải có ai đẩy cậu một cái, cả người bị mất khống chế ngã về phía Oropesa Seth.

“Ahh!”

Sự tình ra đột nhiên, Khải Nhạc chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy ngực phải một hồi đau nhức, khiến cho cậu thống khổ mà kêu lên tiếng.

“Khải !” Oropesa Seth hoảng sợ mà ôm lấy thân thể đang trượt xuống của cậu, bối rối thần sắc là hẳn chưa thấy qua.

“Có thích khách, nhanh bảo vệ Pharaoh!”

“Có thích khách!”

“Ah !”

Thị vệ cùng dân chúng chạy loạn xạ, tiếng la tiếng kêu hợp thành một mảnh, toàn bộ Nguyệt Thần Điện như tạc mở nồi đồng dưng, đầu óc Khải Nhạc bắt đầu mờ mịt, còn chưa hiểu tình huống gì đang diễn ra, chỉ cảm thấy thân thể đau nhức, còn có chút chóng mặt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Khải, ngươi cố gắng chịu đựng!” Oropesa Seth vỗ nhẹ mặt cậu bắt đầu hoảng hốt.

Chịu đựng? Chịu đựng cái gì? Cậu xảy ra chuyện gì?

Khải Nhạc cuối đầu nhìn về phía ngực phải của mình, giờ phút này cậu thấy rõ ràng một mũi tên dài cắm trên ngực, máu không ngừng từ miệng vết thương tràn ra, nhuộm đỏ cả áo dài trắng.

19. Chương 18

Cậu cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, có người muốn hành thích Oropesa Seth, vì cậu đã bị ai đó đẩy nên đã thay hắn tiếp nhận mũi tên đó, người đã đẩy cậu không ai khác chính là Baker!

Khải Nhạc hít mắt thống khổ nhìn Oropesa Seth đang đỡ cậu, đau nhức kịch liệt dâng lên, cậu hít vào một hơi, cảm nhận sâu sắc nỗi đau đang lan tỏa, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, mắt cũng trở nên mờ hồ.

“Khải! Tỉnh lại, ta sẽ không để cho người có chuyện gì đâu” Oropesa Seth ôn nhu an ủi, một tay ôm lấy cậu.

“Người đâu, truyền vụ y, nhanh lên!” Oropesa Seth khàn cả giọng mà gào thét.

Khải Nhạc cảm giác thân thể mình đột nhiên bị bay lên không, bên tai truyền đến tiếng tim đập kịch liệt, hiển nhiên không phải là của cậu. Cậu rất muốn mình tỉnh táo, nhưng mà toàn thân cậu đang rất mệt mỏi.

“Khải! Tại sao người lại muốn thay ta đỡ mũi tên đó? Tại sao?” Căn cứ vào hắn, cho dù mũi tên kia tới nhanh đi chăng nữa hắn nhất định có thể tránh được, nhưng không ngờ cậu sẽ thay hắn đỡ lấy. Oropesa Seth nhìn Khải Nhạc đang dần dần mất đi ý thức.

“Tôi... Khụ khụ!” Cậu suy yếu lên tiếng, rất muốn làm sáng tỏ mũi tên này không phải cậu tự nguyện đỡ, nhưng vừa mới mở miệng máu đột nhiên trào ra, nằm trong ngực Oropesa Seth ho ra một ngụm máu tươi. Khải Nhạc cố sức mà thở gấp, ánh mạng tựa hồ theo hô hấp của cậu một chút xói mòn, cuối cùng chịu không nổi nữa mà ngất đi.

“Khải! Người hãy cố gắng lên, ta không cho phép người chết, nghe không?” Oropesa Seth ôm chặt lấy cậu, mặc cho máu tươi nhuộm lên bộ ngực của mình, âm thanh của cậu đang run rẩy, cậu cho tới bây giờ chưa từng chảy nhiều máu như lúc này.

Oropesa Seth đem Khải Nhạc ôm vào thần miếu, đặt ở trên bục đá, khuôn mặt âm lãnh mây đen bao phủ, nhìn đôi mắt đỏ ngầu quét qua đám người hầu bên cạnh trong lòng không khỏi run sợ, đột nhiên quát lên: “Các người còn sống sờ ở đây làm gì? Đi chuẩn bị đồ vật cấp cứu, nếu cậu ta có xảy ra sơ xuất gì, ta cho tất cả các người chôn cùng!”

“Vâng...” Đám bọn họ run rẩy đáp, ba chân bốn cẳng mà lui ra.

“Pha... Pharaoh...” Lúc này ba lão vu y chạy đến, thở hồng hộc, mặt đã ngẹn đã thành màu gan heo.

“Đến rồi! Còn không mau sang đây xem thương tích của cậu ấy! Nếu như có xảy ra sơ xuất gì..., các người cũng biết kết quả rồi đấy!” Oropesa Seth không kiên nhẫn mà lạnh lùng nói, lùi về sau vài bước tiện cho vu y bắt đầu trị thương, ánh mắt không rời khỏi Khải Nhạc.

“Vâng...” Ba vị vu y nhanh chóng cùng nhau đi lên, vội vàng hấp tấp xử lý miệng vết thương trên ngực của Khải Nhạc.

“Ừm... Ách...”

Vu y xử lý miệng vết thương làm cậu đau, Khải Nhạc thống khổ rên rỉ, hàm răng cắn chặt, môi dưới chảy ra tơ máu, mồ hôi theo thái dương không ngừng chảy xuống, lông mày nhíu chặt, lòng Oropesa Seth chột quần đau, không đành lòng nhìn nữa một mình đi ra ngoài.

Cho tới bây giờ hắn không biết mình sẽ có một mặt yếu ớt như vậy, tại sao nhất cử nhất động của người kia dễ dàng tác động đến lòng của hắn như thế?

Kỳ thật, không phải là chưa từng nghĩ tới loại cảm giác kì lạ này, mà là sợ hãi nên không chịu thừa nhận người kia có thể đơn giản chạm vào chỗ sâu nhất trong lòng hắn.

Loại cảm giác này bắt đầu từ lúc nào?

Hắn là có một loại tình cảm rơi vào trong lòng của hắn từ khắc đầu tiên! Ngay từ đầu, điều hấp dẫn hắn là vẻ ngoài! Cậu rất đặc biệt, rất khác biệt so với mọi người, sau là đến tính cách của cậu, trên người cậu có một loại khí chất thần bí, hấp dẫn lấy hắn.

Cậu... Rõ ràng là nam nhân, mới đến đây vài ngày, hắn lại đối với cậu sinh ra một loại tình cảm lạ lùng, điều này làm cho sự sợ hãi bao trùm lấy hắn, hắn muốn quên đi cảm giác này, nhưng lại không biết rằng đáy lòng hắn tình cảm này càng ngày càng lớn hơn...

20. Chương 19

“Pharaoh! Pharaoh!” ngat lúc này, một gã cầm trong tay thanh kiếm nhìn như một lãnh tướng, chạy đến Oropesa Seth, quỳ một chân trên đất.

Đột nhiên có tiếng gọi làm nhiễu loạn tâm tư của Oropesa Seth, nhìn vào người kia, thì ra là thị vệ trưởng Biển Lỗ, hắn nhanh chóng khôi phục vẻ mặt âm lãnh, lạnh lùng nói:

“Biển Lỗ! Hôm nay xảy ra chuyện như vậy người thân là thị vệ trưởng người nghĩ sao?”

“Chuyện ngày hôm nay, Biển Lỗ thực không thể trốn tránh trách nhiệm, b

Biển Lỗ nguyện ý chịu phạt!” Gần đây trung tâm là đơn vị công tác của Biển Lỗ, để xảy ra chuyện cũng không thể trốn tránh trách nhiệm của mình.

“Người không phải chỉ vì linh tội mới đến đây đúng không?” Oropesa Seth nhướn mày nói.

“Đúng là như vậy, Biển Lỗ đã bắt được sáu nghi phạm ám sát, thỉnh Pharaoh định đoạt.” Biển Lỗ cung kính nói

“Biển Lỗ! Người làm thị vệ trưởng đã lâu, chẳng lẽ còn không biết tác phong làm việc của ta sao?” Trong mắt Oropesa Seth xẹt qua một đạo hàn quang, điềm nhiên nói.

“Vâng! Vẫn như bình thường đem sáu gã nghi phạm kia chặt đứt tay chân, sau đó vứt xuống sông Nile.” Biển Lỗ mặt không biểu tình nói, giống như đã thành thói quen rồi.

“Đây đã là lần ám sát thứ ba trong tháng này! Xem ra... Đại ca ta đúng là chưa từ bỏ ý định! Ta đối với hần hình như đã quá nhân từ.”

Oropesa Seth miệng cười nhưng đôi mắt nổi lên một tia lạnh lùng, nhìn xuống Biển Lỗ nói: “Đứng lên đi! Lần này bỏ qua cho người, người hãy chú ý nhất cử nhất động của đại ca ta.”

“Tạ Pharaoh, Biển Lỗ nhất định sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh lần nữa!” Biển Lỗ đứng lên về mặt trung thành nói.

Oropesa Seth phát phát tay, ý bảo hần có thể đi ra ngoài.

Biển Lỗ đã thành lễ sau đó lui xuống.

Lúc trước khi hần giết cha để đoạt vương vị, đã lập ra kế hoạch chu đáo, trong quá trình thực hiện bỏ độc đã bỏ sót đại ca của hần là Hughes ở Thượng Ai Cập. Hiện tại hần cai quản Hạ Ai Cập, còn Hughes thì chiếm cứ Thượng Ai Cập, hai người bọn họ chỉ biết đầu đá lẫn nhau để thôn tóm đối phương, như vậy một trong hai người sẽ có một người chính thức thống trị Ai Cập. (Rim: Thượng và Hạ Ai Cập cũng giống như miền Nam và miền Bắc Việt Nam í)

Thượng Ai Cập và Hạ Ai Cập lấy ranh giới là Sông Nile. Nhưng bởi vì Thượng Ai Cập là khu vực hoang mạc hiểm yếu, nhiều lần muốn công chiếm Thượng Ai Cập, đều không thành công.

Những năm này Hughes chẳng những xây dựng thành phòng ngự kiên cố, còn tự ý lập một quân đội chiến cường đại vô trang, chỉ là Hạ Ai Cập thế lực còn cường đại hơn, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ tùy tiện khiêu khích Hạ Ai Cập trực tiếp giao đấu, chỉ có thể cố thủ chờ đợi thời cơ.

Trái lại, Hạ Ai Cập cho dù có thể dựa vào thế lực cường đại bên ngoài ngăn chặn Thượng Ai Cập, nhưng mà để kiên cố phòng thủ Thượng Ai Cập, cũng không phải chuyện dễ dàng, cho nên những năm này hai bên chỉ có thể ở ám mà hành động, để giết đối phương.

Hughes dù sao cũng là đại ca của hắn, trên người cùng chảy một dòng máu, cùng có một dã tâm, nếu lúc trước Hughes ra tay trước một bước giết cha hắn đoạt vương vị, nói không chừng hiện tại hắn cũng giống như Hughes bây giờ.

Hughes rất có tâm kế, thâm phù càng là thâm bất khả trắc. Những năm này không biết dùng bao nhiêu thủ đoạn để hại chết Oropesa Seth, gây ra các loại lời đồn, ám sát, thậm chí còn cài nội gián ở bên cạnh hắn... Mặc dù không có chuyện gì xảy ra với hắn, nhưng hắn không tin tưởng bất kỳ ai bên cạnh, đặc biệt là Đại Tế Ti Baker, y làm cho người ta có cảm giác rất quỷ dị, giống như đang âm mưu gì đó, hết lần này tới lần khác những điều y làm mỗi một việc đều giúp hắn, đặc biệt là đem Khải Nhạc đến bên cạnh hắn.

Khải... Người thật sự là Hạnh Vận Tinh của ta sao?

Cho dù vậy hắn cũng đầy nghi hoặc về Baker, nhưng lại không nghĩ đến sẽ hoài nghi Khải Nhạc, thậm chí cả trái tim đều đã hướng về cậu, cho dù biết rõ đây là một việc rất mâu thuẫn và nguy hiểm.

Cửa phòng Khải Nhạc đột nhiên mở ra, một thị nữ bưng một chậu nước nhuộm đỏ máu đi ra.

Thị nữ nhìn thấy Oropesa Seth, có chút nghiêng người hành lễ nói: "Pharaoh!"

"Vết thương đã lý xong chưa?" Nhìn thị nữ trong tay bưng chậu nước toàn máu, Oropesa Seth không khỏi cau mày, cường chế đau lòng nói.

"Xử lý xong rồi ạ..." Thị nữ cúi đầu có chút run mà trả lời.

"Vậy thì tốt rồi" Oropesa Seth thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thị nữ ấp úng muốn nói gì đó, một dự cảm không lành xuất hiện, âm thanh trầm thấp nói: "Cậu ta hiện tại sao rồi?"

"Cái này... Cái này... Khải... Hoành Tư ngài ấy... ngài ấy... vụ y nói... ngài ấy..."

Thị nữ ấp a ấp úng cả buổi cũng không thể nói một câu hoàn chỉnh, càng tăng thêm dự cảm bất thường trong lòng hắn, Oropesa Seth thô bạo đẩy thị nữ ra, nhanh chân đi tới gian phòng của Khải Nhạc...

21. Chương 20

Vì tình huống đã thay đổi, nên mình đối xưng hô một tẹo nhé:3

Ngón tay Oropesa Seth thon dài bắt tri bắt giác xoa cái trán trơn bóng của Khải Nhạc, vén những sợi tóc

lên, cảm giác thật mềm mại. Tay Oropesa Seth một đường trơn trượt mắt, mũi Khải Nhạc, sau đó là bờ môi, cảm giác ấm áp khiến cho tay của hắn không muốn rời đi, hắn cứ thế mà nhẹ nhàng ma sát môi của cậu.

Trên môi Khải Nhạc còn lưu lại một vết máu, nhìn thật chói mắt, lúc này trên mặt hắn có một sắc thái khó diễn đạt.

“Khải! Nếu như em biết ta đối với em có dự vọng đáng sợ như thế này, em có hận ta không?” Oropesa Seth cúi xuống bên tai Khải Nhạc, nhẹ giọng trầm trầm nói: “Kỳ thật ta cũng không biết, đến cùng em có ma pháp gì, có thể làm ta đối với em có cảm giác như vậy?”

“Ta sao có thể cho người khác đụng vào em, để giải độc cho em chứ? Tưởng tượng thôi ta cũng muốn nổi điên lên rồi!” Oropesa Seth nhỏ giọng nói, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của Khải Nhạc cảm nhận được mùi máu.

“Khải! Nếu như em tỉnh lại biết ta dùng phương pháp này giúp em giải độc, em có thể rất tức giận, thậm chí hận ta đúng không?” Oropesa Seth lần nữa ngừng đầu đưa mắt nhìn khuôn mặt Khải Nhạc, nói ra bản khoăn trong lòng, tưởng tượng đến lúc cậu tỉnh lại biết rõ chân tướng sẽ có phản ứng như thế nào, hắn có chút do dự.

Khải Nhạc dù sao cũng là nam nhân! Sao có thể chịu được việc bị một người đàn ông khác xâm phạm chứ? Huống hồ lại là trong tình huống đang hôn mê, nếu như cậu tỉnh táo có lẽ thà chết cũng sẽ không nguyện ý dùng phương pháp này giải độc!

“Khải! Ta cũng không muốn làm em tổn thương...” Oropesa Seth chần chờ vuốt ve khuôn mặt Khải Nhạc, lời nói phẳng phất nhu hòa.

“Baker... Nói cho tôi biết cách để trở về... Tôi phải... Trở về...” Trong lúc này, Khải Nhạc đang hôn mê vô thức nói mớ, từng chữ từng chữ phẳng phất nặng nề đánh vào lòng Oropesa Seth.

Trong nháy mắt, nổi khiếp sợ, phần nộ, thống khổ, áp lực... Hết thấy xông vào trong lòng...

Cậu ấy mới vừa nói cái gì? Cậu nói... Phải trở về? Muốn rời khỏi hắn... Không! Hắn tuyệt đối không cho phép cậu rời xa hắn, cậu dám can đảm nói muốn rời khỏi hắn! Không được... Hắn nhất định sẽ không để cậu có cơ hội đó!

Tâm tình do dự vừa rồi đều bị quét sạch, điều duy nhất hiện tại tại hắn muốn làm là có được Khải Nhạc, khiến cho cậu hoàn toàn thuộc về hắn. Cho dù cậu tỉnh lại sẽ oán hận hắn, hắn cũng không hối hận. Chỉ cần có thể làm cho cậu vĩnh viễn ở bên cạnh hắn là được rồi, hắn chưa từng mãnh liệt muốn lưu lại bất cứ thứ gì, chỉ có cậu là ngoại lệ.

“Khải! Tại sao em muốn rời khỏi ta? Ta sẽ không để cho em làm như vậy, em vĩnh viễn là của ta!” Ánh mắt Oropesa Seth nóng đến sắp bốc cháy nhìn Khải Nhạc, ngay cả hắn còn cảm thấy những lời nói của mình thật điên cuồng.

“Khải, hiện tại ta muốn em hoàn toàn thuộc về ta!”

Trước đó hắn chưa từng có loại ham muốn giữ lấy ai mãnh liệt như vậy, tay Oropesa Seth vuốt ve lồng ngực Khải Nhạc khiến cho cậu run nhè nhẹ.

Hắn không phải là không có nữ nhân, ngược lại, thân là Pharaoh, hắn từng có rất nhiều nữ nhân, nhiều vô số kể. Nữ nhân đối với hắn mà nói luôn là phát tiết tính dục, đây chỉ là một loại bản năng của nam giới, căn bản chưa có bất cứ tình cảm nào. Huống hồ hắn không có thói quen cùng một nữ nhân lên giường quá hai lần, hắn ưa thích cảm giác mới lạ, đây là nguyên nhân tại sao cho đến bây giờ hắn không có hoàng hậu.

Ở Ai Cập, kỳ thật Pharaoh có thể lấy vô số thê tử để làm hoàng hậu, tuy nhiên địa vị của vợ hắn và nô lệ không có gì khác nhau. Dù sao cũng chỉ dùng để phát tiết, cưới vợ làm gì chỉ thêm phiền phức? Cho nên hắn dứt khoát không lấy ai cả.

Theo lý, trải qua nhiều năm tích lũy, về phương diện kinh nghiệm hắn đã là cưỡi xe đi đường quen rồi, nhưng mà tại sao chỉ là vừa đụng thân thể của cậu, khiến hắn sinh ra một loại cảm giác khẩn trương chưa bao giờ có như vậy? Thật giống như một thiếu niên trẻ trung, lần đầu đụng chạm âu yếm với một cô nương, chẳng lẽ bởi vì người này là nam nhân sao?

Không, hắn lập tức không nhận, chối bỏ loại ý nghĩ này... Hắn có thể cảm giác được đó là một loại tình cảm thăng hoa, là điềm mật, cảm giác ngọt ngào, đó là... Yêu!

22. Chương 21

Lúc này hắn đã hiểu tại sao mình lại quan tâm người con trai này như thế, đó là bởi vì hắn đã bất tri bất giác đã yêu Khải Nhạc.

Cảm giác kì lạ này chính là yêu!

“Khải! Xin em tha thứ cho ta, vì giải độc cho em, vì an nguy của em, ta không thể không làm như vậy.” Oropesa Seth hạ quyết tâm nói.

Những suy nghĩ trong đầu tất cả đã bay đi, duy nhất chỉ có khuôn mặt tuần tú của Khải Nhạc không ngừng mở rộng, mê hoặc tâm trí hắn, linh hồn hắn, làm cho hắn cơ hồ đã quên mất hô hấp.

Oropesa Seth hôn lên trán cậu tựa như đang trấn an, giống như thành kính đối đãi bảo vật hắn trân quý.

“Khải! Đáp ứng ta, không rời xa ta!” Ôn nhu nói sau đó nụ hôn của hắn đặt lên môi cậu, Oropesa Seth cảm thấy luồng điện mãnh liệt không an phận ập đến, sự ôn hòa lúc này đã thành một đám khói nhẹ bay đi.

Tinh tế tỉ mỉ hôn, động đến dục hỏa Oropesa Seth. Hắn đứng lên cởi bỏ quần áo trên người, đem dây xích, đai lưng vàng, những gì có trên người toàn bộ đều cởi xuống, không bỏ sót thứ gì.

Hắn lần nữa cúi người, nhẹ hôn lên khuôn mặt mỹ lệ.

Trong mắt Oropesa Seth tràn đầy cuồng loạn, hôn khắp ngực đang lồ lộ của Khải Nhạc, ánh mắt bỗng dừng lại nơi vết thương, trong nội tâm tràn đầy thương tiếc, hắn tránh miệng vết thương, ở bốn phía cẩn thận từng li từng tí mà hôn lên, Khải Nhạc vẫn còn hôn mê không có bất kỳ phản ứng nào.

Tay của hắn thuận theo thất lưng Khải Nhạc mà đi xuống dưới, nhu hòa cởi bỏ áo bào màu trắng, thân thể trắng nõn hoàn toàn hiện lên trước mắt hắn, kích thích dâng lên mãnh liệt cấp độ dục vọng Oropesa Seth càng cao, môi nhẹ hôn lên da thịt cậu.

Oropesa Seth vuốt ve cơ thể Khải Nhạc, bàn tay lớn mở hai chân thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve bên đùi.

“Ừm...” Khải Nhạc nhin không được kêu lên một tiếng, mặc dù cậu vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng khuôn mặt ửng hồng tựa hồ đã tái nhợt, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Oropesa Seth thấy cậu như vậy, tay không an phận vuốt ve nhanh hơn.

“a..aaa...” Oropesa Seth không ngừng khuấy động lên xuống, trong hôn mê Khải Nhạc tựa hồ cảm thấy khó chịu nên giãy dụa thân thể, cuối cùng phóng xuất dục vọng trong tay Oropesa Seth.

Có lẽ là vì động tác của Oropesa Seth đã đánh thức Khải Nhạc, cậu trợn mắt mờ mịt vô thức nhìn Oropesa Seth trước mắt, mí mắt chớp liên tục, trong đầu ngoại trừ trống rỗng vẫn là trống rỗng.

Nhìn Khải Nhạc như vậy trong mắt Oropesa Seth đúng là vô cùng đáng yêu, ánh mắt mang theo sắc thái đậm mị nhìn Khải Nhạc, Oropesa Seth hiện tại điên cuồng muốn cậu.

Môi Oropesa Seth dán lấy tai Khải Nhạc, giọng nói khàn khàn không thể che lấp dục vọng nói: “Khải, em thật đẹp! Ta nghĩ ta muốn em!”

“Hửm??” Khải Nhạc chớp chớp mắt mê ly, phát ra một tiếng, trong nháy mắt, cậu đột nhiên tròng lớn hai mắt, thân thể giống theo phản xạ tự nhiên cong lên, thét lớn: “Ahhh !”

Đau quá! So với bị trúng mũi tên còn đau hơn! Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Là Oropesa Seth đang xâm phạm cậu, đem dục vọng của hắn tiến vào trong cơ thể cậu. Tựa hồ có thể nghe được âm thanh giống như tiếng vải vóc bị xé rách. Khải Nhạc khóc rống giãy dụa thân thể, tay nắm chặt ga giường màu trắng, cảm nhận đau đớn sâu sắc từ dưới thân lan tràn khắp cơ thể, thân thể đã vượt qua cực hạn, cơ hồ như sắp chết.

Hắn... Tại sao lại làm như thế?

Khải Nhạc há to miệng, trong cổ phát ra những âm thanh không liền mạch, kêu thảm thiết: “Không muốn... Ah... Buông tôi ra...”

Môi dưới bị cậu cắn chặt, trong mắt tràn đầy nước mắt thống khổ, có một loại cảm giác như sắp chết.

Tại sao... Tại sao lại đối với cậu như vậy...

Hắn không biết giữa nam nhân giao hợp sẽ làm cho cậu thống khổ như thế, Oropesa Seth bất động trong cơ thể Khải Nhạc không dám làm động tác tiếp theo, thậm chí có chút bối rối.

Nhìn Khải Nhạc hai hàng lông mày cau chặt, hai gò má ửng đỏ, cánh môi nửa mở mà run rẩy, bộ dạng thật sự chật vật.

Hình như chảy máu rồi... Thật sự rất đau sao?

23. Chương 22

“Khải, thực xin lỗi!”

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn xin lỗi một người, Oropesa Seth thương tiếc xoa xoa khuôn mặt Khải Nhạc, lau đi nước mắt của cậu, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của cậu.

“Đừng... Đi ra...” Khải Nhạc nhin đau cắn răng nói, nước mắt cũng chảy xuống.

“Không được, vẫn chưa xong.” Oropesa Seth đau lòng nhìn Khải Nhạc, quá trình giải độc còn chưa xong, huống chi hắn hiện tại không muốn dừng lại.

“Xin anh... Anh, buông tôi ra...” Khải Nhạc nức nở nói.

“Khải! Nghe lời ta, nhẫn nại một chút, như vậy mới có thể giải độc trong người em.”

Khải Nhạc bị một cơ thể cực đại vây lấy, lửa nóng khoái cảm tăng lên, Oropesa Seth từ từ động thân một cái, thâm nhập trong cơ thể Khải Nhạc.

“Không... Tại sao lại làm như thế với tôi? Đừng... Tôi muốn trở về... Baker... Ô Nạp Tư... Cứu tôi...” Không gì so sánh nổi đau đớn hiện tại, cảm giác thổ thẹn ăn mòn thật sâu lấy tâm Khải Nhạc, cậu đã hoàn toàn

không nghe Oropesa Seth nói cái gì nữa, càng không biết mình đang nói cái gì, toàn thân cậu run rẩy, giống như con cá đang bị mắc cạn, ở trên bờ bất lực mà vậy, hi vọng được cứu vớt...

“Em nói cái gì?”

Trở về? Baker? Ô Nạp Tư... Tâm Oropesa Seth như bị quả chùy đánh vào, như từ đám mây ngã xuống, hấn cường ngạnh nắm lấy cằm Khải Nhạc, đem mắt của cậu nhìn hấn, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng lấy cậu nói: “Khải! Em nhìn cho rõ, người ở trước mặt em chính là ta, vua của Ai Cập Pharaoh Oropesa Seth.”

“Buông r... Ừm...”

Khải Nhạc còn chưa nói xong Oropesa Seth ra sức hôn ngăn lời cậu..., vì ghen ghét đã biến hấn trở thành dã thú, cảm xúc đã hoàn toàn không khống chế được, hấn mạnh bạo xuyên xỏ, kịch liệt ra vào, tham lam cướp đoạt lấy thân thể Khải Nhạc, quên đi mục đích ban đầu, thậm nghĩ phương pháp để cho cậu không có cách nào để rời xa hấn.

Hấn gầm nhẹ: “Ta sẽ không để cho em rời khỏi ta! Không cho phép em gọi tên của bất kì kẻ nào trước mặt ta, em là của ta!”

“Ahh...” Khải Nhạc muốn phản kháng, nhưng mà toàn thân xụi lơ, đưa tay làm động tác đơn giản cũng làm không được, chỉ có thể từ trong cổ bật ra tiếng rên rỉ yếu ớt, vô thần nhìn trần nhà, trong đôi mắt bao phủ một mảnh nước. Đau, đau quá!

Cảm nhận sâu sắc cơn đau vẫn còn rõ ràng như vậy, cảm giác thân thể như bị xé rách, mỗi một cái đẩy đều làm cậu thống khổ phát run, nhưng hung khí nóng bỏng kia tựa hồ không có dấu hiệu ngừng lại, vô tình cướp đoạt.

Không biết qua bao lâu, Oropesa Seth thở gấp một tiếng, ở trong cơ thể Khải Nhạc phóng thích. Thở hổn hển nâng lấy khuôn mặt Khải Nhạc, nói: “Khải! Nhìn ta...”

Ánh mắt vô thần của Khải Nhạc từ trần nhà chậm rãi chuyển qua Oropesa Seth, ngơ ngác nhìn khuôn mặt kia, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ...

Nhìn Khải Nhạc mất đi ý thức, Oropesa Seth tràn đầy cảm giác áy náy, hấn thương tiếc ôm chặt cậu, cũng không ngừng ở trên mặt cậu hôn xuống, từ trong cơ thể cậu chậm rãi rút ra.

Cuối cùng cũng dừng lại, Oropesa Seth có chút tránh người, đưa tay mơn trớn mép tóc Khải Nhạc, nước mắt trong suốt, màu đỏ sậm của máu, đều do hấn làm.

Tại sao có thể như vậy, rõ ràng không muốn cậu tổn thương, thậm nghĩ mình sẽ ôn nhu, thế mà hết lần này tới lần khác lại tàn nhẫn làm cậu bị thương, Khải Nhạc trong lúc ngủ lòng mảy vẫn còn cau chặt, một giọt nước mắt lại từ khóe mắt chảy xuống.

Bàn tay Oropesa Seth nhẹ nhàng gạt đi nước mắt của cậu, hấn cầm chặt chân Khải Nhạc nhấc lên nhẹ nhàng hôn lên mắt cá chân, không một chút chần chừ, ở mu bàn chân Khải Nhạc cứ thế mà hôn. Ở Ai Cập, chỉ có nô lệ mới làm thế với chủ nhân của họ.

“Khải! Ta dùng thân phận của mình thề rằng, bất kể là kiếp này, vẫn còn kiếp sau, ta vĩnh viễn yêu em!”

Ánh mặt trăng dấu mình sau tầng mây trong buổi đêm, con mắt trên chiếc nhẫn Lluç dần dần khép lại... Bầu trời tựa hồ càng thêm tăm tối.

24. Chương 23

Rất đau! Thật sự rất đau...

Tuyệt vọng cùng với thống khổ, phía trước không nhìn thấy một tia ánh sáng, không nghe được một tiếng động gì, tại sao chỉ có một mình cậu, một mình... Tại sao nỗi ám ảnh kia vẫn cứ hiện lên?

Có ai? Có ai có thể tới cứu cậu không? Khải Nhạc bắt lực duỗi tay lên không trung cùng suy nghĩ sẽ bắt được cái gì đó, cứ thế để như vậy rất lâu... Rất lâu...

Cuối cùng có người nắm lấy tay của cậu, đó là bàn tay rất to, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp.

Khát, cổ họng như muốn bốc cháy, Khải Nhạc thì thào: “Nước... Tôi muốn uống nước...”

Đột nhiên, bên môi ném được một thứ ướt át, là nước! Khải Nhạc giống như đang khát khô lạc giữa sa mạc, vì khát nước khiến cho cậu vô thức mà dốc sức liều mạng uống.

“Khải! Mau tỉnh lại... Đừng ngủ tiếp nữa, nghe lời...” Lờ mờ tỉnh dậy, hình như có ai ghé vào lỗ tai cậu thì thầm.

“Ừm...” Lông mi Khải Nhạc nhẹ run lên một cái, không thích ứng được ánh sáng, thật vất vả mới chậm rãi mở mắt, chặt vật tỉnh lại.

“Khải! Em đã tỉnh?” Vang lên bên tai một thanh âm mừng rỡ, nhưng người này mừng rỡ, còn tâm Khải Nhạc lại giống như người đột nhiên bị tạc cả một chậu nước lạnh như băng, cậu hoảng sợ mở to hai mắt nhìn Oropesa Seth.

“Khải, em xảy ra chuyện gì?” Phát giác được Khải Nhạc khác thường, Oropesa Seth nghĩ là cậu không thoải mái ở đâu đó, đưa tay muốn sờ trán của cậu, Khải Nhạc nghiêng người né tránh, lùi vào trong góc giường thân thể bất giác mà run rẩy.

“Ừm...” Phảng phất thân thể mệt rã rời, động tác né tránh làm cho cậu cảm giác được đau đớn, thân thể cùng tâm hồn đau đớn toàn bộ đều dâng lên, khiến cho Khải Nhạc cắn chặt răng rên rỉ lên tiếng.

“Khải! Không nên lộn xộn, thương thể của em còn chưa lành!” Oropesa Seth tay dừng lại ở giữa không trung, không bởi vì Khải Nhạc né tránh mà tức giận.

“Không... Không được qua đây!” Khải Nhạc thống khổ mà phát ra âm thanh khàn khàn, ngăn cản Oropesa Seth tiến về phía cậu.

“Em sao vậy?” Oropesa Seth nhíu chặt lấy lông mày, nhìn Khải Nhạc ở góc giường do dự một chút, nhưng nhìn bộ dạng thống khổ của cậu, làm cho hắn kiên định mà tiến lên dò xét.

“Không muốn... Đừng đụng vào tôi!” Khải Nhạc kích động mà hô to, dùng ánh mắt oán hận nhìn Oropesa Seth, đưa tay vung đi cánh tay đang đưa về phía cậu, thái độ chán ghét.

“Khải! Ta không muốn nhìn bộ dạng này của em, em đến cùng xảy ra chuyện gì?” Oropesa Seth nheo hai con mắt lại, đưa mắt nhìn thái độ của Khải Nhạc, đè nén lửa giận mà ôn nhu hỏi.

“Ha ha... Anh hỏi tôi xảy ra chuyện gì? Anh đã làm cái gì với tôi chẳng lẽ đã quên rồi sao?” Khải Nhạc cười lạnh mà hỏi ngược lại.

Thật sự buồn cười, hắn đối với cậu làm chuyện tàn nhẫn như thế, còn có thể làm vẻ mặt vô tội hỏi cậu xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ một người nam nhân bị một người nam nhân khác xâm phạm, sau này người nam nhân này còn có thể biểu hiện điềm nhiên như không có việc gì sao? Mặc dù cậu không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng mà không thể tiếp nhận loại sự tình này phát sinh ở trên người mình, Khải Nhạc nghiêng rằng nghiêng lợi mà nghĩ.

“Chuyện này là... Bất đắc dĩ, có lẽ em không còn nhớ gì rồi. Lúc ấy em trúng một mũi tên có độc, mà cách giải độc duy nhất là... Lúc đó em lại hôn mê, bởi vì thời gian giải độc cấp bách, cho nên vì cứu em, ta không thể không làm như vậy!” Chỉ có Oropesa Seth biết, trong chuyện này chất chứa bao nhiêu tâm tư của hắn, cho nên khi nhắc đến chuyện này, hắn có chút chột dạ. Tuy nhiên trong nội tâm rất lo lắng phản ứng tiếp theo của Khải Nhạc. Còn với chuyện này hắn một chút cũng không cảm thấy hối hận, ngược lại bởi vì hắn nghĩ thái độ Khải Nhạc sẽ thay đổi mà cảm thấy chút vui vẻ.

“...”

Nghe xong những lời này, Khải Nhạc vốn không thể tưởng tượng nổi mà trừng lớn hai mắt, rồi cậu đột nhiên nhắm chặt hai mắt, không như Oropesa Seth nghĩ, điều này làm cho Oropesa Seth cảm thấy càng thêm hoảng hốt...

Chẳng lẽ khi yêu một người sẽ trở nên nhất gan như vậy sao?

25. Chương 24

Đã qua thật lâu, lâu đến nỗi ngay cả bầu không khí trong phòng tựa hồ cũng muốn đông lại, trong lúc Oropesa Seth nhin không được nữa định lên tiếng, thì Khải Nhạc ung dung mở miệng.

“Anh...”

Oropesa Seth hơi sững sờ, chuẩn bị tâm lý thật tốt đợi những lời cậu sắp nói.

“Anh... Là vì giúp tôi giải độc nên mới làm như thế đúng không?” Vượt quá dự liệu của hắn, Khải Nhạc chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt đã không còn trách móc nữa, trở nên bình tĩnh hơn, cậu nhàn nhạt hỏi.

“Đúng!” Bỏ qua tâm tư của chính mình, đây đúng là nguyên nhân duy nhất hắn làm như thế, Oropesa Seth kiên định trả lời.

“Đúng vậy sao?” Ngữ khí Khải Nhạc có chút do dự, nhưng dựa vào địa vị và tính cách của Oropesa Seth, hắn căn bản không có lí do gì để lừa cậu, nhưng loại phương pháp giải độc này cậu mới nghe lần đầu. “Nếu là như vậy, chúng ta xem như chuyện này chưa từng xảy ra đi!” Khải Nhạc nhàn nhạt nói.

Đối với một nam nhân bình thường mà nói, xảy ra chuyện như vậy đúng là một đả kích rất lớn. Nhưng đối với điều này, giống như chưa từng tồn tại, cậu ở chỗ này xảy ra bất cứ chuyện gì, đều bị sự ồn ào náo động của bụi đất bao phủ, không lưu lại một tia dấu vết.

Cậu tin rằng, một ngày nào đó, cậu sẽ trở lại thế giới hiện thực, đem toàn bộ những chuyện ở đây quên đi, mặc dù đôi lúc sẽ nhớ tới, cậu sẽ cho rằng chỉ là một giấc mơ mà thôi! Cho nên, cậu không muốn bị bất cứ điều gì ràng buộc ở đây cả, cũng có thể coi như... cậu sợ chết dưới tay của hắn đi!

“Không!” Oropesa Seth đột nhiên tiến lên cầm chặt tay Khải Nhạc, vẻ mặt bối rối.

“Không?” Khải Nhạc nhíu mày nói, vẻ mặt khó hiểu, muốn rút tay của mình về, lại bị Oropesa Seth nắm chặt.

“Khải! Chuyện này rõ ràng đã xảy ra, tại sao lại muốn quên? Ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với em.” Oropesa Seth gấp gáp thổ lộ, vẻ mặt chắc nịch.

“Anh...” Hắn vừa nói cái gì? Chịu trách nhiệm? Hắn nói hắn sẽ chịu trách nhiệm với một nam nhân?

Thần sắc Oropesa Seth rất nghiêm túc cùng đôi mắt nóng bỏng, làm cho sóng lưng Khải Nhạc một tia phát lạnh, nói không nên lời..., chỉ có thể không thể tin được mà trừng lớn hai mắt. Hắn không phải sẽ...

Ông trời, xin ông đừng để cậu rơi vào đùa giỡn ác liệt này.

“Khải! Có lẽ nói ra em sẽ không tin, ta phát hiện hình như mình yêu em rồi. Ta không biết đây là cảm giác gì, chỉ biết là lúc nhìn thấy em ta rất vui vẻ, không dám nghĩ tới lúc không có em vì cảm giác trong lòng sẽ trống rỗng giống như thiếu đi một thứ gì đó. Em vui vẻ ta cũng sẽ vui theo, em đau khổ trong lòng ta cũng đau không kém, ta chưa từng trải qua cảm giác như vậy...”

Oropesa Seth thao thao bất tuyệt thổ lộ hết với Khải Nhạc, trên mặt rõ ràng còn lộ ra một chút ngượng ngùng, làn da màu đồng cổ hiện lên một chút hồng quang, nghe thấy những điều đó tâm Khải Nhạc bỗng nguội lạnh một nửa, cảm giác lạnh như băng từ sống lưng một mực lan tỏa đến toàn thân.

“Khải! Ta yêu em! Em cũng yêu ta đúng không?”

Oropesa Seth đưa mắt chờ đợi nhìn Khải Nhạc, ở phương diện tình cảm hẳn không hề có kinh nghiệm, hẳn chưa từng yêu ai, cho nên hẳn nghĩ rằng chỉ cần mình yêu đối phương thì đối phương nhất định cũng sẽ yêu mình.

“Pha... Pharaoh...” Trong chuyện này có hiểu lầm lớn, Khải Nhạc cho tới bây giờ không nghĩ qua chính cậu sẽ bị một người đồng tính tỏ tình, không cần nói cũng biết cậu đang khiếp sợ.

“Không muốn em gọi ta là Pharaoh nữa, gọi ta là Oropesa Seth!”

“Không... Không phải, tôi có nghe lầm hay không? Anh nói anh yêu tôi?”

Khải Nhạc ngây ngốc nói: “Anh biết rõ tôi là nam nhân đúng không?” Cậu đặc biệt nhấn mạnh hai chữ nam nhân.

“Đương nhiên.” Oropesa Seth gật đầu, hẳn đương nhiên biết rõ cậu là nam nhân.

“Vậy? Cái kia... anh còn nói yêu tôi? Anh đang nói đùa đúng không?” Khải Nhạc vắt vẻo nâng khóe miệng cứng ngắc cười, cầu nguyện Oropesa Seth chỉ là nói đùa với mình. Cho dù cậu biết rõ loại hy vọng này hơi xa vời, bởi vì Oropesa Seth vốn là kiểu người tuyệt đối sẽ không nói đùa.

Khải Nhạc không biết làm sao tránh né ánh mắt và vẻ mặt thành thật của Oropesa Seth nữa, cảm giác dạ dày đột nhiên xoắn lại với nhau.

26. Chương 25

Vì cảm xúc phấn khởi nên Oropesa Seth tựa hồ không phát giác được vẻ mặt đang cứng ngắc của Khải Nhạc, hẳn còn tưởng rằng Khải Nhạc chẳng qua là thẹn thùng, trong lòng càng thêm vui mừng “Khải! Ta

không phải nói đùa, ta thật sự yêu em, mặc kệ em là nam nhân hay là nữ nhân ta đều yêu em, ta chưa từng trải qua loại cảm giác mãnh liệt như vậy, ta biết rõ cảm giác này chính là yêu!”

Xem ra trời cao không nghe được lời cầu nguyện của cậu rồi, bằng không thì tại sao chuyện này lại xảy ra với cậu cơ chứ? Khải Nhạc tự giễu mình, dù sao trốn tránh cũng không phải biện pháp tốt, sự tình đã xảy ra thì phải dũng cảm đối mặt, đây chính là nguyên tắc sống của cậu.

Chuyện này ngay từ đầu có lẽ là bất đắc dĩ, nhưng mà bây giờ phương hướng phát triển đã bị sai lệch, cậu lại không có lý do gì để khiến cho sai lầm này lắng xuống. Khải Nhạc hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói “Pharaoh! Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, thật lòng mà nói tôi thật sự không có khả năng tiếp nhận tình yêu của anh! Xin anh buông tay tôi ra.”

“Tại sao không thể tiếp nhận? Ta thật sự yêu em mà!” Oropesa Seth kích động quát lên, tăng thêm lực đạo trên tay.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng thổ lộ tình cảm của mình với bất kì ai, càng chưa bao giờ nói qua ba chữ ‘Ta yêu em’ với ai cả, với địa vị của hắn, muốn cái gì thì sẽ có được cái đó. Căn bản không cần phải đi tranh đoạt, mà hiện tại hắn đã biết được có một thứ hắn vẫn chưa có được. Cả trái tim đều trao cho cậu, tại sao cậu lại không tiếp nhận?

“Ahh!” Khải Nhạc bị đau nên nhíu chặt mày, nhưng vẫn không bỏ cuộc thuyết phục hắn buông bỏ ý niệm trong đầu, Khải Nhạc cố gắng phân tích “Có rất nhiều nguyên nhân, thứ nhất, tôi và anh giống nhau đều là nam nhân. Thứ hai, tôi không có khả năng sẽ yêu nam nhân. Thứ ba, tình yêu là chuyện của hai người, cần coi trọng ý của đối phương, cho nên tôi có quyền từ chối. Thứ tư, tôi cho rằng anh chỉ là một phút nhất thời, chẳng phải nam nhân phải yêu nữ nhân đúng không? Và điều quan trọng nhất là, ở đây cũng không phải là nơi tôi thuộc về, một ngày nào đó tôi sẽ trở lại thế giới của mình, đến lúc đó tôi sẽ rời đi, rời khỏi...”

“Đừng nói nữa!” Mắt Oropesa Seth lập tức trở nên đỏ bừng, lời nói của Khải Nhạc cơ hồ đốt cháy lý trí của hắn, hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ tiến lại gần nhìn vào mắt Khải Nhạc, hỏi “Em nói là em không yêu ta sao?”

Khải Nhạc không sợ hãi, đưa mắt nhìn thẳng vào con người đầy tơ máu của hắn, kiên định nói: “Đúng! Tôi không yêu anh.”

“Không! Ta không tin, nếu như em không yêu ta thì tại sao lúc ở lễ hội không màng đến tánh mạng của mình để thay ta đỡ mũi tên kia?” Lời của Khải Nhạc nói làm cho Oropesa Seth tựa hồ như từ thiên đường rơi xuống, hắn như một tên tâm thần cuồng loạn nói, nghĩ đến việc cậu đã đỡ mũi tên cho hắn như vậy đã đủ chứng minh là cậu cũng yêu hắn.

“Anh đã hiểu lầm rồi, lúc ấy sự tình diễn ra quá bất ngờ, chẳng qua là ngoài ý muốn mà thôi.”

Toàn bộ chuyện này khiến cho Oropesa Seth sinh ra hiểu lầm, Khải Nhạc thả một hơi dài, hi vọng lời giải thích của mình có tác dụng.

“Em không phải vì yêu ta nên mới giúp ta đỡ mũi tên đó sao?” Oropesa Seth nhìn Khải Nhạc, ngữ khí thấp hơn, giống như đang lầm bầm.

Khải Nhạc nghĩ lần này chắc có hi vọng, thừa thắng xông lên nói: “Đúng vậy, anh thân là Pharaoh, cho dù người giúp anh ngăn mũi tên không phải là tôi, tôi nghĩ vẫn sẽ có rất nhiều người nguyện ý làm như vậy, cho nên, anh đã hiểu lầm rồi.”

“Không, ta không tin, em nhất định là yêu ta, tại sao lại không chịu thừa nhận?” Giờ phút này, Oropesa Seth tự nhiên nổi đóa lên giống như một đứa bé, bướng bỉnh cho rằng Khải Nhạc đang lừa mình.

“Tôi thật sự không yêu anh, tôi không cần phải lừa anh, tôi là một nam nhân bình thường, sao có thể yêu anh chứ?” Khải Nhạc biết rõ, loại sự tình này chỉ có thể giải quyết dứt khoát, không thể chần chờ.

“Ý em nói ta không bình thường sao?” Mắt Oropesa Seth có chút nheo lại.

“Tôi không phải có ý này, chẳng qua chỉ là... Ah...”

“Ta không muốn nghe nữa!” Oropesa Seth nổi giận cắt ngang lời Khải Nhạc..., cầm chặt tay Khải Nhạc, đột nhiên dùng sức kéo tay cậu đặt lên ngực, làm cho Khải Nhạc kêu đau một tiếng.

27. Chương 26

Oropesa Seth nắm nhẹ cằm Khải Nhạc, đem mặt của hắn tiến lại gần, chớp mũi cơ hồ chạm vào nhau, nhìn thẳng lấy đôi mắt của cậu từng chữ từng chữ nói “Ta nói em yêu ta chính là yêu ta! Em hiện tại không thừa nhận..., ta không ép em, ta sẽ đợi đến một ngày nào đó em sẽ chịu thừa nhận. Còn một chuyện nữa, là ta tuyệt đối sẽ không cho phép em rời đi, càng sẽ không cho phép em rời khỏi ta! Sẽ không bao giờ! Tất cả việc của em sau này hết thảy tất cả đều sẽ do ta quyết định, ta sẽ cho em mọi thứ, ngoại trừ rời khỏi ta...”

Oropesa Seth vô cớ đến mức không thể nói lý nữa rồi, hắn hiện tại chính là lừa mình dối người.

“Tôi không phải thú cưng, lại càng không phải là đồ đạc của anh” Khải Nhạc nắm chặt hai tay, cố nén tức giận, lạnh lùng nói.

“Ta không coi em là thú cưng, ta muốn em yêu ta! Vĩnh viễn bên cạnh ta.” Oropesa Seth nhẹ nhàng nói.

“Không có tự do, việc gì cũng phải nghe theo anh, không phải thú cưng vậy là gì đây?” Khải Nhạc không sợ mà nhìn thẳng lấy Oropesa Seth, giễu cợt nói.

Oropesa Seth cơ thể run rẩy một chút, tay càng dùng sức, thở gấp nói: “Ta nói một lần nữa, ta không coi em là thú cưng. Ta chỉ muốn có được tình yêu của em!”

“Yêu? Tôi không biết đến cùng anh có hiểu thế nào là yêu hay không?” Khải Nhạc vẫn giữ khẩu khí chậm chọc.

“Em là đang hoài nghi tình yêu của ta đối với em sao?” Oropesa Seth trong mắt tràn ngập lửa giận, ánh mắt trở nên sắt lạnh.

“Tôi không phải đang hoài nghi tình yêu của anh với tôi, mà tôi căn bản là không cần.” Tại sao nói đến như vậy Oropesa Seth vẫn không chịu hiểu? Khải Nhạc nhắm lại hai mắt, đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Oropesa Seth nhắm chặt mắt lại đột nhiên trợn to, trong mắt tràn đầy tơ máu, kích động mà thét lên: “Tại sao? Tại sao em lại không cần tình yêu của ta? Ta là Pharaoh Ai Cập, em có biết địa vị của ta hay không, có bao nhiêu người cầu xin ta yêu bọn họ, còn em lại không muốn?”

“Tình yêu không phải một liều thuốc trả tiền thì liền có, cũng không phải có tiền tài cùng địa vị thì có thể đoạt được, cho dù anh yêu tôi, cũng không thể bắt buộc tôi đáp trả tình yêu của anh, anh hãy tìm một người có thể yêu anh mà!” Mặc dù ngoài miệng nói được đạo lý rõ ràng như vậy, nhưng mà Khải Nhạc trong lòng lại tỉnh tường chính mình, cậu căn bản không có tư cách phán xét về tình yêu, bởi vì ngay cả cậu còn không biết cái gì là yêu.

“Chết tiệt, ta cho tới bây giờ chưa yêu một người nào cả, nhưng hôm nay lại yêu em, nhưng em lại bảo ta đi tìm người khác? Em điên, em thực sự điên rồi! Nhưng mà em càng nói không yêu ta, ta lại càng phải khiến em yêu ta, không từ một thủ đoạn nào cả!” Thẹn quá hoá giận Oropesa Seth như một người tâm thần cuồng loạn nói, trong mắt giống như sắp phun ra lửa.

Cái cảm của Khải Nhạc bị Oropesa Seth bóp chặt như sắp rớt ra, cậu nhịn không được mà giãy dụa, rốt cuộc kiềm nén không nổi mà giận dữ hét lên “Anh đúng là người không thể nói lý mà, anh có biết hay không? Tình yêu là thứ không thể cưỡng cầu, huống hồ tình yêu này vốn không bình thường, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không yêu...Ừm...”

Oropesa Seth hôn ngăn chặn lời Khải Nhạc..., Khải Nhạc chán ghét nhắm mắt lại, hung hăng cắn vào môi hắn.

Thân thể Oropesa Seth khẽ run lên, ôm chặt cậu hơn, càng mạnh bạo mà hôn cậu.

Hương vị máu tràn ngập ở trong khoang miệng, Khải Nhạc đã không còn rõ là máu của mình hay là máu của Oropesa Seth, chỉ là cảm thấy không thở nổi, trong miệng rất đau... Rất đau...

Cậu dốc sức muốn giãy dụa, nhưng không thể so được với thể lực của hắn, không cách nào thoát được cái ôm của Oropesa Seth, cái cảm cường ngạnh bị giam cầm lấy, trong miệng tràn ra chất mật ven theo khóe miệng chảy xuống vẽ ra một đường tơ bạc, xen lẫn một chút máu...

28. Chương 27

Nửa tháng sau.

Tại sao cậu luôn phạm phải một sai lầm như vậy? Đã chịu qua nhiều lần giáo huấn, sao vẫn chưa chịu nghe lời? Oropesa Seth dù sao cũng là Pharaoh cao cao tại thượng, hẳn có địa vị, quyền lợi cùng với tính cách tự đại, người khác căn bản không được phép cự tuyệt hẳn? Hết lần này tới lần khác cậu còn muốn chọc giận hẳn, cậu không nên khiến mình tự chuốc lấy đau khổ mới phải!

Khải Nhạc thật sự không hiểu nổi, Oropesa Seth là một nam nhân xuất chúng như vậy, tại sao cậu lại vừa ý hẳn? Không chỉ đều là nam nhân như hẳn, tướng mạo cũng chỉ có thể tính là trung bình. Cậu vốn lạnh lùng ít nói, càng không có chỗ nào hơn người, thậm chí còn hay làm trái lời hẳn, cậu như vậy hẳn vẫn có thể yêu sao?

Nhìn dáng vẻ của hẳn chắc chắn sẽ không thiếu nữ nhân. Bỏ qua địa vị của hẳn, chỉ nhìn tướng mạo, khỏi bàn cãi, nữ nhân chắc chắn sẽ vây lấy hẳn! Hẳn còn nói đối với nữ nhân đã chán, muốn thay đổi khẩu vị. Nhưng mà chuyện này nói sao đi nữa cũng không thể hiểu nổi...

Những ngày gần đây đã không còn thấy bộ dạng cường ngạnh của hẳn nữa, Oropesa Seth thay đổi chiến lược đối với cậu, trở nên rất đối ôn nhu, không chỉ làm những chuyện hẳn không muốn làm, còn đối với cậu rất dịu dàng. Cho nên những ngày này không khí giữa bọn họ có thể coi là hòa hợp, nhưng mà cậu lại định nhân lúc này khuyên hẳn buông tha cho cậu, còn hẳn mỗi ngày cứ nói mãi ba chữ ‘Ta yêu em’, Khải Nhạc biết rõ với thân phận Pharaoh của hẳn có thể kiên nhẫn đến mức này thì lời yêu kia có lẽ không phải là nói đùa.

Không phải cậu sắt đá, cũng không phải vì tôn nghiêm, mà bởi vì cậu căn bản không hiểu được yêu là gì! Từ nhỏ điểm khuyết của cậu chính là phương diện tình cảm, cậu cho rằng tình yêu đích thực là chuyện không có thật, và lại cuộc sống của cậu căn bản không cần loại tình cảm này.

Tình yêu giống như một thanh gông xiềng, đem những người ở trong đấy buộc chặt lại, có ít người sẽ vùng vẫy, nhưng có nhiều người cam tâm tình nguyện bị nó vây lấy, chỉ cần một người phản bội, sẽ khiến người còn lại chống đỡ không nổi, thậm chí hít thở cũng không thông.

Trải qua nửa tháng dưỡng thương, vết thương cũng đã hoàn toàn bình phục, dựa theo kế hoạch, đã đến lúc nghỉ cách rời đi rồi, Oropesa Seth hình như nhìn ra ý đồ của cậu, hai ngày nay đã phái một tên lính đến hầu hạ cậu, nói dễ nghe một chút là bảo vệ an toàn của cậu, khó nghe một chút là rõ ràng đang canh giữ cậu để cậu không thể thực hiện kế hoạch, Khải Nhạc chán nản nằm ở trên giường sinh ra hờn dỗi, phần hận trừng mắt nhìn cái tên đứng như một khúc gỗ bên giường, nhin không được mở miệng.

“Giúp tôi rót chén trà!”

“Vâng! Khải Hoành Tư đại nhân.” Tên lính trên mặt không một biểu tình, cung kính đáp.

Chỉ chốc lát, một chén trà nóng liền đưa đến trước mặt Khải Nhạc, Khải Nhạc cầm chén trà, sau đó liền

đem chén trà đưa cho tên lính, cố ý gây khó dễ nói “Nước nóng quá, tôi muốn uống nước lạnh.”

“Vâng!” Anh ta tiếp nhận chén trà, chạy đi rót một chén trà lạnh cho Khải Nhạc.

Khải Nhạc chưa cầm qua chén trà, chỉ là nhìn qua một cái, thản nhiên nói: “Quá lạnh rồi, tôi muốn trà ấm một chút.”

“Vâng! Khải Hoàn Tư đại nhân, lập tức sẽ mang đến!” Sau đó lại đi rót một chén trà khác.

“Chén không sạch sẽ, đổi cho tôi một chén sạch khác.”

“Vâng, đại nhân!”

“Trà đậm, rót cho tôi chén khác đi!”

“...”

“Vâng!”

Trong lòng Khải Nhạc đầy phiền muộn, đã sai tên lính kia đi rót trà không dưới mười lần, cậu cảm thấy mình như bị ngốc lại cố tình gây sự, Khải Nhạc cảm thấy buồn chán cùng áy náy, không nghĩ đến tên lính này vẫn chịu nghe lời làm theo cậu như vậy, chẳng những không có biểu hiện gì mà ngay cả một chút nổi giận cũng không thấy, điều này làm cho Khải Nhạc có một chút thất vọng, cậu còn tưởng rằng có thể làm cho tên kia nổi giận bỏ đi, không ngờ anh ta vẫn giữ biểu hiện như tượng sáp, thực hoài nghi anh ta có phải là người máy hay không, gọi anh ta là khúc gỗ thật đúng là không đủ.

29. Chương 28

“Khải Hoàn Tư đại nhân còn điều gì sai bảo?” Tên lính bên cạnh cung kính hỏi, không một chút tức giận nào.

“...” Khải Nhạc hơi bất ngờ nên dẫn đến bị đờ, không ngờ anh ta lại có thể chịu đựng được như vậy.

Thấy Khải Nhạc không trả lời, sợ cậu không nghe rõ lời hắn nên hỏi lại lần nữa “Xin hỏi đại nhân còn cần gì không?”

Khải Nhạc khôi phục lại tinh thần, đáp trả anh ta “Không” một tiếng.

Một lúc sau cậu nhớ ra điều gì đó liền nói “Đúng rồi, sau này đừng gọi tôi là đại nhân nữa, tôi nghe không quen, cứ gọi tôi là Khải Nhạc!”

“Thần không dám!” Anh ta nhanh chóng từ chối.

“Tôi cho phép anh gọi như vậy, tại sao lại không dám?” Chỉ là một cái tên, có gì dám với không dám? Khải Nhạc kỳ quái hỏi.

“Đại nhân xin đừng làm thần khó xử.” Lời nói của tên lính như bị đông cứng, trong giọng nói có chút dè chừng điều gì đó.

“Anh... Được rồi, quả nhiên là khúc gỗ mà.” Khải Nhạc phiền muộn nói, cảm thấy thật nhàm chán! Cậu thay đổi chủ đề “Này, mặt của anh có gì đặc biệt à?”

“Thần ngu muội, không hiểu rõ ý của đại nhân.” Tên lính vẫn đứng ở bên giường Khải Nhạc không nhúc nhích, mặt không một chút biểu tình, chỉ cuối đầu.

“Bằng không thì tại sao anh không nhìn thẳng vào tôi mà nói chuyện? Tôi nghĩ anh sợ tôi nhìn thấy điều gì đó trên mặt anh thì phải?” Khải Nhạc cảm thấy rất kì lạ, ngoại trừ trên mặt không biểu hiện gì ra bất cứ cái gì, thì chỉ dùng nửa khuôn mặt, cho đến bây giờ vẫn chưa nhìn thẳng vào mắt nhau nói chuyện. (Rim: anh lính đứng kiểu đứng ngang, với mặt thì cuối xuống để không nhìn Nhạc í)

Không ngờ tới Khải Nhạc lại nói về vấn đề này, càng không nghĩ lại nhận được câu hỏi như vậy, anh ta khẽ giật mình, cơ thể run rẩy một chút, điều này làm cho Khải Nhạc kinh ngạc không thôi, bởi vì cậu cho là trên mặt anh ta không có dây thần kinh. (Rim: Đầu óc Nhạc suy nghĩ hài hước quá:v)

Khải Nhạc khá bất ngờ với thái độ hiện tại của tên lính kia...

Khải Nhạc đợi hần trả lời, nhưng đã được một lúc rồi vẫn chưa nghe được hồi âm, cậu có chút mất kiên nhẫn mà mở miệng “Này, tôi đang hỏi anh đấy!”

“Đại nhân, kỳ thật...” Tên lính quẫn bách không biết nên trả lời ra sao, cả khuôn mặt như bị nung đỏ, phản ứng của anh ta càng tăng thêm sự hiếu kì trong Khải Nhạc.

“Chẳng lẽ tôi nói đúng, anh là có gì trên mặt sao?” Khải Nhạc bắt đầu cảm thấy hứng thú mà nhìn thẳng lấy anh ta.

“Đại nhân, kỳ thật... Là Pharaoh ra lệnh, sau này trừ ngài ấy ra, trong nội cung tất cả mọi người không được nhìn thẳng Khải Hoàn Tư đại nhân, thần chỉ là tuân thủ mệnh lệnh của Pharaoh mà thôi, cho nên xin Khải Hoàn Tư đại nhân thứ lỗi.” Tên lính mặc dù thoát nhìn rất do dự, nhưng vẫn nói cho Khải Nhạc biết sự thật.

Nghe xong những lời này, tâm tình đang cao hứng của Khải Nhạc bị quét sạch, chuyển thành kinh ngạc, khiếp sợ cùng nổi giận... Một loạt tâm tình phức tạp, cậu cho rằng Oropesa Seth những ngày này thay đổi có lẽ đã giác ngộ, không ngờ tới hấn căn bản là lún sâu hơn, hấn đến cùng xem cậu là cái gì? Hấn đến cùng đang nghĩ cái gì? Hấn...

“Những điều anh nói đều là thật?” Khải Nhạc có chút bực mà hỏi.

“Những lời thần nói là thật, mệnh lệnh này trong nội cung tất cả mọi người đều biết rõ.”

Đối với mệnh lệnh như vậy, không chỉ có tên lính cảm thấy nghi thế nào cũng không có lời giải, trong nội cung tất cả mọi người cũng không thể hiểu nổi! Mặc dù mệnh lệnh này rất kì lạ, nhưng không người nào dám phản đối mệnh lệnh của Pharaoh.

Tên lính kia là đang ngụ ý là mệnh lệnh này chỉ có mỗi cậu là không biết, Khải Nhạc cẩn thận nghĩ lại, thực sự những ngày điều dưỡng ở trong gian phòng này, bất kể là vụ y, người hầu cũng thế, không một ai nhìn thẳng lấy cậu, thì ra là từ mệnh lệnh quái gở kia, Khải Nhạc tức giận như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Tên lính dùng len lén quan sát sắc mặt Khải Nhạc, phiền muộn cùng tức giận bao phủ gương mặt cậu.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, gần đây Pharaoh lãnh khốc vô tình đã thay đổi, mà nguyên nhân khiến hấn thay đổi chính là nam nhân kì lạ trước mắt này, mức độ Pharaoh coi trọng cậu có lẽ đã vượt khỏi phạm vi...

30. Chương 29

Vào lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, khuôn mặt Oropesa Seth tràn đầy vui vẻ bước vào.

Trông thấy Khải Nhạc, nụ cười của hấn càng đậm hơn, không thể đợi thêm được đi nhanh về phía giường ngồi xuống.

“Khải, hôm nay cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Oropesa Seth quan sát sắc khí Khải Nhạc, quan tâm hỏi.

Khải Nhạc đang khó chịu và bất mãn bởi những lời vừa rồi mà tên lính nói, vì đang nổi nóng nên nụ cười của hấn khiến cho Khải Nhạc cực kì sôi máu, sự quan tâm của hấn càng làm cho cậu chán ghét, vốn định không để ý tới hấn, nhưng lại cảm thấy làm như vậy cũng không tốt, cho nên mặc dù mở miệng, ngữ khí cũng không tốt hơn chút nào.

“Cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi đã tốt hơn rồi, nếu anh cho tôi xuống giường đi ra ngoài, thì có lẽ sẽ còn tốt hơn nữa.”

Oropesa Seth biết trong lời nói của Khải Nhạc có ý châm chọc, nếu đổi lại người khác nói với hắn những lời như thế phỏng chừng đã chết từ lâu rồi. Nhưng mà người trước mắt lại là người hắn yêu, cho nên những lời kia của cậu không làm cho hắn nổi giận ngược lại nhìn bộ dáng của cậu như thể hắn cảm thấy thật đáng yêu!

“Khải! Là ai chọc giận em sao?” Oropesa Seth ý cười nói.

Khải Nhạc nhìn Oropesa Seth, miệng có chút cười cười, nhàn nhạt nói: “Ha ha! Ở đây ngoài anh ra còn ai chọc giận tôi nữa? Bọn họ ngay cả liếc mắt nhìn tôi còn không dám nữa kìa?”

“Em đã biết gì rồi sao?” Khải Nhạc cười rất đẹp, Oropesa Seth nhìn mà mê mụi, nhưng ánh mắt của cậu vẫn lạnh lùng đậm đặc khiến cho vui vẻ của Oropesa Seth dần dần bay đi mất.

“Anh có biết là mệnh lệnh này rất ngây thơ và buồn cười không? Pharaoh tôn kính!”

Mặc dù Khải Nhạc biết rõ chọc giận Oropesa Seth sẽ không có kết cục tốt, nhưng mà cậu chính là nhện không được, trong nội tâm giống như có một ngọn lửa thiêu đốt.

“Ta đã nói rồi, ta không muốn em gọi ta là Pharaoh... Là ai nói cho em biết chuyện này?” Khải Nhạc lần nữa chọc giận hắn, Oropesa Seth đang cố gắng cưỡng chế lửa giận của mình, đứng lên.

“Ai nói cho tôi biết đều không quan trọng, tôi là người, tôi có mắt để nhìn, có đầu óc để suy nghĩ.” Khải Nhạc khiêu khích nhìn hắn.

“Em...” Cậu đã chính thức chọc giận thành công Oropesa Seth, đột nhiên hắn chú ý đến tên lính cúi đầu đứng cạnh giường, ánh mắt sắc bén tựa hồ đã nhìn ra được điều gì đó.

Hắn đến gần tên lính, như đang xem xét kỹ càng, biểu lộ sự dị thường lạnh như băng.

Khải Nhạc biết rõ tính cách của Oropesa Seth, ý thức được nguy hiểm đang tới gần, tình thế cấp bách nhất thời nhanh chóng lên tiếng

“Không...không phải anh ta nói cho tôi!”

Lời nói vừa bay ra khỏi miệng, Khải Nhạc liền hận không thể cắn rơi lưỡi của mình, đây rõ ràng là không đánh đã khai, giấu đầu lòi đuôi, cậu đang định cứu người, nhưng lại trở thành đổ thêm dầu vào lửa.

Oropesa Seth có chút quay đầu, nhìn Khải Nhạc đang trừng lớn mắt, tay phủ lấy miệng, trong mắt hắn hiện lên một tia hàn quang, hạ giọng nói: “Thật vậy sao?”

Khải Nhạc khẽ giật mình, cứng ngắc gật gật đầu. Mặc dù Oropesa Seth chưa lập tức bộc phát, nhưng mà toàn thân hắn phát ra hàn khí không thể coi thường, Khải Nhạc biết rõ, đây là điềm báo sắp có bão tố.

“Ha ha! Nếu là như vậy, người nói cho ta biết sự thật đi.” Oropesa Seth thấp giọng cười ra tiếng, ra lệnh cho tên lính, đôi mắt thâm thúy không chớp mắt nhìn Khải Nhạc.

Phủ nhận! Phủ nhận! Nhanh phủ nhận đi!

Khải Nhạc nóng vội nhìn khuôn mặt không biểu tình của tên lính, trong lòng không ngừng hò hét, hi vọng anh ta sẽ không ngu ngốc mà thừa nhận, đáng tiếc chính là, mặc dù cậu đang sống dưới thân phận là Khải Hoàn Tư, là người mà mọi người tôn sùng, nhưng dù sao cậu cũng không phải là thần chân chính, tên lính tựa hồ không có cảm nhận được ý niệm của cậu.

“Vâng! Pharaoh, chuyện này đúng là thần nói cho Khải Hoàn Tư đại nhân biết!”

Âm thanh cứng nhắc triệt để phá nát hy vọng của Khải Nhạc, Khải Nhạc thất vọng đảo mắt về phía giường, nhắm chặt hai mắt, không muốn xem chuyện gì sắp xảy ra.

31. Chương 30

“Ba~!”

“Ahh!”

Một tiếng roi chói tai cùng tiếng của tên lính đồng thời vang lên, phá vỡ không khí tịch mịch, Khải Nhạc co rút thân thể run nhè nhẹ. Mặc dù người bị đánh không phải cậu, nhưng mà lại đánh tỉnh sự sợ hãi trong cậu.

Khải Nhạc nhắm chặt hai mắt, Oropesa Seth giống như kẻ khát máu lãnh khốc mỉm cười, trên tay cầm chặt roi da, hung ác quật lên thân thể của tên lính.

Tên lính bị đánh ngã trên mặt đất, trên khuôn mặt cương nghị đã toàn là máu, máu không ngừng chảy xuống, nửa má đã được bao phủ bởi những vết máu, trông rất đáng sợ.

“Rất tốt! Người thật đúng là có dũng khí rất đáng khen nha!” Âm thanh Oropesa Seth lạnh lùng quanh quẩn trong phòng, càng tăng thêm sự đáng sợ.

Đã bị đánh đến như thế nhưng tên lính vẫn chưa một lần cau mày, bàn tay từ từ sờ lên mặt, máu liền lập tức chảy xuống, vẫn tiếp tục cung kính đứng dậy, vì đang bị thương nên tựa hồ có chút chao đảo.

“Người đâu!” Oropesa Seth vẫn chưa nguôi giận, gọi những tên thị vệ ngoài cửa vào ra lệnh “Đem hắn ta dẫn đi, cực hình ba mươi.”

“Không! Không được! Anh không thể làm như thế!” Mệnh lệnh của Oropesa Seth làm cho Khải Nhạc khiếp sợ mở mắt ra, trong lời nói có ý cầu xin. Nhìn khuôn mặt đầy máu của tên lính, không gì so sánh nổi cảm giác tội lỗi hiện tại xông lên trong lòng cậu, đây đã là lần thứ mấy rồi? Đây đã là lần thứ mấy bởi vì sự ngu xuẩn của mình mà liên lụy người vô tội rồi? Đã đủ rồi, thật sự đã đủ rồi.

“Ta không thể? Kỳ thật hắn phải cảm thấy may mắn, nếu như vừa rồi hắn phủ nhận... ta đã sai người giết chết hắn tại đây rồi.” Oropesa Seth nhìn cậu tay chỉ về hướng bọn thị vệ đang giữ tên lính xui xẻo kia.

“Tôi xin anh thả anh ta ra đi! Anh ta căn bản không làm sai gì cả” Khải Nhạc không muốn lại xung đột với Oropesa Seth, cậu biết rõ, cậu vốn yếu thế hơn nên chống cự hắn không nổi. Cậu cắn chặt môi dưới ăn nói khấp nhép mà xin tha cho tên lính, cậu biết anh ta là một người trung thành và tận tâm tuyệt đối sẽ không nói dối chủ nhân của mình, càng sẽ không vì mình mà cầu xin, nhưng mà cậu không thể nhìn thấy anh ta vì cậu mà vô cớ chịu hình phạt.

“Em... Là đang cầu xin ta tha cho hắn sao?” Oropesa Seth mắt hí lại nhìn thật kỹ Khải Nhạc, chậm rãi nói ra, trên mặt nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì.

“Đúng, tôi đang cầu xin anh, xin anh buông tha cho anh ta đi!” Khải Nhạc lặp lại từng câu từng chữ.

“Được!” Oropesa Seth trầm thấp cười, trong mắt lại xẹt qua một tia sắc bén.

Khải Nhạc mừng rỡ tưởng rằng Oropesa Seth đáp ứng buông tha cho tên lính, nhưng còn chưa kịp cười, Oropesa Seth lại hạ một câu như sấm chùy xuống lòng ngực của cậu.

“Đem tên kia đi, cực hình năm mươi.”

Khải Nhạc lập tức ngẩn ngơ, môi của cậu run rẩy, gian nan mà mở miệng: “Anh... Tại sao lại như vậy?”

“Vì em cầu xin cho hắn!” Giọng nói Oropesa Seth cường ngạnh, ánh mắt của hắn đảo qua Khải Nhạc, nhìn hành động chậm chạp của bọn thị vệ, lạnh lùng nói “Còn không mau giải đi!”

“Vâng! Pharaoh” Tên lính kia không có bất kỳ giây dụa nào mặc cho bọn thị vệ kéo ra ngoài.

“Tại sao... Tại sao anh cứ vớ vẩn như thế? Anh ta vốn không làm sai điều gì... Tại sao anh lại làm như thế chứ?” Khải Nhạc hai tay chống xuống giường để cho thân thể không bị ngã xuống, cậu cúi đầu dờ dẫm nhìn một chút máu còn lưu lại trên mặt đất thì thào nói.

Oropesa Seth đến bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng nâng cầm Khải Nhạc, nhìn thẳng lấy đôi mắt vô thần

xinh đẹp của cậu, nhẹ giọng tuyên bố “Tại sao? Bởi vì ngoại trừ ta ra, ta không muốn bất luận kẻ nào trông thấy vẻ đẹp của em, ta hận không thể làm cho tất cả mọi người đều mù lòa, hận không làm cho nơi này chỉ có hai chúng ta, hận không thể giết hết từng người đã nhìn vào người em!”

Khải Nhạc trừng mắt nhìn đôi mắt cuồng loạn của Oropesa Seth, quả thực không thể tin được hắn lại có suy nghĩ đáng sợ như thế, trong đầu thoáng oanh một phát khiến đầu cậu đau nhức không thôi, miệng chỉ có thể phát ra âm thanh như đang bị nghiền nát

“Tại sao... Tại sao lại như vậy... Tôi phải làm gì đây...”

32. Chương 31

Oropesa Seth nhu hòa sờ cằm Khải Nhạc, thâm tình đưa mắt nhìn cậu, thương tiếc mở miệng “Khải! Em biết không, ta chỉ muốn em yêu ta? Ta thật sự rất yêu em, ta cũng không biết tại sao lại yêu em nhiều như vậy, yêu đến cả trái tim đều đau đớn, ta không muốn bất kì kẻ nào tới gần em, có phải loại ý nghĩ này rất đáng sợ đúng không?!”

“Yêu?” Khải Nhạc sững sờ mà đáp.

“Đúng! Yêu, ta yêu em, em có thể cho ta một cơ hội không, có thể yêu ta không?” Oropesa Seth nhìn Khải Nhạc, trong mắt ngập tràn sự chờ mong.

Không! Tôi không yêu anh! Thật sự không thể yêu anh! Xin anh buông tha cho tôi được không? Tình yêu của anh khiến tôi chịu đựng không nổi, cứ tiếp tục như vậy sớm muộn tôi cũng sẽ sụp đổ thôi.

Khải Nhạc tránh né ánh mắt Oropesa Seth, trong lòng điên cuồng hò hét, nhưng vì áp lực quá lớn nên cậu không dám nói thành tiếng. Ánh mắt trong lúc vô tình lại nhìn đến vết máu đã khô loang lổ trên mặt đất, một vết tích tựa hồ nhắc nhở cậu rằng đây chính là do cậu gây nên, cậu kinh hoàng mà nhanh chóng di chuyển ánh mắt.

Hiện tại, ngoại trừ sự chán ghét bên cạnh đó cậu cũng đã đưa ra một quyết định. Trong lúc đợi thời cơ an toàn để rời đi, cậu sẽ không làm trái ý Oropesa Seth nữa, cho dù cậu không nguyện ý, cho dù biết rằng sẽ tự làm bản thân đau khổ, cậu vẫn sẽ sắm vai một người dịu dàng ngoan ngoãn, để không bởi vì cậu mà gián tiếp tổn thương thêm một ai nữa.

Trời cao! Xin tha thứ điều cậu sắp làm!

Người đang đến bước đường cùng, sẽ lựa chọn sự lừa dối. Cậu sẽ lừa gạt Oropesa Seth! Đồng thời... Cũng sẽ lừa gạt chính mình...

Hai tay Khải Nhạc nắm chặt ga giường phía dưới, dùng hết khí lực toàn thân mới không làm cho cơ thể run

rầy, cậu ngẩng đầu yên lặng nhìn Oropesa Seth trước mắt, khóe miệng chậm rãi tạo ra một đường vòng cung duyên dáng “Được thôi, tôi sẽ yêu anh.” Mang theo nụ cười không thể tưởng tượng nổi, âm thanh Khải Nhạc tựa như thiên thần.

Dưới ánh trăng, nụ cười Khải Nhạc động lòng người, nụ cười cùng ánh mắt kia khiến cho Oropesa Seth cứ thế mà chìm đắm.

“Khải? Lời em nói là thật sao? Em nói... Em sẽ yêu ta sao?”

Hắn vẫn chưa thể tin được chớp mắt một cái mộng tưởng liền trở thành sự thật, Oropesa Seth kinh ngạc nói, trong lòng không khỏi vui mừng, khuôn mặt đang cười đầy mê hoặc của Khải Nhạc ở trước mắt không ngừng lắc lư, mê hoặc đôi mắt hắn, trái tim của hắn, thậm chí ngay cả linh hồn của hắn, tất cả đều bị nụ cười của kia cướp sạch.

Nhìn thấy ánh mắt mê mụi của Oropesa Seth, cậu khẽ gật đầu lặp lại lời nói lần nữa “Đúng vậy, tôi sẽ yêu anh.”

“Khải! Ta thật sự rất vui! Cuối cùng em cũng nguyện ý yêu ta!” Oropesa Seth không thể nhịn được nhanh chóng nhào đến ôm chầm lấy Khải Nhạc, nghe cậu nói sẽ yêu mình khiến hắn kích động không thôi, hắn ghé vào lỗ tai cậu không ngừng nói “Khải, ta yêu em! Ta yêu em...”

“Tôi... Cũng yêu anh!” Khải Nhạc mặc cho Oropesa Seth vuốt ve lưng mình.

Đây là lần đầu tiên cậu lừa gạt một người, không nghĩ tới lại có hiệu lực như vậy, tay vẫn dùng sức nắm lại thành nắm, khớp xương phản phát có một chút đau.

Oropesa Seth đột nhiên khẽ giật mình, chậm rãi ngồi thẳng dậy, hai tay nắm lấy bả vai Khải Nhạc, đưa mắt nhìn cậu vui mừng nói “Khải! Có phải ta đang đang nằm mơ không? Em mới vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa đi.”

Khải Nhạc vẫn mỉm cười “Oropesa! Tôi yêu anh!”

“Nói lại lần nữa.”

“Tôi yêu anh!”

“Lần nữa.”

“Tôi yêu anh! Tôi... Á...”

“Khải! Ta cũng yêu em!” Hắn vội vã cúi xuống người, trong phút chốc cướp đoạt đôi môi của cậu, cuồng nhiệt mà hôn, trái tim của hắn tựa hồ đã đóng băng rất lâu rồi, từ khi nhận ra tình cảm của mình đối với cậu trái tim như đang được sưởi ấm, hôm nay lại được nghe chính cậu nói yêu hắn cuối cùng cậu cũng nguyện ý yêu hắn, cho nên hắn sẽ mãi mãi giữ chặt tình yêu này, giữ chặt Khải Nhạc của hắn.

33. Chương 32

Đôi môi nóng bỏng của Oropesa Seth tham lam cuốn lấy cánh môi mềm mại của Khải Nhạc, nụ hôn tràn ngập trêu mến cùng nhu tình.

Dùng kỹ thuật tinh xảo cạy mở đôi môi đang đóng chặt của Khải Nhạc, uy thế thần tốc không để cho cậu kháng cự, dùng hết khả năng ngấu nghiêng bữa bãi trong khoang miệng, không ngừng cướp lấy mật dịch trong miệng cậu.

Cảm giác ẩm ướt và ấm nóng tràn ngập ở trong miệng khiến Khải Nhạc có chút buồn nôn, nhưng vì không muốn Oropesa Seth hoài nghi, cậu không kháng cự, thậm chí còn đáp trả nụ hôn của hắn.

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi Khải Nhạc cảm thấy dưỡng khí cơ hồ đều bị rút sạch, Oropesa Seth cuối cùng cũng chịu rời môi cậu, hắn đem hai tay cậu chống hai bên đỉnh đầu, đôi mắt tràn ngập dự vọng nhìn khuôn mặt đang ửng hồng thở hổn hển không ngừng của Khải Nhạc.

“Khải! Ta muốn em, có thể chứ?” Oropesa Seth ghé vào tai Khải Nhạc, giọng nói cũng khàn đi.

Mặc dù cậu đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, nhưng khi nghe Oropesa Seth đề cập đến, thân thể không nhịn được mà run rẩy.

Cậu mơ hồ nhớ đến lần thống khổ đó, cảm giác đau đớn kia, cảm giác thân thể như bị xé rách... Đến bây giờ cậu vẫn chưa thể quên được lần đó. Hiện tại cậu lại sắp chịu sự đau đớn đó lần nữa ư?

Không nghe được câu trả lời của Khải Nhạc, Oropesa Seth ôn nhu an ủi: “Khải! Đừng sợ, ta nhất định sẽ nhẹ nhàng, tuyệt đối sẽ không làm em đau, đem cơ thể em giao cho ta được không?”

Có lẽ lời an ủi của Oropesa Seth có tác dụng, Khải Nhạc đưa mắt nhìn hắn, hai tay chậm rãi nâng lên, choàng lên cổ của hắn, ung dung mở miệng: “Được!”

Kỳ thật trong lòng Khải Nhạc đã có suy tính, vì không để cho kế hoạch của mình thất bại, cũng vì không muốn làm cho Oropesa Seth nghi ngờ, cho nên cậu từ bị động thành chủ động, cậu biết rõ phản kháng cũng vô dụng, chỉ bằng không phản kháng còn hơn.

Đã nhận được sự cho phép, Oropesa Seth mừng như điên, hắn chưa từng có cảm giác hạnh phúc nào như hiện tại, người hắn yêu nói yêu hắn còn đồng ý cho phép hắn làm, giờ khắc này, cho dù có người dùng toàn

bộ thể giới cùng hân trao đổi, hân cũng sẽ không đáp ứng.

Oropesa Seth lần nữa hôn lên môi Khải Nhạc, hôn thể nào cũng không đủ, hân cởi bỏ quần áo trên người Khải Nhạc, cẩn thận hôn lên ngực trơn bóng của Khải Nhạc, ở phía trên không ngừng lưu lại dấu hôn.

Đột nhiên, đôi môi Oropesa Seth nóng bỏng đặt lên miệng vết thương Khải Nhạc, đưa lưỡi khẽ liếm lấy trên vết thương, yêu thương mà khiêu khích, lưu luyến không muốn dời đi.

“Ừm a..aaa...” Bởi vì vết thương chỉ mới lành nên có hơi mẫn cảm, Oropesa Seth lần nữa hôn xuống, Khải Nhạc không nhịn được mà kêu lên thành tiếng.

Không để cho cậu có cơ hội thở, Oropesa Seth lại chuyển môi đến điểm nhô trước ngực Khải Nhạc, đem nó ngậm vào trong miệng.

“Ừm...” Mặc dù cậu nghĩ có thể khống chế được khoái cảm của mình, nhưng bản năng thân thể không lừa được người, cậu là quá xem nhẹ kĩ năng của hân rồi, cảm giác được Oropesa Seth không ngừng liếm láp, gặm cắn nơi nhô lên trước ngực, Khải Nhạc không cách nào khống chế được tiếng rên từ trong cổ bật ra...

34. Chương 33

Đôi mắt thâm thúy của Oropesa Seth không buông tha bất kì một phản ứng nào cho dù nhỏ nhất của Khải Nhạc, hân ôn nhu đưa vật nhỏ trước ngực cậu ngậm trong miệng, dùng đầu lưỡi vẽ mấy vòng, khiến Khải Nhạc run nhẹ, tay kia cũng không yên phận mà vuốt ve đầu ngực còn lại, đầu ngực Khải Nhạc bị bàn tay thô ráp đụng chạm nên có chút căng cứng lại.

Khải Nhạc nhắm chặt hai mắt lại, cậu không muốn nhìn thấy cảnh tượng này!

Tính dục vốn là bản năng nguyên thủy của mỗi người, chỉ là có người biểu hiện mãnh liệt, có người thì biểu hiện lãnh đạm. Dù là gì thì cũng không còn quan trọng nữa, người mình không yêu cũng đã cùng hân lên giường không phải sao? Chỉ là trước khi chạy khỏi nơi này vĩnh viễn cậu cần phải học được tính nhẫn nại và ngoan ngoãn là được rồi, tất cả những điều phải chịu đựng hiện tại rồi cũng chỉ là quá khứ...

Oropesa Seth sờ soạn cả người cậu, từng đợt tê dại theo lưng thẳng lên, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng ầm lên, thân thể thoáng chốc xuất hiện những giọt mồ hôi.

Đôi môi hân vẫn duy trì hôn khắp ngực cậu, lưu lại những dấu hôn đậm mật ngọt ngào, ngón tay thon dài chẳng biết lúc nào đã cởi bỏ những thứ vướng víu trên người Khải Nhạc xuống, bàn tay lớn ven theo bắp đùi của cậu tìm kiếm.

“Ừm...” Oropesa Seth không hề báo trước mà xâm nhập giữa hai chân cậu, lòng bàn tay thô ráp bao ở phân thân cậu, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, khiêu khích ma sát qua lại.

“Không... Ah...” Khải Nhạc kinh hoàng trừng lớn mắt, chỗ tư mật cực nóng bị hấn nắm lấy, kích thích loại khoái cảm lạ lẫm khiến cậu muốn né tránh, thân thể bất lực giãy dụa.

“Khải! Đừng sợ... Hãy trung thực với dự vọng của mình...” Oropesa Seth hơi đứng dậy, môi lần nữa hôn lên đôi môi Khải Nhạc, ôn nhu dụ dỗ cậu, khí tức cũng đã trở nên bất ổn, tay càng khuấy động nhanh hơn, không cho Khải Nhạc có một chút cơ hội chạy thoát.

Khải Nhạc cắn chặt môi dưới, không muốn cho âm thanh dâm đãng từ miệng mình bật ra, lồng ngực kịch liệt đập phồng, hô hấp đã hỗn loạn gấp rút, thân thể nóng quá, thật sự rất nóng! Nhưng mà, tại sao thân thể rõ ràng nóng như vậy, ở sâu trong nội tâm lại hiện lên một tia lạnh buốt?

Nếu có cách có thể làm cho thân thể và linh hồn tách ra, thật là tốt biết mấy! Rồi đến một ngày, một mình đứng trong nắng ấm buổi trưa, nhớ đến những chuyện đã xảy ra ở đây, cậu sẽ cho rằng những điều này chỉ là một giấc mộng. Nếu có thể, những điều xảy ra ở đây, cậu muốn quên sạch, quên đi tất cả...

“Nghe lời, đừng nhả nhen nữa, ta muốn nghe tiếng rên của em.” Âm thanh Oropesa Seth ma mỵ ở bên tai Khải Nhạc nỉ non.

“Ừm... Ah...” Khải Nhạc muốn hét lên, muốn điên cuồng gào thét, muốn đem hết đau khổ trong lòng trút ra ngoài. Nhưng mà cậu thật sự không cho phép mình làm như vậy, tốc độ ma sát của Oropesa Seth càng lúc càng nhanh, động tác mỗi lúc càng kịch liệt, Khải Nhạc nhịn không được cong người lên, tiếng rên rỉ nghiền nát từ nơi sâu nhất ở yết hầu trào ra.

Trong nháy mắt, loại khoái cảm đáng sợ lập tức xuyên thấu toàn cơ thể Khải Nhạc, một cái khom lưng run rẩy, một trận kịch liệt co rút, cậu cuối cùng cũng phóng thích trong lòng bàn tay của Oropesa Seth vì đã không còn đường lui. Xem ra, thân thể vẫn là trung thực với dự vọng nhất, Khải Nhạc tự giấu mà nghĩ, thân thể vô lực xụi lơ.

Đôi mắt hấn đã mờ mịt dự vọng, ngón tay thấm đầy mật dịch ướt át, nhanh chóng tham lam tiến đến hậu phương Khải Nhạc, không chần chờ mà xông thẳng vào mật huyết, chậm rãi rút ra sau đó lại nhanh chóng xông vào, không ngừng lặp lại.

“Không... Không muốn...” Khó chịu và đau đớn từ bên dưới không ngừng truyền đến vì bị dị vật xâm nhập, chính là cảm giác này, cảm giác thống khổ của lần trước mơ hồ hiện lên, khiến cho Khải Nhạc nhịn không được mà thốt lên.

35. Chương 34

“Khải! Nghe lời, đừng sợ, thả lỏng cơ thể, ta không muốn làm đau em.” Âm thanh Oropesa Seth thấp thỏm khàn khàn, đôi mắt thâm thúy tràn ngập dự vọng nhìn khuôn mặt Khải Nhạc đang ửng đỏ, hận không thể lập tức chiếm hữu lấy cậu.

Nhưng mà, một tia lý trí nói cho hắn biết, lần này hắn không thể để cho dục vọng khiến hắn mất đi không chế làm cho Khải Nhạc bị tổn thương. Hắn muốn trân trọng cậu, để cho cậu cảm nhận được tình yêu của hắn. Trong suy nghĩ của hắn khi hai người yêu nhau là tràn đầy niềm mật, là tràn đầy ngọt ngào...

Tay của Oropesa Seth cũng không dừng động tác lại, ngón tay thon dài bên trong nơi nóng ướt kia tìm kiếm điểm mềm cảm của Khải Nhạc, ngón tay từng chút từng chút căng ra, khiến cho hắn cảm nhận được sự mềm mại ở chỗ kia.

Khải Nhạc nhin không được mà rên rỉ, ngón tay tựa hồ chạm đến bên trong, càng lúc càng sâu, bỗng nhiên chạm đến một điểm khiến cơ thể cậu không kiềm chế được run rẩy, một tiếng thở gấp từ trong miệng Khải Nhạc bật ra.

“Ừm... Ahh...” Cho dù nội tâm không muốn, nhưng mà không thể phủ nhận, dục vọng trong Khải Nhạc đã sớm được Oropesa Seth khơi dậy, không thể giã giũa, cũng không thể thoát khỏi, chỉ có thể mặc cho do chính mình rơi vào vực sâu của dục vọng, hô hấp, lý trí, ngay cả linh hồn cũng tựa hồ đã mất đi kiểm soát.

Sâu trong đôi mắt đen chứa đầy dục hỏa của Oropesa Seth, mê mẩn thân thể lơ lửng hoặc của cậu, bị nhìn chăm chăm khiến cậu đỏ mặt, đôi mắt cậu đã sớm xuất hiện lớp sương mù, che chắn mờ mịt, hé mở đôi môi mà hít lấy một hơi sâu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ biểu hiện một loại thần thái kiều mỹ, trùng kích lấy thị giác của hắn, khởi kích cấp độ dục vọng của hắn càng sâu hơn, dưới bụng càng thêm lửa nóng sục sôi.

Trong không khí tràn ngập hương vị ham muốn, Oropesa Seth lại vô cùng nhẫn nại, hắn từ từ cởi bỏ quần áo trên người mình, muốn giữa hắn và Khải Nhạc không có bất kỳ thứ gì ngăn cách, da thịt chặt chẽ dán vào nhau, không khí càng trở nên kích thích, Oropesa Seth rút ngón tay ra khỏi cơ thể Khải Nhạc, nâng chân cậu lên quần qua eo hắn, hắn đã sớm không chờ đợi được nữa rồi.

“Khải! Ta muốn tiến vào.” Oropesa Seth ghé vào tai Khải Nhạc, thở dốc nói, sau đó nhanh chóng đem dục vọng của mình xuyên vào cơ thể Khải Nhạc.

“Ừ-a..aaa...” Lập tức bị cự vật nóng bỏng sục sôi mà tiến mạnh vào hậu nguyệt giữa hai chân, cậu cảm giác mật huyết của mình chật khít lại một lần nữa bị xâm phạm, vì đã đau đến cực hạn nên cậu không còn cảm nhận rõ được sự đau đớn, cậu muốn khóc, muốn hét thảm thiết, nhưng mà bất buộc chính mình phải cắn chặt môi, không muốn lại phát ra âm thanh nào nữa, đây có thể là một loại cự tuyệt của cậu, chỉ có thể ở trong cổ họng mà nức nở nghẹn ngào!

Trong đầu trống rỗng, cậu dốc sức liều mạng mà hít thở, mặc dù đã dùng hết lý trí để cự tuyệt, nhưng cái loại thống khổ này vẫn cứ rõ nét mà truyền đến, cơn đau cứ như thể bao lấy từng nấc da thịt, cả cơ thể dường như đã cứng đi, không tài nào thả lỏng được.

Oropesa Seth hôn lên môi đang cắn chặt của Khải Nhạc bởi vì đau mà cắn chặt môi đến rướm máu, tiếp theo đó đem dục vọng của mình đẩy tới chỗ sâu nhất trong Khải Nhạc; đôi môi khô gợt tựa vào vành tai hắn cảm trấn an Khải Nhạc bằng giọng điệu thấp trầm khàn khàn nỉ non “Khải! Có phải rất đau hay không? Không phải sợ, thả lỏng cơ thể, chậm rãi hô hấp. Chậm rãi.”

Oropesa Seth trong lời nói mỗi câu mỗi chữ như vỡ về mà truyền vào trong đầu đang hỗn độn của Khải Nhạc.

Vì đã chịu không được loại cảm giác mãnh liệt sâu sắc này, hẳn càng lúc càng tiến quân thần tốc trong cơ thể nóng bỏng của cậu.

Khải Nhạc hai tay nắm chặt lấy drap trải giường, thân thể mồ hôi ẩm ướt không ngừng thở dốc, hít thật sâu vào, sau mới nhẹ nhàng mà thở ra, cố gắng buông lỏng thân thể của mình, mong rằng có thể trong cơn đau đớn tìm được một chút nhẹ nhàng.

36. Chương 35

Khải Nhạc cố gắng trấn an bản thân, chậm rãi thích ứng, cậu cảm giác được hạ thân đau đớn đón nhận từng đợt xâm nhập của Oropesa Seth, chỗ giao hợp nóng như lửa đốt, cậu lấy hết tất cả sức lực để hô hấp, tất cả tri giác cùng với một chút lí trí cuối cùng đều bị loại ham muốn này vây lấy.

Khải Nhạc mặt đối mặt với Oropesa Seth, cậu phát hiện bên trong đôi mắt đen kia đã bị một màng đục vọng vây kín, cảm thấy chán ghét lập tức rời mắt đi, cậu quả thực không thể tin được có một ngày mình lại nằm dưới một nam nhân làm loại chuyện này, cậu thật sự không muốn nhìn cảnh này, không muốn!

Vì không muốn Oropesa Seth nhìn mình như vậy, càng không muốn Oropesa Seth nhìn ra cậu khác thường, Khải Nhạc đưa hai tay ôm lấy bả vai rộng lớn đang ẩm ướt vì mồ hôi của Oropesa Seth, đem cơ thể của hắn kéo về phía cậu, đem mặt cậu kề sát lồng ngực của hắn.

Oropesa Seth nghĩ Khải Nhạc là đang chủ động, đã thích ứng được sự hiện hữu của hắn, là muốn được nhiều hơn, hắn cũng nhìn không được nữa mà nhanh chóng đổi tư thế, để cho Khải Nhạc ngồi ở trên đùi của hắn, để cho dục vọng của hắn hoàn toàn vào bên trong nơi kia của Khải Nhạc, chạm đến chỗ sâu nhất.

Cảm giác được mật nguyệt chật hẹp không ngừng siết lấy dục vọng của mình. Oropesa Seth rút cuộc kiềm nén không được bắt đầu chuyển động, đỡ lấy eo Khải Nhạc, chậm rãi nâng lên, lại nhanh chóng kéo xuống cự vật cứ như thế mà càng vào sâu bên trong, càng lúc càng nhanh, càng làm càng mãnh liệt mà không ngừng va chạm, không ngừng đòi hỏi.

“Ừm...a...aaa...” Đầu Khải Nhạc tựa lên đầu vai Oropesa Seth, trước mắt một mảnh hơi nước xuất hiện, cậu nhanh chóng ngẩng đầu cắn chặt môi dưới, làm như vậy có thể ngăn cản nước mắt của cậu không thể rơi xuống.

Nhưng mà, từng đợt kịch liệt cuồng mãnh, làm cho cho thân thể của cậu không ngừng lắc lư, nước mắt đã không còn cách nào kiềm nén thêm được nữa, cực kỳ bi ai, rút cuộc nước mắt vẫn là thứ khó khống chế nhất, cứ mặc cho cậu cố gắng nén lại nhưng vẫn cứ chảy ra, trên mặt một mảnh ướt át, cả cơ thể dường như đã mất đi hết sức lực khiến cho Khải Nhạc như sắp ngã.

Hắn biết cậu đã sắp chịu không được nhưng vẫn không ngừng lại, vẫn tiếp tục sáp nhập, nắm chặt lấy vòng eo của cậu, dùng hết tất cả sức lực tiến vào cơ thể Khải Nhạc, hưởng thụ loại cảm giác kích thích, cuồng nhiệt, cường ngạnh... Sự khát khao chiếm đoạt càng không ngừng khiến cho hắn điên cuồng muốn thân thể cậu, hận không thể đem Khải Nhạc hòa tan trong thân thể của mình...

Đột nhiên, sau một lúc mãnh liệt, Oropesa Seth cuối cùng ở trong cơ thể Khải Nhạc phóng thích.

Cự vật của Oropesa Seth ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cậu bắn ra, Khải Nhạc co rút mạnh, thân thể bủn rủn vô lực run rẩy, đồng thời cũng mất đi ý thức ngất đi.

“Khải! Thực xin lỗi, ta lại quá kịch liệt rồi, em nhất định rất đau và mệt mỏi phải không?” Oropesa Seth nhẹ nhàng thở dài nỉ non nói, mồ hôi trên trán rơi xuống, thể xác và tinh thần đều đã nhận được thỏa mãn.

Thân ảnh trong lồng ngực không đáp lại, đôi mắt Oropesa Seth dần dần khôi phục thần thái tỉnh mịch, hắn nhìn đắm đắm Khải Nhạc, trùi mền khe vuốt lấy khuôn mặt cậu ngón tay lau đi những giọt nước không biết là mồ hôi hay nước mắt còn vương lại, chỉ có thể dùng từ tinh tế để miêu tả khuôn mặt tuần mỹ của cậu, hắn khẽ hôn lên trán cậu như đang in dấu, sau đó từ từ đặt Khải Nhạc nằm xuống.

“Khải! Ta yêu em, ta sẽ mãi mãi yêu em...”

37. Chương 36

Trong tấm cung hoa lệ trần ngập không khí ám muội, trên chiếc giường có hình song hổ bằng vàng, hai thân ảnh trần trụi ôm lấy nhau, một người cương nghị, một người thanh tú, tạo thành một bức họa nhu tình, thời gian như đang dừng lại thời điểm đẹp đẽ này. Ánh mặt trời nghịch ngợm xuyên thấu qua cửa sổ không chút khách phí xông vào bên trong, sau đó càng ngày càng tham lam chiếm đoạt hoàn toàn mỗi góc ngách trong gian phòng.

Tế bào toàn thân tựa hồ kêu gào vì đau nhức, Khải Nhạc mệt mỏi tỉnh lại, ánh sáng trong phòng khiến cho cậu không thể thích ứng ngay được nên cậu lập tức nhắm mắt lại, khẽ động đậy tay chân, phát hiện thân thể giống như không phải là của mình, tay chân dường như đã mất đi cảm giác, đặc biệt là nửa người trên và nửa người dưới giống như bị tách ra vậy.

Thử nhiều lần đều không thành công, Khải Nhạc đang buồn bực, bên cạnh bỗng vang lên một âm thanh khàn khàn khiêu gợi.

“Khải! Tỉnh rồi sao?”

Đây chính là âm thanh ân cần mỗi sáng cậu đều nghe, nhưng tại sao hôm nay tựa hồ có chút khác thường? Khải Nhạc nghi hoặc mà mở mắt ra xem xét, lồng ngực trần trụi bèn chắc đập vào mắt, không cần nghi ngờ, chủ nhân lồng ngực chắc chắn là Oropesa Seth.

Không biết Oropesa Seth đã thức từ lúc nào, lúc này bàn tay to lớn của hắn ôn nhu xoa xoa khuôn mặt Khải Nhạc, đôi mắt hiện lên một tia thỏa mãn và hạnh phúc.

Khải Nhạc muốn né tránh, nhưng mà thân thể đau nhức không thể kháng nghị, cậu chỉ có thể mặc kệ nhất cử nhất động của Oropesa Seth, tối hôm qua hai người đã trải qua một đêm triền miên, tất cả những gì diễn ra giống như một bộ phim tua chậm trong đầu cậu, dạ dày lập tức xoắn lại, một cảm giác chán ghét từ từ nổi lên...

Vốn đang buồn nôn, nhưng từ trưa ngày hôm qua đã không ăn uống gì nên dạ dày dường như trống rỗng, khiến cho Khải Nhạc căn bản chẳng thể nôn ra được thứ gì, chỉ có một chút gan dịch tiến vào khoang miệng, vì cảm nhận được vị đắng chất làm cậu cau chặt lông mày.

Cậu biết rõ, tối hôm qua mặc dù không phải do chính mình tự nguyện, nhưng cũng không tính là cưỡng bạo, đến cuối cùng chính cậu thậm chí còn có chút thẩm luân, hết lần này tới lần khác bản thân lại còn bị mê mẩn... Khiến cho cậu cảm thấy khinh thường chính mình.

“Khải, em có chỗ nào không thoải mái sao?” Nhìn sắc mặt Khải Nhạc xanh xao, Oropesa Seth lo lắng hỏi, bàn tay lớn cũng chụp lên trán của cậu.

Khóe miệng Khải Nhạc miễn cưỡng cười một cái, giọng nói trầm thấp nói “Không có... Chỉ là có chút mệt.”

“Khải! Thực xin lỗi, tối hôm qua ta hơi quá đáng, ta thật sự là nhịn không được, cho nên mới... Thực xin lỗi!” Oropesa Seth khẽ vuốt khuôn mặt có vẻ hơi buồn ngủ của Khải Nhạc, áy náy nói.

Khải Nhạc tiếp xúc đến đôi mắt thâm thúy nhu tình của Oropesa Seth, ánh mắt ma mị kia khiến cậu có cảm giác như cả linh hồn đều bị trút sạch.

Trong tích tắc, đáy lòng Khải Nhạc có một cảm giác bối rối lướt qua, từ trước đến giờ cậu chưa từng trải qua cảm giác này, cậu không biết làm sao mà nên rũ tâm mắt xuống né tránh ánh mắt Oropesa Seth.

“Khải! Sao em không nói gì? Là đang giận ta sao?” Oropesa Seth cẩn thận từng li từng tí hỏi, cẩn thận quan sát Khải Nhạc, sợ mình nói sai cái gì làm cho cậu giận.

Tối hôm qua cả thể xác lẫn tinh thần đều thỏa mãn, Oropesa Seth cảm giác tình yêu của mình đối với Khải Nhạc tựa hồ nhiều hơn một chút, muốn che chở cho cậu nhiều hơn, tâm tình của hắn tràn ngập giống tổ, thần kinh tràn ngập ý nghĩ – yêu thương giống như sắp tuôn ra khỏi lồng ngực.

“Hả?” Vì trong lòng có chút phân tâm, Khải Nhạc nhất thời không nghe được lời Oropesa Seth.

Phát giác được Khải Nhạc không để ý những lời hắn hỏi, trong nội tâm Oropesa Seth càng thêm lo lắng, hắn một tay kéo Khải Nhạc vào trong ngực, yêu thương mà ôm lấy, đầu ghé vào tai cậu dồn dập nói “Khải! Em không đổi ý mà đúng không? Em nói yêu ta là thật đúng không? Trong lòng ta không biết vì sao lại

có một cảm giác rất sợ, mặc dù hiện tại ta đang ôm em trong lòng ngực nhưng loại cảm giác sợ hãi kia vẫn rất mãnh liệt.”

“ ... ”

38. Chương 37

Khải Nhạc để mặc cho Oropesa Seth cường ngạnh ôm lấy, hấn siết chặt cậu vào lòng ngực, khiến cho cậu vì có chút đau mà thanh tỉnh.

Đầu óc cậu trống rỗng, mắt hướng nhìn bức họa được vẽ tinh mỹ trên trần nhà, không cách nào hiểu được Oropesa Seth đang nghĩ cái gì. Tại sao người hấn yêu không phải một ai khác mà lại là cậu? Tại sao cậu lại một mực trốn tránh tình yêu này của hấn?

“Khải, Em không muốn nói chuyện với ta sao?” Vì không nghe cậu trả lời, Oropesa Seth có chút bối rối.

Khải Nhạc gạt bỏ những suy nghĩ lung tung của mình, quyết định trung thành với kế hoạch lúc đầu, đã đi tới bước này, cậu cũng không thể thay đổi được kế hoạch, đối với cậu bất luận có chuyện gì xảy ra cũng không thể thay đổi quyết định của mình được nữa, mặc kệ con đường này là đúng hay sai, cậu nhất định phải rời khỏi đây. Mặc kệ ai nói cậu cố chấp cũng được, ngu xuẩn hoặc là hồ đồ cũng được, đây lòng của cậu ngoại trừ muốn thoát khỏi đây thì chẳng còn gì cả.

“Tôi không có tức giận, cũng không hối hận, tất cả đều là tôi tự nguyện.”

Khải Nhạc nhu hòa nói, nhưng trong nội tâm suy nghĩ hoàn toàn trái ngược với lời nói, đầu càng tiến sát cổ Oropesa Seth.

Lời nói của Khải Nhạc giống như một viên thuốc an thần khiến Oropesa Seth không một chút nghi ngờ nào, tâm của Oropesa Seth cũng vì vậy lại vung lên từng đợt từng đợt rung động.

Cánh tay Oropesa Seth chậm rãi buông Khải Nhạc ra, nâng gáy của cậu lên, ngón tay xuyên qua những sợi tóc mềm mại, đôi mắt thâm thúy nóng bỏng nhìn cậu, không một từ ngữ nào có thể hình dung được tình yêu của hấn hiện tại.

“Khải! Nói em yêu ta lần nữa đi.” Giọng Oropesa Seth khàn khàn nói với cậu.

Khải Nhạc nghiêng nhìn ánh mắt nóng bỏng của Oropesa Seth, cười yếu ớt nói “Tôi yêu anh!”

“Nói lại lần nữa.”

“Tôi yêu...ừm...”

Không đợi Khải Nhạc nói xong, Oropesa Seth đã dùng tốc độ sét đánh đem môi của mình áp vào môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, đưa vào khoang miệng non mềm.

Nụ hôn cấp tốc bá đạo, Khải Nhạc ngay cả cơ hội thở cũng không có, toàn bộ quy trình chỉ có Oropesa Seth chủ động, hôn đến lồng ngực cậu như lửa đốt và bị trút hết không khí khiến cho cậu khó chịu, trực giác nghĩ muốn phản kháng.

“Khải! Ta cũng vậy, cũng yêu em!”

Oropesa Seth ma sát đôi môi Khải Nhạc, khàn khàn nỉ non. Hắn buông tha cánh môi đã sưng đỏ của cậu, bắt đầu một đường hôn khác, hắn hôn lên tai và cổ của cậu.

Khải Nhạc muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện giữa đùi có một vật cứng, da gà chậm rãi dựng lên, cậu không tự nhiên mà giật giật, muốn tránh đi, một lần nữa cậu cảm thấy sợ.

“Khải, đừng nhúc nhích!”

Hai đầu lông mày Oropesa Seth xẹt qua một thần sắc thống khổ, áp lực nói “Để cho ta như vậy vượt ve em, nếu không ta sợ mình nhịn không được lại muốn em.”

Cho dù hắn đang muốn Khải Nhạc sắp điên rồi, nhưng nghĩ đến tối hôm qua hắn đã không cố gắng tiết chế, nhìn thần sắc Khải Nhạc đã mệt mỏi, thật sự nhìn cậu như vậy hắn cảm thấy không đành lòng, cho nên hắn đành cực lực ngăn chặn dục vọng hiện tại của mình lại.

Xem ra cũng nên đi tắm rửa rồi, có thể tắm rửa sẽ giúp hắn dập tắt cơn dục hỏa đang hùng hực trong cơ thể.

Thật không dám tưởng tượng, hắn chỉ cần nhìn Khải Nhạc thì dục vọng sẽ xuất hiện, chẳng lẽ hắn vẫn còn chưa thỏa mãn sao? Oropesa Seth cười khổ.

Trán của hắn nhẹ nhàng tiến gần trán Khải Nhạc, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt cậu, Khải Nhạc khó khăn cử động, có chút quay đầu tránh Oropesa Seth, những lúc hắn như thế này đều khiến cho cậu không được tự nhiên.

Thân cùng là nam nhân, tại sao chính mình sao lại vô lực, bị một nam nhân khác ôm hôn như thế mà không có bất kỳ quyền và khả năng chống cự nào.

Khải Nhạc nhìn xung quanh phòng ngủ hoa lệ, nhàn nhạt nở nụ cười, mang theo năm phần lạnh lùng cùng năm phần châm chọc bản thân...

39. Chương 38

Thật lâu.

Lâu đến nỗi cậu cảm giác mình sẽ bị Oropesa Seth ôm đến da thịt đều mất đi cảm giác.

“Khải! Ta có một vật cho em.”

Oropesa Seth tựa hồ nghĩ cái gì đó, cuối cùng buông lỏng hai tay đang ôm Khải Nhạc ra, từ cái gối bên cạnh lấy ra một vật thể màu vàng, đưa tới trước mặt Khải Nhạc.

Vật kia là một sợi dây chuyền bằng vàng, mặt dây được đúc thành hình con bọ, được mắc vào sợi dây da màu đen, con bọ màu vàng lấp lánh lác lư trước mặt Khải Nhạc.

“Em biết đây là gì không?” Oropesa Seth tràn ngập vui vẻ hỏi cậu.

Khải Nhạc ngẩn người nhìn đồ trang sức tinh xảo bằng vàng trước mắt, lại nhìn Oropesa Seth đang mỉm cười, kinh ngạc lắc đầu, không trả lời.

Kỳ thật, Khải Nhạc rất am hiểu Ai Cập, cậu sao có khả năng không biết sợi dây trước mắt là cái gì cơ chứ? Đồng thời cậu cũng biết Oropesa Seth đưa vật này cho cậu là có dụng ý gì, chỉ là cậu không muốn nói mà thôi.

Con bọ này mọi người thường gọi là bọ hung. Ở Ai Cập, hình ảnh bọ hung được sử dụng rất nhiều, bích hoạ có, điêu khắc có, thậm chí phụ nữ đeo trang sức trên mặt dây chuyền cũng có hình bọ hung. Bởi vì người Ai Cập nghĩ rằng bọ hung giống như một mô hình địa cầu thu nhỏ, bọ hung động cũng giống như bầu trời động, cho nên bọn họ cho rằng con bọ cánh cứng này là truyền nhân của thần thánh, gọi nó là ‘Thần thánh bọ cánh cứng’.

Ở Ai Cập cổ mọi người đều có ý nghĩ rằng bọ hung mỗi ngày đều đón luồng sáng đầu tiên của mặt trời phía đông mới từ trong đất chui lên, nó là chính là Thái Dương thần hóa thân, đại diện cho linh hồn, biểu tượng của sự sống. Cho nên người Ai Cập cổ đem bọ hung làm bùa hộ mệnh. Bọn họ cho rằng, đeo nó lên, có thể được thần phù hộ, có được khỏe mạnh, vận may, xua đuổi tà ác, đau khổ và các loại tật bệnh khác.

Người dân ở Ai Cập cổ trước khi chết, đều muốn đeo vật có hình bọ hung lên người xem như là bùa hộ mệnh. Ở thế kỷ hai mươi mốt, trong nhiều ngôi nhà của thành phố Cairo, mỗi một nhà đều trưng bày nhiều đồ trang trí, trong những vật trang trí đó không ít vật có hình bọ hung.

Mặc dù ở Ai Cập cổ có đến 275 loại bùa hộ mệnh, thần bọ cánh cứng chỉ là một trong số đó, nhưng điều đặc biệt là, bởi vì nó hấp thụ lấy luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên, thể hiện tánh mạng lộng lẫy, là biểu tượng của sức sáng tạo. Thậm chí có người xem nó là biểu tượng của tình yêu, chỉ cần tặng nó cho người mình

yêu thương, có thể cùng người ấy sống đến đầu bạc răng long, vĩnh viễn không chia lìa.

Đã từng có một vị nhà văn Ai Cập viết như thế này “Thánh bọ cánh cứng nâng lên ánh sáng mặt trời chói lọi, chiếu rọi nơi cung điện vàng son lộng lẫy giữa sa mạc, chiếu rọi sinh mệnh quyền trượng Pharaoh thánh nhật, chúng cũng mang đến một hạnh phúc bền vững.”

Oropesa tưởng Khải Nhạc không biết thật, sủng nịnh hôn lên trán của cậu một cái, sau đó đem sợi dây chuyền trên tay đeo vào cổ của cậu, ghé vào tai cậu dịu dàng nói “Đây là bọ hung, chúng được coi là Thái Dương thần hóa thân, là bùa hộ mệnh của mọi thần dân Ai Cập, nó sẽ phù hộ em khỏe mạnh, mang đến vận may, và quan trọng nhất... Ta hi vọng nó có thể phù hộ cho chúng ta vĩnh viễn không chia lìa.”

“Khải! Em có thích không?”

Khải Nhạc thất thần sờ sờ vật trên cổ, đây là lần đầu tiên trong đời cậu nhận được một món quà, mặc dù đây cơ hồ là bị ép buộc, mặc dù bản thân không nguyện ý nhận, nhưng mà trong lòng có một dòng nước ấm áp đang chậm rãi chảy vào, từ ngực truyền đến toàn thân, bất tri bất giác Khải Nhạc nhẹ gật đầu.

Mặc dù chỉ là một cái gật đầu hồi hợt, lại khiến cho Oropesa Seth tột đỉnh vui sướng.

“Thật tốt quá, em thích là tốt rồi, vốn ngày hôm qua định đưa cho em, nhưng mà... không có cơ hội.”

Vừa nghĩ tới hôm qua trời xé chiều đã xảy ra đủ chuyện, Oropesa Seth ngỡ khí có chút không được tự nhiên, nhưng mà vì được Khải Nhạc đồng ý nhận quà, khiến cho hân hưng phấn dị thường, bởi vì đây chính là lần đầu tiên trong đời hắn tặng quà cho người khác, hơn nữa còn là người mình thương yêu nhất.

Hắn nghĩ Khải Nhạc đồng ý nhận quà chính là nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn không chia lìa...

40. Chương 39

Oropesa Seth cảm thấy rất vui vẻ, nhện không được lại xoa xoa khuôn mặt Khải Nhạc, nhưng lần này không cẩn thận khiến cho chiếc nhẫn Lluç chỉ nhẫn chạm phải mặt Khải Nhạc.

“A...” Khải Nhạc rên lên một tiếng trầm thấp, theo trực giác nghiêng đầu qua chỗ khác.

“Xảy ra chuyện gì? Khải!” Tay Oropesa Seth dừng ở bên cạnh khuôn mặt Khải Nhạc, vẻ mặt lo lắng nhìn gương mặt Khải Nhạc.

Khải Nhạc chỉ là lắc đầu, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đưa tay nắm chặt bàn tay cực đại đang gần sát khuôn mặt kéo đến trước mắt mình, trong đầu nghĩ suy nghĩ điều gì đó mà nhìn chăm chăm lên ngón

tay đeo chiếc nhẫn Lluç chi nhẫn của Oropesa Seth.

“Khải?”

Vì hành động bất ngờ của Khải Nhạc làm cho Oropesa Seth cảm thấy hưng phấn đồng thời cũng làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc.

Ánh mắt Khải Nhạc dừng lại trên chiếc nhẫn, nỗi lòng lại nghĩ đến điều xa xăm. Hết thấy tất cả mọi chuyện xảy ra, nguyên nhân tựa hồ cũng là vì cái thứ này, chiếc nhẫn này có tên là Lluç chi nhẫn, nó đến cùng là có ma lực thần kì gì?

Còn Tác Baker, tại sao mấy hôm nay không nhìn thấy y, y đã đi đâu rồi? Không có y, cậu căn bản không biết cách để trở về!

Tại sao mấy hôm nay không thấy tăm hơi của y đâu? Mặc dù hiện tại không biết Tác Baker có ý đồ gì, nhưng lại không thể không dựa vào sự trợ giúp của y.

Cậu cảm thấy buồn cười cho bản thân, cảm giác mình tựa như một thằng ngốc, ngu muội để mặc cho kẻ khác điều khiển.

“Khải? Suy nghĩ cái gì?” Oropesa Seth nắm chặt tay Khải Nhạc thăm dò.

Cảm giác được trên tay có lực đạo, Khải Nhạc cuối cùng hồi thần lại, trong lúc lơ đãng thốt ra “Không có gì, tôi chỉ là đang nghĩ tại sao dạo này không thấy Tác Baker?”

Nghe vậy, Oropesa Seth có chút giật mình, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ điềm tĩnh, lập tức trầm giọng mà hỏi.

“Em tìm y làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi.”

Khải Nhạc nhìn được biểu cảm của Oropesa Seth, cảm thấy có chút kì lạ, quan sát ánh mắt của hắn, giống như đang che giấu điều gì đó.

“Thật sự chỉ như vậy thôi sao?”

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, Khải Nhạc đã từng hỏi thị vệ và thị nữ tình hình của Tác Baker, chỉ là nhận được một câu trả lời duy nhất là “”Không biết”. Điều này không khỏi làm cho cậu cảm thấy khó hiểu.

Xem ra muốn biết được hành tung của Tác Baker, chỉ có thể hỏi Oropesa Seth mới biết được, nhưng những ngày qua với sự quan sát của cậu, cậu phát hiện Oropesa Seth đối với Tác Baker tựa hồ có phần “mẫn cảm”. Mặc dù không biết nguyên nhân ở chỗ nào.

Nhìn khuôn mặt hồ nghi của Oropesa Seth càng lúc càng tối đi, trực giác Khải Nhạc cũng biết được câu trả lời, cho dù hắn nói cho cậu biết, ai có thể cam đoan lời hắn nói là thật?

Trải qua một hồi trầm ngâm, Khải Nhạc quyết định không cần nóng vội, vì muốn gạt đi sự nghi ngờ của Oropesa Seth nên cậu không thể không nói dối, cậu vốn nói dối rất vụng về nên có chút lo sợ.

“Thật sự, không có gì quan trọng, tôi chỉ muốn cảm ơn y.”

“Cảm ơn hắn?” Oropesa Seth khó hiểu cau mày hỏi.

“Đúng vậy! Nếu như không có hắn, chúng ta... Cũng không thể có cơ hội gặp nhau, càng không có khả năng yêu nhau không phải sao?”

Khải Nhạc giả vờ ngượng ngừng cúi đầu xuống, mang theo ngọt ngào từ miệng thốt ra, nhưng trong lòng lại nghĩ nếu như không có y, cậu làm sao để trở về đây.

Có lẽ tình yêu thật sự sẽ làm cho con người mù quáng, Oropesa Seth chẳng những không nghi ngờ Khải Nhạc khi cậu đang vụng về nói dối, ngược lại bởi vì trong lời nói thẹn thùng kia đã khiến hắn hạnh phúc khôn xiết, nhin không được lại đem cậu kéo vào lòng ngực, lẩm bẩm nói:

“Khải!Ta thật sự rất yêu em.”

Khải Nhạc tùy ý để Oropesa Seth vuốt ve, một hồi cảm giác mỗi một không tự giác mà dâng lên, không thể ngờ rằng gạt người là một việc một mỗi như thế, đôi mắt cũng nhin không được nữa mà áp xuống, mắng tối đen che tầm nhìn, từ từ mà thiếp đi...

41. Chương 40

Đây là nơi nào? Khung cảnh thật huyền ảo, thật đẹp...

Cảm giác cũng thật quen thuộc...

Đột nhiên xung quanh biến thành một mảnh đen kịt, bỗng chốc khung cảnh xuất hiện vô số ngôi sao lấp loè ánh sáng, ở trước mắt nhấp nháy rồi trôi đi, giống như những viên ngọc trai cứ di chuyển không có điểm dừng.

Khải Nhạc có cảm giác hình như mình đang ở trong vũ trụ, cậu cảm nhận được thân thể đang dần mất đi tất cả trọng lực mà bay lên không, dưới chân ngoại trừ một mảng đen thì không có bất kỳ thứ gì cả.

Bốn phía yên tĩnh cơ hồ không nghe được bất kì tiếng động gì, bầu không khí tựa hồ cũng dừng chuyển động, cậu đưa tay muốn bắt lấy một vì sao sáng ngời ở trước mắt, rõ ràng cậu đã nắm chặt trong tay nhưng khi mở tay ra thì lại rỗng tuếch, cậu thử đi thử lại nhiều lần, nhưng vẫn phí công.

Cậu không biết mình tại sao muốn nắm lấy ngôi sao kia, chỉ là hai tay vô thức ở trên không trung vung lay.

“Ngài làm như thế vô dụng thôi, Khải Nhạc!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên giữa không trung huyền ảo, có vẻ dị thường và quý dị.

“Là ai? Ai đang nói chuyện với tôi?” Ai vừa gọi tên cậu, Khải Nhạc nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy bất kì bóng người nào.

“Không cần thôi thúc, tôi liền đến trước mặt ngài.”

Khải Nhạc nghe theo lời nói nhìn thẳng về phía trước, nhưng lại không thấy điều gì lạ thường, đang vừa muốn mở miệng, đột nhiên một màn trắng xóa lóe lên làm cho cậu cảm thấy kinh ngạc.

Giữa không trung mơ hồ hiện lên một bóng người, càng lúc càng rõ rệt, càng lúc càng chân thật, cậu thấy được người kia mặc áo choàng màu đen, cơ hồ cùng cái không gian này hòa thành một thể, mũ rộng thùng thình che hơn phân nửa khuôn mặt, hai tay giao nhau trước ngực, u nhả bay trên không rồi đáp xuống trước mặt cậu, bộ dáng thật điều luyện.

Đây là... Tác Baker, Khải Nhạc trừng lớn hai mắt không thể tin được, vội vàng thốt ra “Tác Baker? Những ngày qua anh đã đi đâu vậy hả? Còn ở đây là đâu?” Khải Nhạc lại nhìn xung quanh.

Không ngờ rằng Khải Nhạc sẽ lại hỏi như thế này, thân thể Tác Baker nao nao lập tức che miệng thấp giọng cười ra tiếng, trả lời “Ha ha... Khải Hoàn Tư đại nhân, không phải câu hỏi đầu tiên của ngài nên hỏi tôi là làm cách nào mới có thể giúp ngài trở về sao?”

Khải Nhạc cũng không phủ nhận, nói thẳng “Thật sự trong đầu tôi lúc nào cũng có câu hỏi này, nhưng tôi cũng tò mò anh đã đi đâu, bởi vì tất cả mọi người đều không nói cho tôi biết tung tích của anh.”

“Ai! Ngài thật đúng là thẳng thắn đấy! Hừm. Thử hỏi, không có mệnh lệnh của Oropesa Seth thì có ai dám nói cho ngài biết chứ? Huống chi bọn hần làm sao biết được hành tung của một kẻ tội phạm như tôi?” Tiếng Tác Baker không lớn không nhỏ nói, giọng điệu tự nhiên giống như đang đàm luận về thời tiết, trong giọng nói vẫn bí mật mang theo vui vẻ.

“Anh nói cái gì vậy? Tội phạm?” Khải Nhạc không thể tin nổi mà trừng lớn mắt cả kinh kêu lên.

“Ha ha... Khải Hoàn Tư đại nhân, phản ứng của ngài hơi quá kích động rồi đó! Cho dù tôi là tội phạm, ngài cũng không cần phải kinh ngạc như thế chứ?” Bộ dáng Tác Baker vẫn vui vẻ đáp lại, giống như chuyện không liên quan gì đến y vậy.

Khải Nhạc thu hồi ngạc nhiên, sững sờ nói: “Anh nói anh là tội phạm? Chuyện này là thế nào? Anh không phải là Đại Tế Ti của Ai Cập sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngài hỏi cùng lúc nhiều như vậy, muốn tôi trả lời cái nào trước đây?” Tác Baker lại trêu đùa.

Không thể không thừa nhận, Tác Baker làm cho người ta cảm giác thật quý dị và thần bí, những chuyện mà y làm tưởng chừng như đều có mục đích cùng âm mưu gì đó.

Nhưng mà, đột nhiên y biến thành tội phạm như vậy, Khải Nhạc thật sự không thể tin được, dù sao y cũng là một người khôn khéo, ở Ai Cập địa vị lại cao như vậy, sao có khả năng trong thời gian ngắn liền biến thành tội phạm được cơ chứ? Nếu như đây là thật vậy là vì nguyên nhân gì đã khiến cho y đột nhiên biến thành tội phạm? Còn về nơi này, nơi huyền bí thực thực ảo ảo này là ở đâu? Tại sao y lại đưa cậu tới đây?...

Vô số nghi vấn xông vào trong đầu Khải Nhạc, hỗn loạn không chịu nổi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy?

42. Chương 41

Đầu óc của Khải Nhạc có một lúc một hỗn loạn, cảnh vật xung quanh tựa hồ cũng xuất hiện một chút biến hóa, trở nên có chút vụn vặt và mơ hồ hơn.

“Khải Hoàn Tư đại nhân, hiện tại chúng ta đang ở trong mộng của ngài, tâm tình của ngài sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cảnh vật trong mơ, cho nên xin ngài hãy tỉnh táo lại, tôi sẽ trả lời tất cả thắc mắc của ngài.” Tác Baker bình tĩnh nhắc nhở mà không nhìn khung cảnh xung quanh đang thay đổi thế nào.

Có lẽ là lời nói của Tác Baker đã phát huy tác dụng, dần dần, xung quanh hồi phục cảnh tượng như ban đầu.

“Trong mộng? Anh nói là anh đang ở trong mộng của tôi?” Khải Nhạc nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy.”

Cậu sớm đã nhận ra đây không phải là thế giới thật, nguyên lai là cảnh trong mơ của mình, khó trách có một loại cảm giác quen thuộc như vậy.

“Tác Baker, anh rốt cuộc là người như thế nào?” Nếu như đây cảnh trong mơ của cậu, Tác Baker tại sao có thể dễ dàng xuất hiện trong giấc mộng của cậu như vậy được? Khải Nhạc cố gắng động não để tìm được mấu chốt.

“Tôi? Tôi là người thế nào ấy à? Ha ha... Ha ha ha...” Tác Baker đột nhiên điên cuồng cười thành tiếng, nhưng mà, cho dù y đang cười cậu vẫn nghe được trong tiếng cười của y xuất hiện một chút thê lương nào đó, phẳng phất vô hạn sâu bi.

“Tác Baker? Anh có sao không?” Khải Nhạc dè chừng mở miệng.

“Ha ha... Không có việc gì, tôi làm sao có thể có chuyện gì được chứ.”

Tác Baker cười khê phủ nhận, sau đó đột nhiên thì thào lẩm bẩm:

“Tại sao tất cả mọi người từ trước đến nay đều hỏi tôi điều này? Tôi là ai? Là người thế nào? Cho tới bây giờ... Tôi cũng không biết mình là ai, là người thế nào nữa.”

“Tác... Tác Baker, anh có phải rất khổ sở không? Tôi tin anh nhất định có rất nhiều điều đau khổ nhưng không thể nói ra cùng ai.”

Không biết tại sao, Khải Nhạc đột nhiên cảm thấy vẻ bên ngoài kiên cường của Tác Baker là khôn khéo che giấu cảm xúc thật của y, thật ra y là một người rất cô độc và trầm tịch.

Nghe vậy, Tác Baker không trả lời, chỉ yên lặng đứng đó, cứ như vậy đứng rất lâu, tốc độ di chuyển của ngôi sao bên cạnh y tựa hồ cũng trở nên chậm lại mang vẻ dị thường quỷ dị.

“Tác Baker? Anh...” Khải Nhạc thấy thế liền có chút hoảng hốt, định nói gì đó với y.

“Ha ha ha ha... Khải Hoàn Tư vĩ đại của tôi, ngài đúng là người có một tấm lòng lương thiện! Ngài ngay cả bản thân còn bảo vệ chưa xong mà còn nghĩ đến người khác, hơn nữa ngài còn chưa rõ người đó là địch hay là bạn, thật đúng là làm tôi cảm thấy bội phục!” Không đợi Khải Nhạc nói xong, Tác Baker đột nhiên lên tiếng sau đó lại điên cuồng cười lớn, trong lời nói có năm phần cảm phục, có năm phần trào phúng.

Khải Nhạc chưa từng thấy Tác Baker mất đi không chế như thế này, mặc dù y có lúc nói chuyện chua ngoa, nhưng chưa từng dùng khẩu khí châm chọc như thế nói chuyện với cậu, chẳng lẽ là cậu đã nói sai cái gì động chạm đến nỗi lòng của Tác Baker sao?

“Thực xin lỗi!” Mặc dù không cần phải xin lỗi, nhưng mà Khải Nhạc cảm thấy ở Tác Baker có điều gì đó dị thường ẩn chứa nhiều bi thương, khiến cậu kim lòng không được nói ra lời xin lỗi.

“Ngài không có cái gì phải xin lỗi tôi cả, người nên nói lời xin lỗi chính là tôi này.” Khải Nhạc chân thành

áy náy lại đổi Tác Baker không một chút cảm kích chỉ hừ lạnh, lại lạnh lùng nói:

“Được rồi, thu hồi sự thương hại của ngài đi, những lời nói đó đối với tôi đều vô dụng. Chẳng lẽ ngài không muốn biết cách trở về sao?”

“Tôi dĩ nhiên muốn.”

Ngày trước cậu đều cầu xin Tác Baker nói cho cậu biết cách để trở về, còn y sẽ không chủ động nhắc tới, vừa nghĩ tới có thể trở về, Khải Nhạc không một chút do dự đáp.

“Nghe ngài nói như thế, tôi đột nhiên cảm thấy đau lòng thay Oropesa Seth, hẳn yêu ngài như vậy chẳng lẽ cũng chưa đủ để lấy một chút cảm động từ ngài sao? Ngài vẫn nhanh chóng muốn rời khỏi hẳn như vậy à?” Âm thanh Tác Baker thấp thẳm xen lẫn giọng điệu trào phúng, đặc biệt lạnh lùng.

Trong lời nói Tác Baker phẳng phất cho Khải Nhạc một đòn cảnh cáo, trong đầu bỗng chốc trống rỗng, cậu ghen lời quan sát sắc mặt của Tác Baker.

Cậu vẫn nghĩ là quan hệ của mình và Oropesa Seth sẽ không một ai biết. Vốn định dùng tư tưởng lừa mình dối người, không nghĩ tới tất cả mọi người đều đã biết được chuyện, làm cho cậu khó có thể tiếp nhận được, có lẽ cậu chính là một kẻ nhát gan!

Khải Nhạc muốn trả lời..., nhưng kết quả khi vừa định mở miệng thì những lời muốn nói liền bị nuốt ngược vào trong.

43. Chương 42

“Có phải ngài rất bất ngờ tại sao tôi biết đúng không?”

Tác Baker tựa hồ lúc nào cũng có thể đoán được trong nội tâm Khải Nhạc suy nghĩ cái gì hay chuẩn bị nói cái gì.

Khải Nhạc bị nói trúng, cũng chỉ có thể sững sờ gật đầu.

“Kỳ thật chuyện này và chuyện tôi trở thành tội phạm có liên quan với nhau.”

Khải Nhạc đứng hình nhìn y, Tác Baker có vẻ nhẹ nhõm khi nói ra điều này, trong lời nói mang theo một chút vui vẻ, điềm nhiên nhìn cậu.

“Sao cơ?”

Lời của Tác Baker khiến cho Khải Nhạc càng nghe càng khó hiểu, căn bản là cậu không thể hiểu được y muốn nói gì.

“Ngài vẫn không hiểu, vậy tôi sẽ giải thích cho ngài nghe!”

Tác Baker chậm rãi đưa tay bắt lấy một ngôi sao bên cạnh y, bàn tay lơ đãng vuốt vuốt, tâm tình dường như tốt hơn.

“Kỳ thật chuyện này cũng rất đơn giản, là tôi đưa ngài tới Ai Cập cổ này, tuy nhiên ban đầu chỉ xuất phát từ mục đích cầu mưa, nhưng tôi lại không nghĩ tới Pharaoh Oropesa Seth vĩ đại của chúng tôi lại yêu ngài, thậm chí yêu đến mức điên cuồng như vậy. Vì muốn ngài vĩnh viễn ở lại đây, hắn đương nhiên sẽ diệt trừ tôi, như vậy ngài mới không biết cách để trở về được!”

“Hắn... Vì tôi? Anh...”

Khải Nhạc ngẹn lời trừng lớn mắt, ngược lại với sự nhàn nhã của Tác Baker, nói năng cũng trở nên lộn xộn.

“Ha ha... Đúng vậy! Hắn phán tôi là gian tế phản quốc, mọi góc ngách đều phái người truy sát tôi, tôi không lo trốn không lẽ đợi bị giết sao? Ngài nói xem có đúng không?” Tác Baker khẽ cười, trêu chọc cậu.

Khải Nhạc không nghĩ tới Tác Baker gặp phải chuyện như vậy lại có phản ứng thế này, càng không tưởng tượng được Oropesa Seth vì cậu mà đem một người luôn bên cạnh trợ giúp hắn biến thành tội phạm sắp phải xử tử, đây rốt cuộc là loại tình cảm gì? Nếu như nói đây là yêu..., điều này cũng không tránh khỏi đáng sợ.

Oropesa Seth vì cậu làm ra nhiều chuyện điên cuồng như vậy, cậu thật sự không thể tưởng tượng được, nghĩ đến thôi cũng đã khiến cho cậu run mình.

Hiện tại trong đầu Khải Nhạc chỉ có một ý nghĩ duy nhất là mau rời khỏi đây, cậu tình nguyện biến thành một con đà điểu cũng được, chỉ cần có thể ngay lúc này rời đi thôi, những chuyện xảy ra tại đây, có thể coi như tất cả chưa từng xảy ra...

“Tác Baker, van cầu anh nói cho tôi biết cách để trở về đi được không? Xin anh đó!”

Khải Nhạc vội vàng xông lên trước, nghĩ sẽ nắm được Tác Baker, nhưng lại chụp vào một khoảng không, xuyên qua cơ thể Tác Baker.

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Đây chỉ là giấc mơ, cho nên sao tôi có thể là người thật được chứ?”

Tác Baker quay người, nhìn về mặt kính ngạc có chút sững sờ của Khải Nhạc.

Khải Nhạc nắm chặt hai tay, hận sự bất lực của chính mình, cậu biết mình căn bản chỉ là một con rối trong tay Tác Baker, vô lực giãy, cũng không thể biết được bước tiếp theo của y, chỉ đành bị vắt mũi dắt đi.

“Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy hả?” Khải Nhạc chán nản nói.

“Vấn đề này chưa tới thời điểm để ngài biết, đợi thời cơ đến, không cần tôi nói, ngài tự nhiên sẽ biết mà thôi.”

Tác Baker ôn hòa tiếp tục vuốt vuốt lấy ngôi sao trong tay.

“Tại sao lần nào anh cũng nói như thế? Ở trước mặt anh, tôi giống như một thằng khờ bị anh đùa bỡn, cho dù tôi không biết anh đang có âm mưu gì, nhưng tôi không muốn nghe những câu trả lời như vậy nữa, tôi muốn biết cách trở về! Tôi phải về!”

Khải Nhạc trở nên mất kiên nhẫn với Tác Baker, như một tên tâm thần cuồng loạn quát lên, thần sắc cuồng loạn tới cực điểm, cứ thế vị trí không gian của họ bắt đầu mơ hồ, vặn vẹo, chấn động, biến dạng...

Có lẽ là bị sự cuồng loạn của Khải Nhạc nên có chút chấn động, Tác Baker nhìn quanh bốn phía, cuối cùng thở dài nói:

“Xem ra ngài sắp tỉnh dậy rồi, cảnh trong mơ cũng không trụ lại được bao lâu nữa. Như vậy đi! Tôi và ngài cùng thực hiện một giao dịch, chỉ cần ngài có thể trong ba tháng từ Hạ Ai Cập này đến Thượng Ai Cập tìm được tôi, tôi nhất định ngay lập tức sẽ đưa ngài trở về, quyết không đổi ý. Nhưng mà, trong thời gian này, tôi không thể xuất hiện nữa, càng không thể giúp đỡ ngài, nên ba tháng này ngài hãy tự bảo trọng.”

“Được, tôi nhất định sẽ làm được!”

Mất Khải Nhạc đã trở nên đỏ hồng, kiên định nói, không phát hiện ra thân thể của cậu đang từ từ biến mất...

Nhìn Khải Nhạc ở trước mắt chậm rãi biến mất, Tác Baker khé miệng lộ ra một nụ cười nham hiểm, đôi môi mỏng khẽ mở nói:

“Mặc dù ngài cố gắng muốn chạy trốn và giãy dụa với vận mệnh như vậy, đáng tiếc... Đây chính là số mệnh của ngài, sao có khả năng dễ dàng muốn thay đổi liền thay đổi được? Mặc dù là điều ngu xuẩn, nhưng đối với ngài mà nói, có hi vọng còn hơn là không có hi vọng, không phải sao? Ha ha...”

Tay phải đột nhiên buông ngôi sao trong tay ra, ngôi sao lập tức vỡ ra thành hàng ngàn mảnh vỡ, Tác Baker nhẹ nhàng hất tay lên, những mảnh vỡ liền biến thành bột phấn lấp lánh, y quay người biến mất trong bóng đêm.

44. Chương 43

Hai tháng sau, Thượng sông Nile.

Sông Nile là con sông cái của Ai Cập, nó đem trọn Ai Cập phân cách thành Thượng Ai Cập và Hạ Ai Cập, Thượng Ai Cập bắt đầu từ Á Tư kéo dài đến phía nam Cairo, khu vực này chủ yếu là đất cằn cỗi, chỉ có dọc theo hai bờ sông là đồng ruộng hẹp nhưng kéo dài; phía nam Sông Nile là vùng châu thổ, hay còn gọi là Hạ Ai Cập, địa hình giống như hình cây quạt đang bung mở, kéo dài đến Địa Trung Hải, là khu vực có đất đai phì nhiêu. Sông Nile đúng là đã liên kết Thượng Ai Cập và Hạ Ai Cập, cũng chính là nơi cung cấp nguồn nước cho Ai Cập.

Ở Ai Cập cổ đại, không sử dụng khoa học kỹ thuật để khống chế sông Nile, vào mùa bão hàng năm làm cho nước sông dâng lên, trực tiếp tràn lan lên các cánh đồng, một năm tu sửa chưa xong thì bão lại đến, chồng chất một tầng đất dày. Bởi vì Ai Cập cơ hồ cả năm không có mưa, cư dân nuôi trồng hoàn toàn dựa vào nước sông.

(Rim: Đoạn trên mình chém:v)

Nguyệt Thiên chính trực tươi đẹp, ban ngày nhiệt độ mặc dù có hơi cao, nhưng vẫn thấy những chiếc thuyền Ai Cập tham quan trên Sông Nile, hưởng thụ từng đợt gió mát nhẹ nhẹ, lại có thêm một cảnh quan phong tình.

Hơn mười chiếc thuyền cực lớn trên mặt Sông Nile xếp thành một đường thẳng, trên cao giơ lên một cánh buồm nhỏ biểu tượng hoàng thất, chậm rãi đi về phía trước.

Cách đội thuyền ước chừng 20m, những chiếc thuyền đánh cá nhỏ phải đổ lại để nhường đường, trên thuyền ngư dân chiêm ngưỡng đội thuyền hoàng gia từ xa, quả là một cảnh tượng đồ sộ, dưới ánh sáng, sông Nile trong như gương, trên mặt sông tạo thành một bức họa thiên nhiên tuyệt đẹp không sao tả xiết.

Không có gì phải nghi ngờ, trên con thuyền dẫn đầu xa hoa kia, đẹp mắt kia, chính là Oropesa Seth và Khải Nhạc đang ngồi trên đấy. Trên thuyền vật dụng đều đầy đủ hết, ghế nằm, rượu ngon, món ăn ngon, cùng với những màn biểu diễn đặc sắc của những vũ công xinh đẹp trên bụng đeo một dây lưng được gắn lục lạc bao quanh, kịch liệt đong đưa lấy phần hông, làm cho lục lạc đình đơ đình đơ reo lên.

Hết thấy tất cả những thứ này, đều là Oropesa Seth cố ý chuẩn bị cho Khải Nhạc, để làm cho cậu vui vẻ, đáng tiếc người trong cuộc tựa hồ cũng không quan tâm, bởi vì cậu giờ phút này chính là lòng không yên hướng mắt nhìn chăm chăm bờ sông, mặt thì không cảm xúc, nhìn không ra bất luận tâm tư gì.

Mà ngay cả người ngồi bên cạnh cậu, chỉ cách nhau một cái chiếc bàn trà nhỏ, Oropesa Seth đã lặng lẽ hạ lệnh cho tất cả hạ nhân trong khoang thuyền lui xuống, cậu cũng không hề phát hiện.

“Khải? Khải?”

Oropesa Seth gọi liền vài tiếng, Khải Nhạc đều không đáp lại.

Oropesa Seth bắt đắc dĩ lắc đầu, tự tay lột một quả bồ đào (quả nho) đưa tới bên môi Khải Nhạc, hi vọng có thể khiến cho cậu chú ý, không nghĩ tới Khải Nhạc chỉ há miệng đem quả bồ đào tươi nhiều nước nuốt vào tuy nhiên cũng không quên đem hạt bồ đào nhả ra, mà bàn tay Oropesa Seth đương nhiên đã trở thành “cái gạt tàn thuốc”.

(Rim: Cưng chiều quá sức tưởng tượng rồi:v)

Oropesa Seth sủng nịnh nhìn Khải Nhạc nuốt quả bồ đào, âm thầm cười khở. Từ hai tháng trước hắn và Khải Nhạc lưỡng tình tương duyệt đến nay, Khải Nhạc đối với hắn vẫn biểu hiện phi thường dịu dàng và ngoan ngoãn.

Đây vốn là điều hắn hi vọng nhất, thậm chí là tha thiết ước mơ nhất, nhưng mà, không biết vì nguyên nhân gì, những ngày gần đây hắn thỉnh thoảng sẽ lâm vào tâm tư xa xôi, có những suy nghĩ làm cho người ta cân nhắc không thể thấu, hắn cảm thấy càng tiếp xúc với cậu dường như càng xa cách.

Giống như hạnh phúc hiện tại đều là hư ảo khiến cho hắn cảm thấy một chút hoảng hốt, mặc dù khi hắn vương tay ra là có thể chạm vào Khải Nhạc, hắn lại cảm giác rằng một giây sau cậu liền biến mất trước mắt hắn.

Như là để chứng minh những suy nghĩ của hắn là sai Oropesa Seth đem chiếc bàn trà đang cách trở bọn hắn dời qua một bên, đem Khải Nhạc nhẹ nhàng kéo vào lòng ngực của mình, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim của cậu, hắn trấn tĩnh bản thân cậu là thật, không phải ảo ảnh.

Rõ ràng cậu đang ở trong lòng ngực của hắn, chẳng lẽ là hắn nghĩ nhiều sao? Hắn gần đây tự nhận bản thân mình là một người nhất gan, đụng một cái liền nghĩ đến việc đem giam Khải Nhạc lại, hắn hiện tại rất rối loạn, vì yêu khiến hắn suốt ngày nghĩ ngợi lung tung, hắn là yêu người này đến hết thuốc chữa rồi, còn cậu có yêu hắn như vậy không?

45. Chương 44

Rim: Oropesa Seth = Bội Tắt Seth, trong bản gốc Khải Nhạc gọi Oropesa Seth là Bội mình thấy cách gọi này dễ thương nên không sửa nhé.

Đột nhiên nhiệt độ thay đổi trở nên nóng hơn, thân thể giống như đang bị lửa đốt, lưng bị ôm sát vào người phía sau, Khải Nhạc muốn động thân tránh đi loại nhiệt độ khó chịu này thì phát hiện thân thể căn bản không cách nào chuyển động được, cậu có chút buồn bực, khuôn mặt Oropesa Seth ở trước mắt mỗi lúc một tiến gần.

“Bội... ưm...”

Khải Nhạc vừa muốn mở miệng, môi lại bị Oropesa Seth ngăn chặn lời nói chuẩn bị thốt ra.

Nụ hôn tới đột ngột, nhưng mang theo sự nhu hòa và hương vị ngọt ngào, lúc đầu Khải Nhạc nhẹ phản kháng dần dần bắt đầu đáp lại nụ hôn đầm mật, ngọt ngào này.

Cậu có tính thích ứng rất nhanh, cậu còn nhớ rõ loại cảm giác lần đầu tiên Oropesa Seth đụng chạm vào thân thể của cậu chính là cảm giác chán ghét, nhưng mà hiện tại, đã trải qua vô số lần tình ái giao hợp, cậu đã trở nên quen thuộc với loại tiếp xúc thân thể này rồi, cậu không cảm thấy chán ghét nữa, thậm chí đã không còn bất kỳ cảm giác gì hết, có lẽ là tâm đã chết lặng! Hay có lẽ do bản thân vẫn còn tồn tại dục vọng! Có đôi khi cậu còn có cảm giác hưởng thụ, mà loại thay đổi này của cậu đã khiến cho Oropesa Seth cao hứng!

Những ngày này, cậu cực lực sắm vai một tình nhân hoàn mỹ, vì chính là muốn tìm cơ hội khiến cho Oropesa Seth đối với cậu buông lỏng cảnh giác, mục đích này có thể nói là thành công rồi, Oropesa Seth không còn phải người giám sát cậu nữa, mặc cho cậu tự do đi lại toàn bộ cung điện.

Nhưng mà một khi rời khỏi hoàng cung, mỗi lần đều là do Oropesa Seth cùng đi bên cạnh, cũng có rất nhiều người hầu đi theo, khiến cho cậu căn bản không có cơ hội chạy thoát.

Khải Nhạc từng muốn đi qua sông Nile, nhưng mà sự thật chứng minh căn bản không thể thực hiện được, nguyên nhân có rất nhiều. Thứ nhất, cậu không biết bơi; thứ hai, Thượng Ai Cập cách nơi này khá xa, đi tàu cao tốc còn chậm. Huống chi cậu căn bản không có cơ hội một mình đi thuyền, Tác Baker thì quy định kỳ hạn chỉ ngắn ngủi một tháng, nếu như không nghĩ được phương pháp và tìm cơ hội rời đi, không biết đến khi nào mới có thể trở về.

Nghe nói hiện tại Thượng Ai Cập do anh của Oropesa Seth là Mông Nạp Hughes thống trị, mấy năm nay hai người bọn họ đối đầu với nhau, chính là muốn có thể thống trị Ai Cập, trở thành Pharaoh chính thức của Ai Cập.

Đáng tiếc cậu nhớ rõ, Ai Cập cổ Vương triều thứ tám ba năm nữa sẽ bị diệt vong tức trước công nguyên 2050 năm chính thức thống nhất cả nước, từ đó về sau Vương Triều Thebes thứ mười một thống trị toàn bộ Ai Cập.

Nói cách khác, hai người bọn họ không có một người nào có khả năng thống trị Ai Cập cả.

Nhưng cho dù là vậy cậu cũng không nói cho bất luận kẻ nào, dù sao sự thật vốn tàn khốc, lịch sử tàn khốc, còn hẳn có lẽ càng tàn khốc hơn!

“Khải! Em không chuyên tâm!”

Vừa hôn xong, phát giác được Khải Nhạc dường như đang ngây người, đột nhiên hắn không yên lòng, cẩn nhẹ vành tai xinh xắn của Khải Nhạc, giọng nói thấp thẳm giống như đàn vi-ô-lông ghé vào lỗ tai cậu nói.

“Ah !”

Một tiếng rên rỉ thấp gấp rút từ trong miệng Khải Nhạc tràn ra, vành tai chập choạng ngứa khiến cho cậu theo trực giác muốn trốn tránh, cũng lập tức lòi cậu trở lại từ những suy nghĩ ban nãy.

“Bội! Không phải như vậy!”

“Ha ha! Cuối cùng em cũng thanh tỉnh, xem ra chiêu này đối với em thật đúng là có tác dụng.”

Nhìn Khải Nhạc cuối cùng cũng hồi phục sức sống, Oropesa Seth trêu chọc hôn một đường lên cổ trắng nõn của Khải Nhạc.

“Bội! Trước tiên thả tôi ra đi, tôi có chuyện muốn nói.”

Khải Nhạc đẩy Oropesa Seth qua bên cạnh.

“Bỏ qua cho em cũng có thể, bất quá em phải nói cho ta biết nguyên nhân làm em không vui, hay là, em không thích lần du ngoạn này?”

Oropesa Seth tạm thời ngừng động tác hôn Khải Nhạc lại, đưa mắt nhìn khuôn mặt tuần tú có chút hồng của cậu, chờ đợi cậu trả lời.

46. Chương 45

Nếu như đổi lại là trước kia, bản thân cậu đối với lịch sử Ai Cập cổ là vô cùng si mê, có thể ngồi trên chiếc thuyền to này tham quan sông Nile, là điều mà Khải Nhạc tha thiết ước mơ nhất!

Ở thế kỷ hai mươi mốt, công nghệ chế tạo chiếc thuyền như thế này đã sớm thất truyền. Hình dạng của nó giống như một chiếc giày rơm khổng lồ, trước và sau thuyền đều nhếch cao lên, đừng nói là ngồi, căn bản chỉ nhìn thôi cũng không có khả năng. Mà cậu hiện tại chẳng những có thể chứng kiến, lại còn có thể ngồi ở trên nó du ngoạn, cảm giác giống như ước mơ trở thành hiện thực vậy.

Đáng tiếc, với cảnh ngộ hiện tại của cậu, những thứ này với cậu mà nói căn bản đã không còn quan trọng nữa, muốn hưng phấn cũng không hưng phấn nổi. Thử hỏi, một người bị giam ở trong một cái lồng, còn có thể có tâm tư đi thưởng thức cảnh vật hoa lệ sao?

Mặc dù như thế, Khải Nhạc vẫn nở nụ cười ngọt ngào, khẩu thị tâm phi nói:

“Không... Đương nhiên không phải, tôi thật sự rất thích! Đây là anh cố ý chuẩn bị cho tôi, sao tôi lại không thích chứ?”

Mấy tháng này, Khải Nhạc cảm giác những lần nói dối của mình so với hai mươi mấy năm nói thật gom lại còn nhiều hơn. Ban đầu nói dối sẽ còn có chút cảm giác tội lỗi, nhưng bây giờ nói dối nhiều đến mức cậu có thể nói thành thạo luôn rồi. Cậu cũng không muốn nghĩ mình bây giờ có bao nhiêu là dối trá, cũng không muốn tự mình vào chán ghét mình, cậu an ủi bản thân rằng làm như vậy cũng chỉ vì bảo vệ bản thân thôi, có lẽ loại ý nghĩ này rất ích kỷ, nhưng còn cách nào khác sao?

“Thật vậy sao? Nhưng mà tại sao em luôn không chuyên tâm vậy?”

Con người đen thâm thúy của Oropesa Seth nhìn thẳng vào nơi sâu nhất trong đôi mắt Khải Nhạc, muốn nhìn ra chút gì đó, nhưng mà Khải Nhạc cố ý ngụy trang ánh mắt, không dễ dàng mà nhìn ra bất luận sắc thái nào.

Bị Oropesa Seth ma mỵ nhìn chăm chăm như thế, trong nội tâm Khải Nhạc xuất hiện một điểm chột dạ, chỉ là đã ở cùng người có tính cách lạnh lùng này nhiều ngày rồi cậu đã rèn luyện được cách làm hài lòng hắn, khiến cho cậu không lộ sơ xuất gì.

“Có sao? Đại khái chỉ là nhất thời thất thần thôi!” Khải Nhạc mang theo nụ cười tươi ra vẻ thoải mái mà trả lời.

“Nhưng mà dạo gần đây em rất thường hay thất thần.”

Đôi mắt Oropesa Seth trầm tiểu nhìn đôi môi mỏng câu dẫn lộ ra một nụ cười, không rõ cậu đang nghĩ cái gì, khẽ vuốt lấy khuôn mặt Khải Nhạc nói:

“Khải! Ta hi vọng em không dấu diếm ta bất cứ chuyện gì. Em biết không? Ta thật sự rất yêu em, ta không thể chịu đựng được khi em cố tình giấu ta chuyện gì, như vậy ta sẽ rất đau lòng.”

Trong lời nói Oropesa Seth mỗi chữ mỗi câu phẳng phất đều đặn ở trong đầu Khải Nhạc, một con người thật sự ngang ngược, bá đạo, độc tài, tuy nhiên cậu đã sớm quen rồi, nhưng mà trong lòng vẫn nhịn không được mà hò hét: “Oropesa Seth, tại sao anh không thể tinh mắt chút, tôi là con người, không phải là con rối, cho nên, anh yêu cầu tôi làm điều này e là không có khả năng đấy! Tại sao? Chính anh còn không rõ sao?”

Bên ngoài Khải Nhạc im lặng bên trong thì ghào thét, đương nhiên Oropesa Seth không nghe thấy được, cho nên trong lòng cũng với một chút được hào khí.

“Bội! Yêu một người, chính là muốn cả hai phải thăng trầm với nhau không phải sao? Tôi nói rồi, tôi yêu

anh, cho nên, tôi không có bất cứ chuyện gì phải giấu diếm anh cả, chẳng lẽ anh không tin tưởng tôi sao? Hay là căn bản anh vẫn chưa tin tình yêu của tôi dành cho anh? Nếu là như vậy, tôi còn yêu anh có tác dụng gì nữa?”

Khải Nhạc cảm thấy mình bây giờ giống như là nhân vật chính trong bộ phim truyền hình lúc tám giờ cậu từng xem, kịch bản phim là một người giả vờ yêu một người để thực hiện mục đích của bản thân, để có được lòng tin của người kia sẽ nói ra những lời như vậy làm cho người kia động tình, cho dù cậu có cảm giác mình diễn không tốt, nhưng mà, ít nhất Oropesa Seth vẫn yêu cậu không phải sao? Đây mới thực sự là đánh cược.

“Khải! Ta không cho phép em nói như vậy, nghe chưa? Không cho phép nói không yêu ta!”

Oropesa Seth kéo mạnh Khải Nhạc vào trong ngực, cùng thân thể của mình kề sát không có bất kỳ khe hở nào, lồng ngực không ngừng phập phồng, cuồng loạn mà dồn dập, găm nhẹ:

“Ta thừa nhận là ta không đúng, ta không nên nghĩ ngợi lung tung, ta cam đoan sau này không bao giờ như vậy nữa... Khải! Không được nói không yêu ta nữa, biết không?”

47. Chương 46

Rất hiển nhiên, lời nói giả dối của Khải Nhạc khiến cho Oropesa Seth, người điên cuồng yêu cậu lập tức bị áy náy và bối rối, mất đi tỉnh táo vốn có...

Oropesa Seth như thói quen cường ngạnh ôm Khải Nhạc, còn cậu thì lẳng lặng để mặc hắn tùy ý vuốt ve, chỉ là với cái loại thói quen này từ trước đến nay cậu đều cảm thấy hít thở không thông.

“Khải! Nói em yêu ta được không? Nói đi!”

Tiếng Oropesa Seth thấp thẳm khàn khàn truyền tới, làm cho người nghe một hồi thẩn luận.

Oropesa Seth ngoan cường muốn nghe Khải Nhạc trả lời, hắn thật sự không biết, yêu - không phải đơn giản chỉ là một câu nói ngoài miệng.

“Tôi yêu anh!”

Những lời này có lẽ đã biến thành câu cửa miệng của cậu, Oropesa Seth mỗi ngày đều yêu cầu cậu nói vô số lần, thật sự hắn có chút ngấy thơ về chuyện yêu đương, bởi vì hắn không nhận ra rằng cậu cơ hồ đem ba chữ “Tôi yêu anh” trở thành “Không có khả năng”.

Kỳ thật, cậu không thể không nghĩ tới tại sao mình lại bài xích với tình yêu của Oropesa Seth, hắn rõ ràng

yêu cậu mãnh liệt như vậy, mãnh liệt như muốn đem người ta hòa tan, thậm chí có đôi lúc cậu có chút cảm động, nhưng mà... Tại sao trong lòng hết lần này tới lần khác có một loại cảm giác không thể nói rõ, không thể kháng cự, đưa cảm động của cậu hóa thành lạnh như băng...

Thật sự không biết...

Thật sự không rõ là nguyên nhân gì, áp lực từ hấn làm cậu rất thống khổ, rất muốn trốn tránh...

“Khải! Ta cũng yêu em, thật sự rất yêu rất yêu em.”

Lời nói Khải Nhạc giống như ma chú chỉ một câu đơn giản liền hóa giải tâm trạng nôn nóng và bất an của Oropesa Seth, Oropesa Seth nhu tình nhìn Khải Nhạc, bên tai không ngừng thấp lẩm bẩm nói, hai người liền như thế ôm lấy nhau...

Đến khi bên bờ sông truyền đến âm thanh âm ỉ, mới kéo bọn họ về thực tế.

“Mau đuổi theo! Bắn nó !”

“Đuổi theo !”

“Bội, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Khải Nhạc khó hiểu nhìn về phía âm thanh hỗn loạn bên kia, âm thanh giống như đến từ bờ sông.

Nghe vậy, Oropesa Seth cũng nhìn về phía đó, chỉ thấy năm sáu tên thợ săn trên tay cầm cung tên, đang hò hét đuổi theo một con linh dương.

Thời điểm lãng mạn bị người quấy rầy, Oropesa Seth nhú chặt lông mày biểu hiện ra hấn đã tức giận, cho nên ngữ khí tự nhiên cũng không được tốt:

“Như em thấy, một đám thợ săn ngu xuẩn đang truy đuổi một con dê.”

“Phụt... Ha ha... Ha ha...”

Khải Nhạc nghe thấy Oropesa Seth trong lúc vô tình thốt ra lời nói phát hiện bộ dạng giận dữ của hấn toát ra vẻ đáng yêu, không khỏi ôm bụng cười to.

Đã bao lâu rồi cậu đã không cười thoải mái như vậy? Chính cậu cũng không nhớ rõ nữa, không nghĩ tới đường đường là Pharaoh Ai Cập cũng sẽ có những lúc đáng yêu như thế này.

“Khải? Em... Không sao chứ?”

Oropesa Seth cũng không biết nên phản ứng ra sao, một nửa là bởi vì hắn chưa từng thấy qua Khải Nhạc cười thoải mái như thế, một nửa là bởi vì hắn chưa thấy qua dáng cười mê người sáng lạn của Khải Nhạc, tựa như một đóa hoa nở rộ. Khuôn mặt như ngọc lập tức trở nên sinh động vô cùng, làm ánh mắt của hắn không thể chuyển dời.

Khải Nhạc không ngăn được cười, muốn nói cũng không nói nên lời, chỉ có thể không ngừng gật đầu lại lắc đầu.

“Khải? Em là xảy ra chuyện gì?”

Có lẽ là phản ứng Khải Nhạc thật sự quá khác thường rồi, Oropesa Seth không khỏi có chút bận tâm, tay cũng không tự giác mà dò xét.

“Không có gì! Không có gì! Tôi chỉ là cảm thấy buồn cười.”

Khải Nhạc vung tay gạt đi bàn tay lớn của Oropesa Seth đang định đưa lên trán cậu, nhìn thần sắc khó hiểu của hắn, cậu chậm rãi thu hồi nụ cười, xem ra chính mình thật là thất thố quá mức rồi.

“Khải? Điều gì đã làm cho em cảm thấy buồn cười như thế? Là vì những tên thợ săn kia đúng không?”

Oropesa Seth tự nhận là mình có thể hiểu được ẩn dấu trong lòng người khác, cho nên trực giác của hắn cho biết rằng Khải Nhạc cười là vì những tên thợ săn kia.

Mặc dù có chút ghen ghét, lại có chút không cam lòng vì những tên kia có thể làm cho Khải Nhạc vui vẻ như thế, nhưng hắn vẫn là khó hiểu Khải Nhạc thật sự đang cười vì cái gì?

48. Chương 47

“Hà? Cái gì?”

Lần này đổi lại Khải Nhạc trở nên khó hiểu, chuyện này cùng những tên thợ săn có quan hệ gì?

“Em không phải vì chứng kiến những tên kia mà vui vẻ cười to sao?” Oropesa Seth rầu rĩ nói.

“Ừ! Đúng vậy! Là vì những người thợ săn.”

Nguyên lai Oropesa Seth cho rằng nguyên nhân làm cho cậu cười là những tên kia đang đuổi theo con mồi phía bờ sông! Cuối cùng Khải Nhạc thừa nhận liên tục gật đầu, cậu nghĩ cũng không thể nói là vì hấn nên mình mới cười thành như vậy.

“Bọn hấn có cái gì buồn cười sao? Nếu như em thích, ta cũng có thể mang em đi đi săn!”

Thấy Khải Nhạc thừa nhận, Oropesa Seth cho là cậu có hứng thú với săn bắn, không khỏi bắt đầu đề nghị, chỉ cần có thể làm cho Khải Nhạc vui vẻ, làm cái gì cũng đáng.

“Đi săn?”

Cái này gọi là người nói vô tình, người nghe cố ý. Nghe vậy, Khải Nhạc thu lại dáng tươi cười, như đang suy nghĩ gì đó.

“Đúng vậy! Ba ngày sau chính là ngày mà mỗi năm một lần Ai Cập làm lễ hiến sinh, ở đằng kia, chúng ta sẽ cử hành một lễ hội hoành tráng về săn bắn, lấy săn bắn làm chủ đề thi, cuối cùng ai săn được nhiều nhất sẽ phong cho chức vụ đệ nhất dũng sĩ Ai Cập.”

Oropesa Seth không nghi ngờ gì mà nói, một lòng chỉ nghĩ đến việc phải làm như thế nào mới hấp dẫn hứng thú Khải Nhạc, thật tình hấn không biết Khải Nhạc cũng đã lập lên kế hoạch bỏ trốn, mà đề nghị của hấn, đúng lúc cho cậu một cơ hội cực tốt.

Qua lời nói của Oropesa Seth, Khải Nhạc giống như từ trong mộng mới tỉnh, trong đầu lập tức hiện lên một tia sáng, hai tháng tích trữ bực bội một lúc được quét sạch.

Cậu sao có thể đem những tri thức trọng yếu quên đi chứ? Thung lũng sông Nile đa phần cư dân là thợ săn, bọn hấn từ Bắc Phi đến phía đông Sudan truy đuổi con mồi. Tháng bảy hằng năm nước sông vừa bắt đầu lên, bọn hấn nhất định phải theo bờ sông mà lui lại. Đến tháng tám, nước sông bao phủ toàn bộ vùng đất thấp, bọn hấn liền di cư lên các vùng đất cao, sử dụng mâu* cùng cung tên làm vũ khí, cùng nhau đi tìm linh dương, nai rừng và ngựa hoang, truy lùng cùng đuổi bắt con mồi. Hơn nửa tháng mười, nước sông dâng cao điểm nhất, vùng đất hoàn toàn biến mất, lưu lại một hồ nước cùng dòng suối chứa đầy cá tươi.

Các loại thực vật thích thú cố định không thay đổi thẳm sâu vùng đất màu mỡ. Sau khi thu hoạch xong, hoạt động săn bắn liền giảm đi. Từ tháng một đến tháng ba, nước dần dần khô cạn, bắt cá đã bị hạn chế. Đến tháng bốn, năm, sáu, hạ du Sông Nile con mồi tứ tán, thiếu lương thực, thế là hoạt động đi săn lại bắt đầu, khó trách bờ sông có nhiều người đi như vậy.

Nếu như đúng theo lời Oropesa Seth nói, cậu có thể lợi dụng buổi lễ long trọng lần này với tư cách yểm hộ, nắm chắc thời cơ chạy ra Thượng Ai Cập.

Xem ra là những ngày này tâm tình bực bội cùng với ứ đọng nhiều tâm sự, làm cho đầu óc của cậu đánh mất năng lực tự hồi bình thường, ở trường học học nhiều tri thức về Ai Cập cổ như vậy, thời điểm mấu chốt này đã quên mất vận dụng, nếu Oropesa Seth không nhắc nhở, xem ra cậu sẽ bỏ qua cơ hội tốt này,

Khải Nhạc không khỏi có chút ảo não.

“Anh... Cũng sẽ tham gia sao?”

Khải Nhạc nhướn mày, nhìn nhìn tình hình đi sẵn bên bờ sông, lập tức quay đầu hỏi Oropesa Seth. Nếu như hắn trả lời sẽ tham gia, đến lúc đó cậu thành công rồi đi sẽ nắm chắc phần thắng.

“Đương nhiên, tổ chức cái buổi lễ long trọng này, ta càng phải tham dự, vả lại hàng năm danh hiệu đệ nhất dũng sĩ Ai Cập không phải của ta thì còn ai vào đây nữa.”

Oropesa Seth vỗ lấy ngực nói, trong ánh mắt lập loè hào quang mang vẻ tự hào.

Phải biết rằng, Ai Cập vốn là một quốc gia coi trọng sắc bần, còn đối với Ai Cập cổ cái danh hiệu đệ nhất dũng sĩ đương nhiên càng được coi trọng, nó biểu tượng cho một chàng trai có khí lực không gì so sánh nổi, còn người được vinh dự phong cho cái danh hiệu này hiển nhiên là một người chí cao vô thượng. Cho nên, Oropesa Seth coi đây là vinh quang, cũng là chuyện hiển nhiên.

Mâu (): là thứ binh khí cán dài, mũi nhọn.

49. Chương 48

Nhìn nam nhân trước mắt xuất sắc chói mắt như thế Khải Nhạc không khỏi cảm khái, một nam tử xuất thần như thế, sao lại mê luyện mình như vậy? Niềm kiêu ngạo của hắn cùng với địa vị cao cao tại thượng như vậy, sao lại cho phép hắn yêu một người cũng là nam nhân như hắn? Có đôi khi cậu thật sự rất bội phục hắn, hắn có thể không hề bận tâm đến điều gì mà yêu một người, chẳng lẽ khi yêu thật sự không cần lý do sao?

Như vậy ai có thể nói cho cậu biết, đến cùng hắn là yêu cậu ở chỗ nào? Nếu như cậu không trốn đi thì có thể chạm tay đến tình yêu ở trước mắt không?

Nghĩ đến điều đó Khải Nhạc không tự giác có một chút co rút, loại cảm giác này...

Khải Nhạc khiếp sợ tột cùng, chẳng lẽ...

Sâu trong nội tâm của mình, là không muốn bỏ trốn?

Không! Không thể, Khải Nhạc hoảng hốt lập tức xóa tan ý nghĩ này, nhất định là bản thân suy nghĩ nhiều

rồi, cậu không phải vẫn muốn trốn đi đấy sao? Tự do không phải là điều hiện tại cậu muốn nhất sao?

Đúng! Bỏ trốn, sống một cuộc sống bình thường mới phù hợp quan niệm sống của cậu, cậu không muốn sa đọa, bên cạnh đó cậu cũng không muốn trở thành người ở nơi này.

“Bội!”

Khải Nhạc khẽ gọi Oropesa Seth, cũng chủ động tiến sát vào lồng ngực của hắn, ngón tay hữu ý vẽ vòng tròn ở khuôn ngực trần của Oropesa Seth, trong ánh mắt lại lập loè ánh sáng khác thường tinh nhuệ.

Âm thanh Khải Nhạc vô cùng mềm mại và sắc thái vô cùng đáng yêu, ngón tay và đầu của cậu ở bộ ngực hắn dao động, trôi dạt sự nhần nại cực hạn của hắn, Oropesa Seth cảm giác tựa hồ có vô số con kiến bò trên người, thân hình nổi lên từng đợt tê dại.

“Chuyện gì?”

Âm thanh nỉ non dán lấy vành tai Khải Nhạc, thở hổn hển, càng lộ rõ đôi mắt thâm thúy của Oropesa Seth đang bao phủ bởi dục vọng.

“Anh sẽ mang tôi cùng đi săn trong buổi lễ sao?”

Khải Nhạc ở trong ngực Oropesa Seth ngẩng đầu, tràn ngập chờ mong nhìn hắn.

“Phải! Chỉ cần em vui là được!”

Oropesa Seth sao có thể cự tuyệt được yêu cầu của Khải Nhạc được cơ chứ? Huống chi lại là dưới loại tình huống này, hắn cơ hồ giống như bị mê hoặc mà mở miệng.

“Bội, tôi muốn thấy anh săn nhiều nhất, sẽ được quán quân.”

Khải Nhạc ôn nhu nói, nhìn như đang rất tràn đầy chờ mong ở Oropesa Seth trong buổi lễ sẽ đoạt giải quán quân, nhưng trong lòng lại nghĩ chỉ cần Oropesa Seth ở buổi lễ bận rộn săn bắn, không có thời gian để bận tâm đến cậu, thì cậu nắm chắc chín phần thắng có thể thoát khỏi nơi này.

Mặc dù Oropesa Seth thông minh, nhưng đúng là vẫn còn không thể kiềm chế được khi bị người trong lòng hấp dẫn, Khải Nhạc nói nhỏ nhẹ tựa như đang thôi miên lấy hắn, cử chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực hắn, xâm nhập đầu óc của hắn, từng chút từng chút thôn chiếm lý trí của hắn.

“Được, ta nhất định sẽ săn được nhiều nhất, sau đó tặng hết cho em, Khải của ta!”

Oropesa Seth vô cùng thâm tình nói, đưa mắt nhìn Khải Nhạc, ánh mắt giống như muốn phun ra lửa, không thể không chế dục vọng đem Khải Nhạc một mạch ôm lấy, môi cũng cùng lúc rơi xuống.

“Ừm...”

Hành động đột ngột của Oropesa Seth làm Khải Nhạc thở gấp.

“Khải! Ta muốn em!”

Oropesa Seth không cho Khải Nhạc có cơ hội mở miệng, nhanh chóng ôm chặt lấy cậu rồi nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống, cả hai thân hình trần trụi nhất thời chặt chẽ dán hợp, không có lấy một khe hở.

“Khải! Ta yêu em!”

Vừa nói xong, Oropesa Seth nhanh chóng cúi đầu xuống, đôi môi ngậm lấy thứ lửa nóng trung tâm dưới bụng Khải Nhạc.

“A!”

Khải Nhạc hít thở không thông, lồng ngực kịch liệt đập phồng, cậu thực sự không nghĩ đến Oropesa Seth lại làm như thế này.

“Không ! Buông ra! Bội, đừng như vậy mà!”

Đây chính là kết quả của cậu khi khiêu khích hắn, cậu cần phải gánh chịu hậu quả để giác ngộ, nhưng mà cậu chưa bao giờ trải qua loại tra tấn này, khiến cho cậu sợ hãi muốn trốn tránh. Khải Nhạc mãnh liệt vặn vẹo muốn thoát khỏi cái miệng nóng bỏng của Oropesa Seth, sự tra tấn đầy khoái cảm này khiến cho cậu chỉ có thể vô lực giãy dụa.

50. Chương 49

Nơi kia so bất kỳ địa phương nào bị đôi môi nóng bỏng ướt át chính là không kiêng kị gì mà liếm láp, làm cho dục vọng trong cậu dần dần dâng trào, hàm răng bén nhọn khê cắn làn da non mịn của cậu, đầu lưỡi linh hoạt bừa bãi trên đùa dục vọng của cậu, phẳng phất như muốn đem cậu hòa tan...

Khoái cảm bay thẳng đến đỉnh đầu cơ hồ đem toàn bộ lí trí Khải Nhạc thôn phệ.

Lưỡi Oropesa Seth ngoan cường ở chỗ kia của Khải Nhạc luyến tiếc không muốn rời, đầu mập mờ di chuyển, khi thì nhu hòa giống như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, khi thì cuồng loạn giống như bão cát mãnh liệt,

như muốn đem dục vọng của Khải Nhạc bức bách đến gần như sụp đổ.

Đột nhiên, Oropesa Seth không hề báo trước đôi môi mãnh liệt dùng lực, đem toàn bộ lửa nóng của Khải Nhạc nhét vào trong miệng của mình.

“A...”

Hành động này khiến cho lưng Khải Nhạc cong lên, bật ra một tiếng rên khó chịu, đem toàn bộ tinh dịch bắn ra, thân thể gần như xụi lơ, bất lực run rẩy.

“Bội! Không... Muốn...”

Trong cơn khoái cảm cực đỉnh làm cho đầu óc cậu trì hoãn, Khải Nhạc hướng Oropesa Seth cầu xin, thật tình cậu không biết rằng tiếng nói kia của mình càng khiến hắn càng thêm cao hứng.

“Là em hấp dẫn ta trước, nên phải gánh chịu hậu quả!”

Môi Oropesa Seth còn lưu lại tinh dịch khê liếm khéo môi Khải Nhạc, đưa mắt nhìn Khải Nhạc, con người đen toát ra gần như toàn bộ sắc thái ham muốn, môi mỏng khiêu gợi kéo ra một nụ cười tà mệ người.

“Khải! Hương vị của em thật ngọt, em biết không, ta hôm nay sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em!”

Vừa dứt lời, không đợi Khải Nhạc phản ứng, môi Oropesa Seth như cuồng phong cuốn tới.

“Ừm-a...aaa...”

Nụ hôn thật sâu, môi lưỡi không ngừng triền miên, Khải Nhạc không còn sức để chống đỡ, chỉ có thể mở miệng tiếp nhận tình cảm tràn đầy mãnh liệt của Oropesa Seth, để mặc cho cái lưỡi linh hoạt ám áp của hắn tùy ý liếm láp trong khoang miệng, lưỡi quấn quanh, cánh môi tiếp hợp lẫn nhau, hô hấp mê người cuốn lấy đối phương.

Ngực Khải Nhạc giống như đang bị lửa đốt, đốt hết dưỡng khí bên trong, khiến cho cậu cơ hồ hít thở cũng không thông. Não ở trong đầu đã bị dục vọng che lấp, hiện lên một trạng thái trống rỗng.

Oropesa Seth cảm nhận được Khải Nhạc càng lúc hô hấp càng nặng, hắn buông cậu ra, sau đó đưa lưỡi ra liếm và hôn lên cái cằm gầy của cậu, lưỡi nóng bỏng tham lam mà hôn một đường từ trên xuống dưới, xương quai xanh mê người, đầu vú mê người, cái bụng bằng phẳng, đùi non mềm mại, chỗ nào hắn cũng để lại dấu vết hoan ái.

Đột nhiên, Oropesa Seth xoay ngược cơ thể Khải Nhạc (Lật úp, tư thế quen thuộc:v), đầu lưỡi nóng hổi

không hề báo trước xâm nhập vào mặt nguyệt.

“Không muốn không !”

Khải Nhạc cả kinh thở gấp, xúc cảm khác thường theo mẫn cảm nhất thời lan tràn khuếch tán đến toàn thân, ngay cả cậu còn chưa bao giờ đụng đến địa phương kia, hiện tại lại bị người khác chạm vào không khỏi tê dại, theo phản xạ muốn khép hai chân lại.

“Khải! Thả lỏng, ta làm cái này là vì để cho em lát nữa sẽ không cảm thấy đau.”

Không để cho cậu có cơ hội kháng cự, hai tay Oropesa Seth dùng lực cường ngạnh vặn bung hai chân Khải Nhạc ra, tiếp tục cuồng nhiệt liếm láp, đầu lưỡi nóng bỏng không quan ngại gì mà ở giữa đùi Khải Nhạc liếm láp lấy.

Sau khi đã làm cho nơi kia đủ ướt át không còn khô khốc như trước, Oropesa Seth ngẩng đầu, hai tay dùng lực ôm vòng eo mảnh khảnh của Khải Nhạc lên thở gấp nói:

“Khải! Ta muốn tiến vào!”

Oropesa Seth nghiêng thấp cơ thể hơn, gần sát phần lưng trơn bóng của Khải Nhạc, môi nóng rực phủ bên tai cậu, eo gầy gò bị đẩy về phía trước một cái, cự vật cực to lớn kiên quyết tiến thẳng vào mật huyết Khải Nhạc, cảm nhận được bên trong da thịt non mềm quấn chặt lấy vật của hắn khiến cho hắn điên cuồng ham muốn.

“A... A...a...aaa...”

Địa phương bị tiến vào nóng đến khiến cho Khải Nhạc không chịu được, phía sau va chạm kịch liệt và rất nhanh, lần nữa dung nạp dục vọng của Oropesa Seth, hắn chậm chạp rút ra, lại cuồng mãnh cắm vào, tất cả suy nghĩ trở thành một mảnh mơ hồ, chỉ có thể mặc cho vật kia tiết tấu mà đóng đưa, bên tai vang lên âm thanh hoan ái dâm loạn từ chỗ hai người giao hợp, làm cho người nghe cảm thấy xấu hổ tim cũng không ngừng đập mạnh...

51. Chương 50

Ba ngày sau, giữa trưa trên bờ Sông Nile.

Ngày 7 tháng 4 là ngày mà mỗi năm ở Ai Cập tổ chức lễ hiến sinh một lần, và hôm nay là ngày săn bắn đại diện ở Ai Cập, Oropesa Seth ra lệnh một tiếng cuộc thi săn bắn liền chính thức bắt đầu.

Thợ săn dự thi dùng mâu và cung tên làm vũ khí, họ phân ra tứ phía để đi tìm tung tích con mồi. Theo

như lời Oropesa Seth, buổi lễ long trọng này quy tụ người tham gia đến từ tứ phương giỏi săn bắt, đội hình phi thường cường đại, làm cho Khải Nhạc không khỏi cảm thấy bất ngờ, bởi vì ở thế kỷ hai mươi mốt, mặc dù lễ hiến sinh vẫn còn tồn tại, nhưng loại nghi thức săn bắn này đã không còn tồn tại từ rất lâu rồi.

Ai Cập cổ quả nhiên là một quốc gia văn minh mà không quốc gia cổ nào so sánh được, tương xứng đó là bình nguyên Mesopotamia vẫn chỉ là tất cả thành bang quốc gia la hét ầm ĩ không ngớt, mà Châu Âu, châu Mỹ cùng Tây Á đại bộ phận khu vực này thời kì đồ đá những kẻ săn thú chỉ biết dùng đồ đá thì người Ai Cập cổ đã biết dùng bún bao, những bia và chế tạo thuốc màu rồi.

Bọn họ còn có thể chế tạo vũ khí bằng đồng, đem hạt châu đằm thũng làm đồ trang sức, hỗn hợp khoáng vật làm nguyên liệu chế thành đồ trang điểm, cùng với chế tạo công cụ bằng đồng ngoài ra còn có gốm, sứ. Công cụ nông canh bọn họ phát minh sớm nhất là cái cuốc, đồng thời cũng tiến hành thí nghiệm chăn nuôi các loại động vật cùng trồng trọt các loại cây.

Khải Nhạc vì ước mơ của cậu mới đến đây. Cậu đã từng rất thích tất cả mọi thứ về Ai Cập cổ, có thể nói Vương Triều thứ tám chính là giấc mộng của cậu, nhưng khi mộng có thể biến thành sự thật thì cậu lại muốn nhanh chóng rời đi...

Quả thật rất kỳ quái...

“Khải! Khải!”

“Hửm! Sao vậy?”

Khải Nhạc giật mình mà quay đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh, phát hiện người bên cạnh đang ở trên lưng ngựa trên thân mặc trang phục đi săn, vẻ mặt Oropesa Seth lo lắng nhìn cậu.

“Khải! Em không sao chứ? Có điều gì khiến em không vui sao?”

Oropesa Seth cẩn thận quan sát kỹ lấy khuôn mặt Khải Nhạc, con ngươi đen nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

“À! Không có gì, tôi chỉ là đang nghĩ bọn họ đều đã xuất phát cả rồi, sao anh còn chưa xuất phát nữa?”

Khải Nhạc vội vàng đáp, sau đó tinh tế quan sát đánh giá Oropesa Seth, hắn chỉ mặc một cái váy ngắn màu trắng, mặc dù không đeo châu báu và vàng trên người nữa nhưng vẫn giữ y nguyên vẻ cao quý chói mắt như thường ngày.

Ánh mặt trời chiếu vào làn da nâu của hắn, hiện lên một loại ôn nhuận mỹ cảnh, nhánh tóc đen dài chạm vai dùng một sợi dây màu đen bó lấy, càng hiện ra ngũ quan anh tuấn giống như đao gọt của hắn, hắn giống như một nhân vật thần thoại Hy Lạp, sức mạnh và vẻ đẹp ở trên người hắn toát lên không thể nghi ngờ.

Khải Nhạc cứ yên lặng đưa mắt nhìn hắn như thế, trong đầu rõ ràng nghĩ đến việc bỏ trốn sau đó sẽ quên hết tất cả chuyện đã xảy ra tại đây, kể cả hắn...

Nhưng mà, ánh mắt không cách nào rời khỏi người hắn, tựa hồ muốn đem hình ảnh của hắn vĩnh viễn lưu lại trong đầu.

Cái này cũng thật mâu thuẫn đi!

“Không cần gấp, đi săn cũng không phải xem động tác ai nhanh hơn, mà cần phải nhờ vào kỹ thuật và kinh nghiệm, em yên tâm, ta có thể đảm chắc nhất định sẽ đoạt giải quán quân.”

Oropesa Seth kiên định nói, khoe miệng cong lên yếu ớt cười càng tăng thêm sự tự tin của hắn.

“Thật vậy sao?” Khải Nhạc sững sờ nói.

“Khải! Em thật sự không có chuyện gì thật không? Sao lại nhìn ta như vậy?”

Giờ phút này ánh mắt Khải Nhạc ẩn chứa nhiều tia sắc thái phức tạp đan lấy nhau làm cho người ta đoán không ra là đang nghĩ gì.

“Có... Có sao?”

Ý thức được cảm xúc của chính mình, Khải Nhạc phun ra nuốt vào có chút không biết phải làm sao, có lẽ trong lúc khẩn trương đó cũng có cả kế hoạch trốn thoát! Oropesa Seth tựa hồ có thể nhận ra rõ hết thấy những điều ẩn chứa trong ánh mắt kia, làm cho lòng hắn run sợ, cứ thế hắn mỉm cười tựa hồ cũng phi thường cứng ngắc.

“Khải! Em có tâm sự sao?”

Khải Nhạc càng do dự càng tăng thêm sự hoài nghi của Oropesa Seth.

“Tôi... Thật sự không sao mà.”

“Không đúng! Hôm nay ta cảm thấy em đặc biệt có tâm sự, muốn nói cái gì đó lại thôi, chẳng lẽ có điều gì không thể nói với ta hay sao?”

Hắn chán ghét điều Khải Nhạc che giấu trong nội tâm, mặc dù hắn giỏi suy đoán, nhưng mà hôm nay Khải Nhạc hoàn toàn khác với ngày thường, có gì đó rất không đúng.

52. Chương 51

Bắt đầu từ sáng sớm, Khải Nhạc như có đang suy nghĩ gì đó nhìn chòng chọc lấy hắn, mặc dù bị chính người mình yêu nhìn như thế hắn là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng hết lần này tới lần khác ánh mắt của cậu vẫn nhìn hắn chăm chú, làm cho hắn cảm thấy có hơi hơi phức tạp, là một loại cảm giác vừa rất áp lực, rất buồn rầu, lại vừa rất ưu sầu, hơi vui sướng, lại như không có cảm giác gì...

“Tôi...”

Cùng Oropesa Seth bốn mắt nhìn nhau, Khải Nhạc nhin không được run lên, nội tâm vùng vẫy hồi lâu, Khải Nhạc mới lẳng lẳng mở miệng:

“Bội! Nếu như... Tôi là nói nếu như, có một ngày tôi thật sự rời xa anh, anh sẽ như thế nào?”

“Rời xa?”

Oropesa Seth lạnh lùng lặp lại, trừng mắt nhìn Khải Nhạc.

“Bội! Tôi chỉ ví dụ thôi mà.”

Nhìn đôi mắt Oropesa Seth càng lúc càng tích tụ sắc thái cuồng nộ, Khải Nhạc ý thức được hắn là đang nhìn thấu cậu, cậu biết rõ đây là điều cấm kỵ của hắn, lại còn ngu xuẩn muốn nhắc đến.

“Không có ví dụ! Cũng không có nếu như! Em biết rõ ta không thích nghe em nói những lời này, tại sao còn muốn hỏi? Từ nay về sau, ta hi vọng không nghe em nhắc lại điều này một lần nào nữa!”

Khải Nhạc cố cứu vãn tựa hồ cũng không thể làm cho Oropesa Seth vui đi lửa giận, đôi mắt hắn nheo lại, âm thanh giọng nói lạnh đến mức làm cho cả người cậu phát run, hắn tựa hồ còn ngại không đủ hung ác mà tiếp tục nói:

“Nhưng mà, ta cũng nói cho em biết, nếu như em thật sự rời khỏi ta, ta nghĩ... Hậu quả sẽ không người nào nguyện ý nhìn qua!”

Lời nói của Oropesa Seth khiến cho toàn thân Khải Nhạc khẽ giật mình hoảng sợ, không biết phản ứng như thế nào:

“Bội... Anh...”

Phát giác được thần sắc sợ hãi và cứng ngắc của Khải Nhạc, Oropesa Seth ý thức được vừa rồi mình không

không chế được bản thân, lập tức đem nộ khí lắng xuống, quỷ mị hư vô âm tàn trong giây lát đổi lại một tia nhu tình mỉm cười, hắn đưa tay khẽ vuốt vuốt khuôn mặt của Khải Nhạc, ôn nhu nói:

“Khải! Dọa em rồi sao? Thực xin lỗi, cơn giận của ta không phải nhằm vào em! Ta cũng không biết tại sao, vừa nghe đến em muốn rời khỏi ta, ta liền chịu không được. Em sẽ không rời xa ta mà, đúng không?”

“Vâng... Đúng vậy! Tôi đương nhiên sẽ không rời xa anh.”

Kỳ thật những lời Oropesa Seth nói càng làm kiên định quyết tâm bỏ trốn của cậu, nếu như cậu trốn đi khiến cho hắn thấy sợ hãi như lời mà hắn nói thì hiện tại người đang cảm thấy sợ hãi là cậu.

“Như vậy mới nghe lời chứ! Đúng rồi, sao em lại hỏi vấn đề này? Hay...”

“Bội! Anh xem, đằng kia có một bầy linh dương kia!”

Ánh mắt Khải Nhạc trong lúc bất định vô tình nhìn thấy cách đó không xa có một đám linh dương, trong quần bách bất an cậu đã cắt đứt lời Oropesa Seth sắp thốt ra.

Oropesa Seth quay đầu nhìn về phía Khải Nhạc chỉ, quả nhiên có năm con linh dương đang dạo bước, hắn gỡ cung tên mắc ở bên trái lưng ngựa xuống, nhắm vào con mồi xa xa, kéo căng cung tên trên tay. “XIU...UU!” Một tiếng, mũi tên vô tình phóng đi, ngay giữa đầu con linh dương cường tráng nhất ở trong đàn chuẩn xác không chệch một điểm, đồng thời cũng làm kinh hãi đến đồng bọn của nó, những con linh dương còn lại bắt đầu nháo nhào chạy tán loạn.

“Bội! Mau đuổi theo đi!”

Thấy tình cảnh này, Khải Nhạc vội vàng hô lên.

“Khải! Em không biết cưỡi ngựa, vạn lần không nên chạy loạn, ở yên đây đợi ta!”

Nhìn những con mồi đang chạy trốn, trong mắt Oropesa Seth lập tức bắn ra tia tinh nhuệ, hắn tựa hồ dâng trào cảm xúc chiến đấu.

Hắn ôn nhu nhắc nhở Khải Nhạc, liền cởi bỏ cung tên chạy như bay.

Nhìn bóng lưng Oropesa Seth một lúc một xa, mặc dù trong lòng Khải Nhạc vẫn còn chút sợ, nhưng bắt buộc mình phải bình tĩnh lại, dù sao cũng phải tận dụng thời cơ này, đây là một cơ hội tốt khó có được.

Cậu quay đầu nhìn hai gã thị vệ bên cạnh, chỉ về phía con linh dương vừa bị Oropesa Seth bắn chết ra lệnh:

“Các người đi đến chỗ đó kéo con mồi về đi.”

“Vâng! Khải Hoàn Tư đại nhân!”

Hai gã thị vệ không nghi ngờ gì mà lĩnh mệnh đi bộ về phía trước.

Cùng lúc đó, vì sợ tiếng chân ngựa của mình khiến cho hai tên thị vệ chú ý, Khải Nhạc lặng yên không một tiếng động chậm rãi lui về phía sau, cảm giác thời cơ đã chín muồi, cậu kéo cương ngựa, quay người lại giục ngựa chạy như điên.

Ở trước mặt Oropesa Seth, cậu một mực biểu hiện mình không biết cưỡi ngựa, đã từng giả vờ té từ trên lưng ngựa xuống ngay trước mặt hắn. Đáng tiếc, đây chẳng qua là vì cậu không muốn làm cho người khác hoài nghi nên đã giả vờ, kỳ thật khi ở trường học cậu là đội trưởng đội cưỡi ngựa.

Rong ruổi trên sa mạc mênh mông bát ngát, cảm nhận cơn gió tự do khẽ chạm lấy khuôn mặt của cậu, ở bên tai vù vù mà lưu xuyên...

Hai mắt Khải Nhạc nhắm nghiền cảm thụ lấy cảm giác không ai bị cản trở, đột nhiên từng hình ảnh dường như không khổng chế được mà hiện lên trong đầu...

Những hình ảnh của những ngày bên cạnh Oropesa Seth...

Không, không có khả năng cậu luyện tiếc Oropesa Seth, thứ cậu muốn chính là tự do chứ không phải một tình yêu gông xiềng, Khải Nhạc mở mắt ra, điên cuồng gào thét: “Giá!”

(Kiểu như khi cưỡi ngựa sẽ vừa đánh vừa hô í)

Sắp thành công rồi. Chỉ cần băng qua hết vùng đất phía trước là đến lãnh thổ của Thượng Ai Cập, Khải Nhạc không khỏi đắc ý càng ra sức mà thúc giục lưng ngựa, tăng thêm tốc độ.

Khải Nhạc nóng lòng thoát đi, lại không biết rằng phía sau cậu cách đó không xa, người kia như cuồng phong tịch cuốn tới...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-luyen-pharaoh-vuong>